iyi ki kitaplarım var...

TİMAŞ YAYINLARI
İSTANBUL 2022

BAŞARISIZLAR KULÜBÜ

Yayın Yönetmeni	Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü	Tülay Öncü
Editör	Cansev Ayanoğlu
Kapak Tasarım	Emre Karacan
İç Tasarım	Nurdoğan Çakmakcı
Baskı	Şubat 2022
Uluslararası Seri No	(ISBN) 978-605-08-4374-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres	Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Telefon	(0212) 511 24 24
E-posta	bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt	MY Matbaacılık
Matbaa Sertifika No	47939
Adres	Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / istanbul
Tel	(0212) 674 85 28

TİMAŞ YAYINLARI / 5441
ÖZGÜR ROMANLAR/ 44
Raf: 10+ Roman Öykü
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2021 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BAŞARISIZLAR KULÜBÜ

ANIL BASILI

RESİMLEYEN: EMRE KARACAN

ilkgenctimas.com

Anıl Basılı

Gazetecilik mezunu. Okuduğu kitapların içine notlar yazarak sokaklara, parklara ve vapurlara bırakıyor. Köpek dostu Dali ile çimlerde yuvarlanmayı seviyor. Çocuk Okuma Kulübü ile kitap tartışma atölyeleri yürütüyor. Büyüdüğü için çocukluğunun yarım kaldığına inanıyor.

Yazarın Diğer Kitapları:
Balino
Melodi
Kitap Kurdu Olmak İstemeyen Maya
Nohut Adam

Emre Karacan

1991 yılında Samsun'da doğdu. Çizim yapmaya iki yaşında başladı. Bu sebepten lise ve üniversite yılları güzel sanatlar ile geçti. Üniversite yıllarından bu yana yurt içi ve yurt dışı olmak üzere birçok kurum, kuruluş için illüstrasyonlar üretmeye devam ediyor.

Carol Cujec'e katılıyorum:
Öğrencilerini sınırlamalar yerine olasılıklarla
gören tüm öğretmenlere...
Ve hayatı boyunca başarısız hissederek pes
etmenin sınırına gelmiş kalplere...
Yalnız değilsiniz.

KARAKTERLERLE TANIŞALIM

ÇİMEN

Başarısızlar Kulübü'nün kurucusu

POO

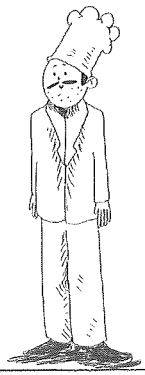
Sahnede bir dev!

YAĞMUR

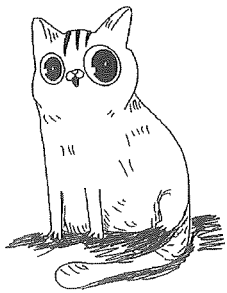
Kaykay dünyasında yeni bir yıldız

MUTLU

Okulun kötü kurabiyeleriyle meşhur aşçısı

ÜZÜM

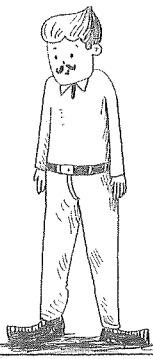
En iyi dost!

ÇİMEN'İN ANNESİ

Yaban hayatı rehberi

ÇİMEN'İN BABASI

Başarılı bir iş insanı

— BÖLÜM-1 —

Hayatımda olabilecek tüm yenilikler bir aradaydı.

Yeni bir şehir.

Yeni bir ev.

Yeni bir okul.

Ve yeni arkadaşlar.

Önüne yeni eklenenlerden çekinir oldum. Eski evimizi, arkadaşlarımı, öğretmenlerimi, okulumu ve vaktimin çoğunu geçirdiğim tozlu kütüphaneyi çok özlüyorum. Tüm bunlar uzak bir geçmişte kalmış gibi. Oysa sadece bir yıl önce arkadaşlarımla eğlenir, her köşesini bildiğim okulumun koridorlarında koşar, raflarındaki bütün kitapları okuma hedefi koyduğum kütüphanede, sayfaların içinde kaybolurdum. Şimdilerde beni yeni

okulumun yeni sınıfındaki yeni sıramda bulabilirsiniz. Artık pek dışarı çıktığım söylenemez. Bütün bunlar yetmezmiş gibi taşınmamızdan kısa bir süre sonra annem reddemeyeceği bir iş teklifi aldı. Yıllardır hayalini kurduğu safari turuna rehber oldu. Vahşi hayvan türlerini yaşam alanlarında rahatsız etmeden izlemek için Afrika'ya uçtu.

Annemin yokluğunda babamla baş başa kaldık. On bir yıldır aynı evi paylaşsak da sanki aramızda görünmez bir duvar var. Birlikte yaşarken onu en çok zorlayan şeyler türlü sakarlıklarım. Akşam yemeklerinden sonra masayı toplarken tabakları devirmem, düz yolda yürürken

takılıp düşmem, kamp yaptığımız günlerde iz süremeyip kaybolmam, yeni kıyafetlerimin üstüne yemek dökmem, ayakkabı bağcıklarımı çözmeye çalışırken düğümlemem... Listeyi daha da uzatabilirim. Kısacası elimi neye uzatsam babamı içten içe sinirlendiren koca bir başarısızlıkla karşılaşırım.

Babamı kalabalık gruplara yaptığı konuşmalar esnasında dinlerseniz onun tam bir topluluk insanı ve lider ruhlu biri olduğunu anlarsınız. O, insanları nasıl etkileyeceğini iyi bilir. Ses tonu ikna edicidir. Yüzlerce insanın karşısında heyecanlanmaz, yutkunmaz ve bacakları asla titremez. En azından bunların hiçbirini dinleyicilerine yansıtmaz. Araya sıkıştırdığı esprilerle kalabalıkları kolayca güldürmesinden bahsetmiyorum bile.

Maalesef babamın bu özelliklerinden hiçbiri bana geçmemiş. Yüzlerce kişinin karşısında bırakın konuşma yapmayı sınıfta arkadaşlarımın önünde bile kendimi tedirgin hissederim. Konuşurken takılır, nefesimi kontrol edemem. Böyle durumlarda babamın tavsiyesiyle rahatlamak için yirmiden geriye saymayı denesem de pek faydası olduğunu düşünmüyorum.

Babam çalışma disipliniyle ön plana çıkan, kafasına koyduğunu başaran ve çevresi tarafından sevilen biri. Bazen benimle ilgili bir konuda önerilerini sıralarken

kendi hayatından örnekler veriyor. Bu örneklerin hemen hepsi ne kadar başarılı olduğuyla ilgili. Evet, konuşmalarının oldukça ikna edici olduğunu söyleyebilirim. Ama benim ikna olmam, başarılı olmama yetmiyor. Sanırım her gün yapılan başarı ve başarısızlık konuşmaları da dengemin şaşmasına neden oluyor. İçimde sanki kocaman bir tembel hayvan yatıyor.

Babamın bana verdiği nasihatlerden pek hoşlanmasam da ertesi günkü sunumum için onun yardımına ihtiyacım vardı. Ya sunum istediğim gibi gitmezse diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bölümleri karıştırmak, elimden not kâğıtlarını düşürmek, paniklemek, kızarmaya başlamak, bacaklarımın titremesi... Hiç rahat hissetmiyordum. Sunumumu ilk olarak babama yapmak biraz olsun rahatlamamı sağlayabilirdi. Diğer yandan sunumumu beğenmeyebilirdi. Ne kaybederim, diye düşündüm ve çalışma odasında kendini okumaya vermiş babamın yanına gittim.

Kapının önünde durup beni fark etmesini beklerken gözlerimi odadaki kitaplarda gezdirdim. Ne çok kitap vardı. Acaba kitapları neye göre sıralamıştı? Daha önce hiç merak etmemiştim.

Babam beni fark etmiş olacak ki "Bir şey mi söyleyeceksin oğlum?" diyerek döndü.

"Şey... Ödevime yardım edebilir misin baba? Yarın bir sunum yapmam gerekiyor."

"Ah, gel bakalım." Bana döndü, elimdeki not kâğıdını aldı. "Bakalım sunumun çatısını nasıl planlamışsın?"

Elimdeki notları ona uzattım. Bir sıralama olduğunu belli etmek için sayfaları numaralandırmıştım. İncelemeye başladı. Hızlıca okudu.

"Konunu sevdim." dedi. "İyice araştırmışsın gibi görünüyor. Ancak konunun iyi olmasının yanında onu nasıl sunacağın da önemli. Kafanda bir akış planlaması var mı?"

Doğrusunu söylemek gerekirse net bir planım yoktu. Ama babama planım yok diyemezdim. Yalan söylemek de istemiyordum. Topu ona attım. "Sen olsan nasıl bir planla sunardın baba?"

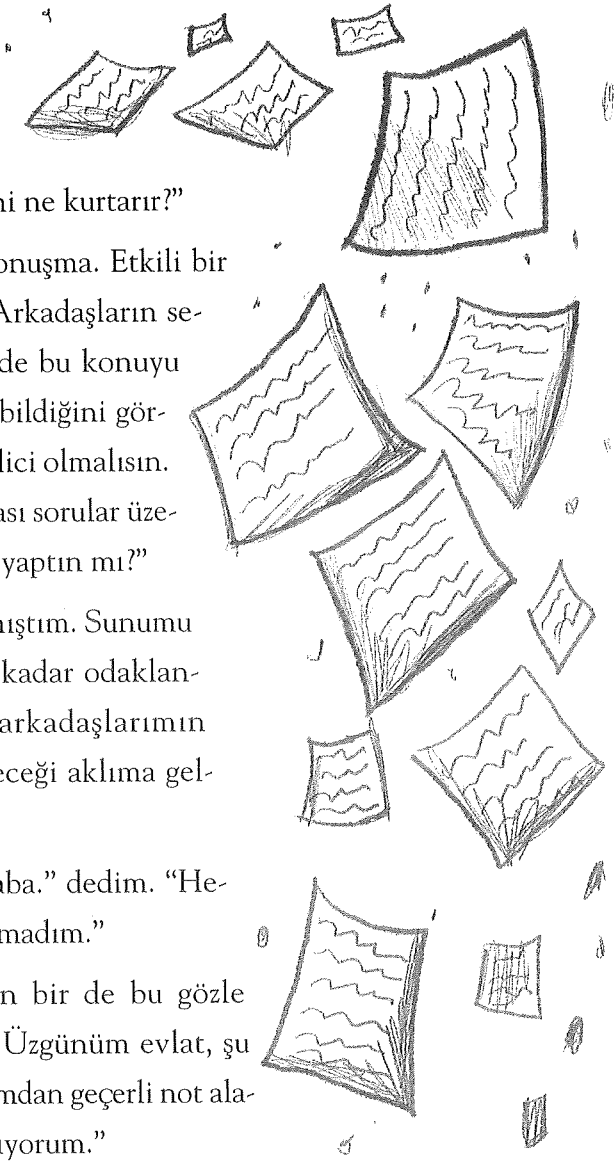
Düşündü. "Öncelikle araştırma yaptığın konu hakkında nerelerden yararlandığını belirtmemişsin. Sunumunu görsellerle desteklemen ilgiyi artırabilir. Belki fotoğraflar da ekleyebilirsin. Videolar varsa onlar da sunumunu destekler."

Aklıma görsellerle desteklemek gelmemişti. Doğru söylüyordu.

"Sunumunu bir de bu gözle değerlendirmeni öneririm. Anlatacakların sadece metin üzerinden ilerlememeli. Konuyu önce kendine iyi bir şekilde anlatmalısın. İyice özümsediğine emin misin? Yani konuna hâkim misin?"

"Birkaç tekrar yaptım. Notlardan yararlanarak ilerlerim diye düşündüm."

Sandalyesine oturdu ve "Hayır, olmaz." dedi. "İyi hazırladığın bir sunumu çöp etmek istiyorsan bunu yapabilirsin. Ama daha iyisini yapmak istiyorsan bu notlar seni kurtarmaz."

"Peki, beni ne kurtarır?"

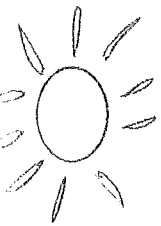
"İyi bir konuşma. Etkili bir beden dili. Arkadaşların senin gözlerinde bu konuyu ne kadar iyi bildiğini görmeli. İkna edici olmalısın. Sunum sonrası sorular üzerine çalışma yaptın mı?"

Yakalanmıştım. Sunumu bitirmeye o kadar odaklanmıştım ki arkadaşlarımın soru sorabileceği aklıma gelmemişti.

"Hayır baba." dedim. "Henüz hazırlanmadım."

"O zaman bir de bu gözle bakmalısın. Üzgünüm evlat, şu an için sunumdan geçerli not alacağını sanmıyorum."

İşte, yine başarısız olmuştum. Babam gözden kaçırdığım noktaları dile getirmişti.

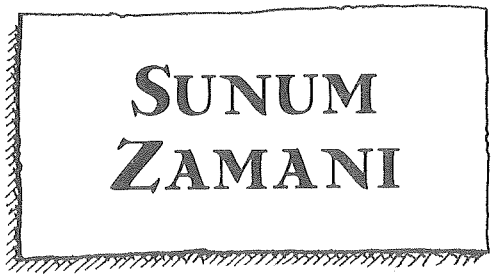

Şimdi yeniden çalışmaya dönmem gerekiyordu. İçimi bir mutsuzluk kapladı.

"Teşekkür ederim baba." dedikten sonra odadan ayrıldım. Akşama kadar detayları gözden geçirdim. Sunumu bitirdiğimde içim hâlâ rahat değildi. Kitaplarımı çantama yerleştirdikten sonra yatağa uzandım. Rahatlamak için açtığım yağmur sesiyle uyuyakalmışım.

Sabah hızlıca giyip yola düştüm. Çıkarken babamı görememiştim. Çoktan çıkmış olmalıydı. Yol boyunca uzun uzun düşündüm. Babam ne güzel noktalara değinmişti. Nasıl bu kadar başarılıydı? Tüm bu düşüncelerden sıyrılmak için kulaklığımı takıp en sevdiğim müziği açtım.

— BÖLÜM-2 —

SUNUM ZAMANI

Okula ulaşmadan önce epey rahattım. Ama koridorda yürüyüp sınıfın kapısına vardığımda ellerimin buz tuttuğunu hissettim. Yüzüm de kızarmaya başlamıştı. Dikkat çekmeden yerime oturdum. Çalışma dosyamı çıkarıp sunuma hazır bir şekilde beklemeye başladım. Bir yandan da diğer arkadaşlarımı inceliyordum. Sıra arkadaşım Mete'yle bile çok az konuşuyorduk. Onun dışında sınıfta aramın iyi olduğu kimse yoktu. Teneffüslerde birlikte takıldığım, okula beraber yürüdüğüm, birlikte bahçede sohbet ettiğim bir arkadaş edinemedim. Oysa eski okulumda Toprak ve Yıldız vardı. Ödevlerimizi birlikte yapar, hafta sonları evimize yakın bir tiyatro sahnesinde oyun izlemeye giderdik. Arada telefonla konuşuyorduk ama onları

yine de özlemiştim. Sınıfımdaki kimseyle onlarınki gibi bir arkadaşlığım olmadı. Sınıf arkadaşlarım arasında başarılarıyla dikkat çekenler vardı. Mete sınıfın en popüler öğrencisiydi, satrançta onu yenebilecek biri henüz çıkmamıştı. Kardeşi Ece de okulun voleybol takımında kaptandı. Hemen önde oturan Irmak yaptığı doğa temalı resimle ödül kazanmıştı. Çok iyi resim yapıyordu. Epey havalı görünen Yağmur vardı. Kaykayını elinden hiç bırakmazdı. Arka sıra arkadaşım Kalben ise şimdiden dört dil biliyordu. Farklı dillerden kitaplar

okuyordu. Kendimi daha başarısız hissetmek için bu sınıfa düşmüş gibiydim. Kafamı şu an bunlarla meşgul etmek istemediğime karar verdim. Önümde bekleyen sunuma odaklandım. "Havai Fişeklerin Çevreye ve Canlılara Verdiği Zararlar" dikkat çekici bir konuydu. Başlığın puntosunu biraz abartmıştım. Önceki haftalarda kütüphanede bakınırken havai fişeklerle ilgili bir kitap ilgimi çekmişti. Sunum için fikir o zaman aklıma gelmişti. Kitapta, eğlenerek izlediğimiz havai fişeklerin çevreye ciddi zararlar verdiği, göçmen kuşların yönünü değiştirmesine neden olduğu yazıyordu. Okuduklarımdan hem çok etkilenmiş hem de rahatsız olmuştum. Öğretmenimiz sınıfa gelene kadar bu konuyu düşünüp durdum.

Öğretmenimiz "Hazırsanız sunumlara başlayabiliriz." diye sınıfa seslendi. İlk sunumu Mete yapacaktı. Onu dinlemek ve gözlemlemek kendi sunumum için yardımcı olabilirdi. Mete sıranın üzerindeki notlarını ve büyük boyuttaki kartonları aldı, tahtaya doğru yürüdü. Oldukça sakindi. Ne yapacağını çok iyi biliyor gibiydi. Elindekileri önündeki sıraya bıraktı, sesini temizledi ve sunumuna başladı. Anlattıklarının ilginçliği bir kenara, sunumu gerçekten akıcıydı. Onu dinlerken bu çocuk nasıl bu kadar güzel konuşuyor, diye düşündüm. Araştırdıklarını ifade edişi ve aktarı-

mı iyiydi. Sunum sonrasında arkadaşlarımın sorduğu soruları özenle cevapladı. Atladığı, unuttuğu ya da takıldığı bir nokta yok gibiydi. Konuşması bittiğinde notlarını toparladı ve sıramıza geri oturdu. Öğretmenimizin bakışından da çok iyi bir not alacağı anlaşılıyordu. Mete gülümsüyordu. Bu gördüğüm başarmanın verdiği mutluluk muydu?

Öğretmenimiz, Mete'ye tekrar teşekkür ettikten sonra "Kaldığımız yerden devam edebiliriz." dedi. Sunum için bir sıralama yoktu. Öğretmen belirliyordu.

"Çimen, şimdi seni dinleyebiliriz." dedi. İşte yine oldu. Ne yapacaktım? Olduğum yere resmen çakıldım. İçimden "Haydi bir cesaret Çimen!" dedim. Ama ayaklarım hareket etmedi.

"Çimen?" diye seslendi öğretmen. Kafasını defterinden kaldırıp bana baktı. Onunla birlikte arkadaşlarımın da yüzleri bana döndü. Bir an için görünmezliğim bozuldu. Büyükannem, kendimi sıkışmış hissettiğim her an derin bir nefes almamı önermişti. Belki şu an için iyi gelebilecek bir öneri diye düşündüm. Derin derin nefes aldım ve oturduğum yerden fırladım. Bu ani çıkışımın dengemi kaybetmeme neden olacağını

düşünemedim. Hemen iki önümdeki sıraya takıldım ve dengemi kaybettim. Elimdeki kâğıtlar öylece etrafa dağıldı. Panikledim. Yirmi, on dokuz, on sekiz, on yedi... İçimden geriye saymaya başladım. Zaman kazanmak için güzel bir fırsattı belki ama zilin çalmasına otuz dakikadan fazla vardı. Yere düşen kâğıtları topladım ve tahtaya geçtim. Sunumda çuvallamak üzereydim. Notlar ve görseller birbirine girmişti.

"Çimenciğim, hazır hissettiğinde başlayabilirsin."

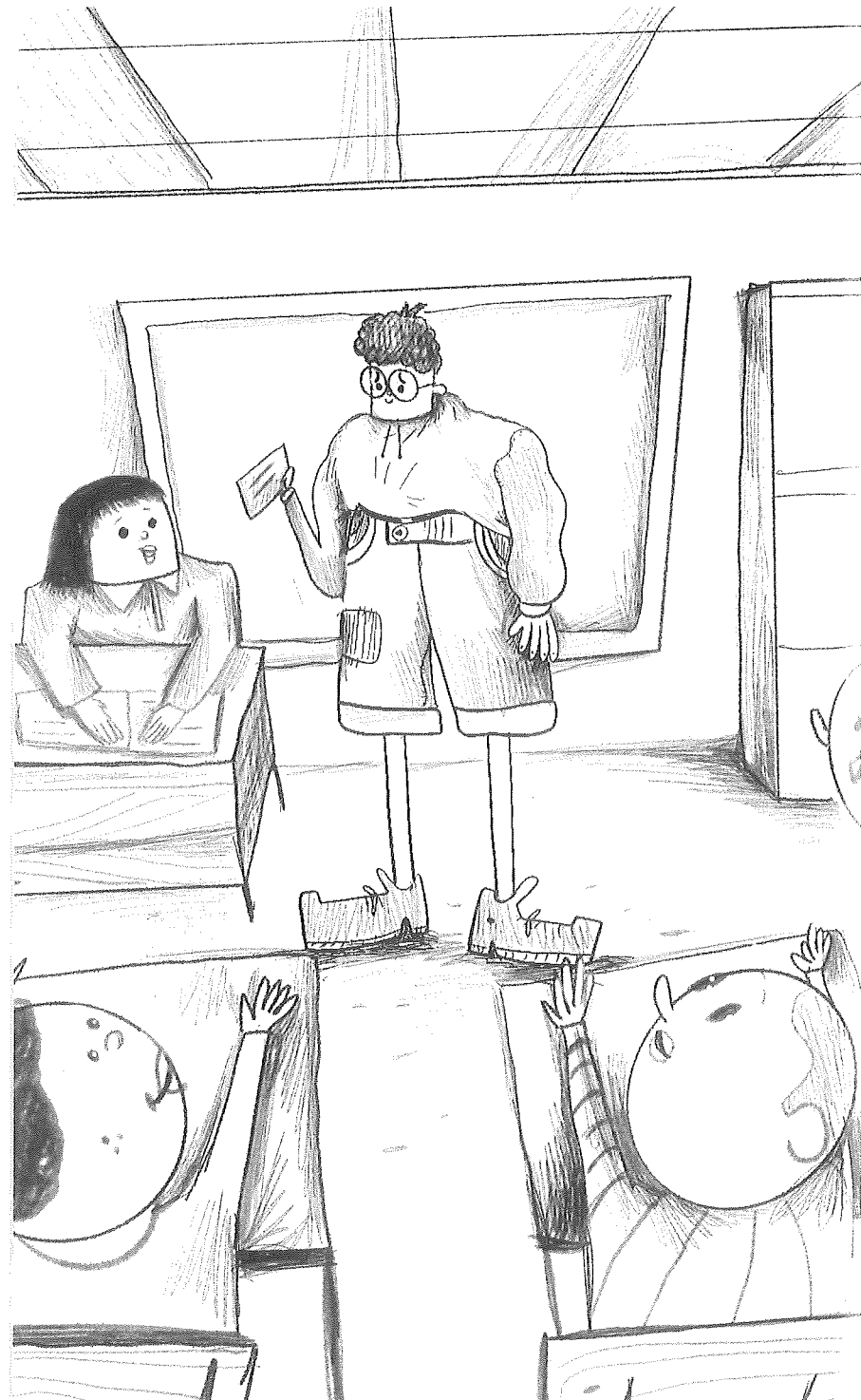
İçimden "Keşke annem yanımda olsaydı." dedim. Birkaç espri yapar, rahatlamamı sağlardı. Ama şimdi o uzaklarda, Tanzanya'da harıl harıl çalışıyordu. Keşke annem değil, babam safaride olsaydı... En azından annem, sunuma bir gün kala yanlışlarımı ya da eksiklerimi söylemezdi. Birkaç gün boyunca annemle sunuma çalışabilirdim. Tabii ki babamı da suçlayamazdım. Son gün çalışmayı ona götüren bendim. Babam şu an burada beni izleseydi eminim utanırdı. Hatta kalkıp gidebilirdi. Ama annem, sonuna kadar bekler ve beni desteklemeye devam ederdi. Zihnimdeki bu tartışmayı bir kenara bırakıp sunuma başlamalıydım.

"Peki öğretmenim." diye cevap verdim. Ama bir yandan gözlerinin içine bakıp hiç hazır olmadığımı belli etmeye çalıştım.

"Bugün sizeee havai fişeklerin... Eee..." Ne yapıyordum? Nefes aldım. "Hava fişeklerle ilgili... Aslında zararlı olan... Bugün..." Yok... Yok, yok. Konuşamıyordum. Ağlamak istedim. Kelimelerimi toparlayamıyordum. Bakışlarımı elimdeki kâğıtlardan arkadaşlarıma doğru çevirdim. Bana güldüklerini hissediyordum. Muhtemelen kimse benim yerimde olmak istemezdi. Şu anki asıl sorun, arkadaşlarımın bakışları ya da bana gülüp gülmemeleri değildi. Kendimi düşürdüğüm bu durumdu. Hazırlandığım sunumu sınıf arkadaşlarıma anlatmakta başarısız olmamdı.

"Öğretmenim, eee... Sanırım, devam edemeyeceğim. Yerime geçebilir miyim?" dedim. Şu an tek duymak istediğim yerime geçebileceğimi söylemesiydi. Ondan gelecek kurtarıcı bir cümleye ihtiyacım vardı.

"Tabii." dedi. "Kendini ne zaman hazır hissedersen sunumunu tamamlayabilirsin." diye de ekledi. Yerime nasıl geçtiğimi, elimdekileri sıranın üzerine nasıl bıraktığımı hatırlamıyorum. Dersin bitmesine yakın öğretmen yanıma geldi, eğildi ve "Kendini hiç üzme." dedi. "Hazır olduğunda daha iyisini yapacağını biliyorum."

Biliyor muydu? Bu iyi hissettirmişti.

— BÖLÜM-3 —

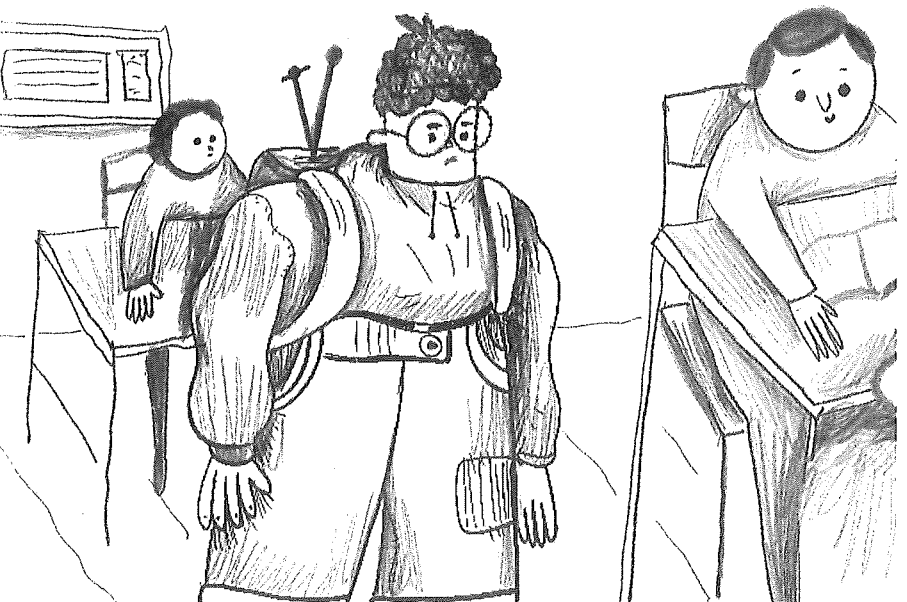

Teneffüs boyunca herhangi bir şeye yeteneğimin olup olmadığını düşündüm. İyi olduğum hiçbir şey yok muydu? Okuduğum kitaplarda kendime dair izlerin peşine takıldım. Ama tam olarak kendi izimle karşılaşmadım. Belki de kabul etmem gerekiyordu. Ben buydum ve değişmeyecektim. Daha önce defalarca vazgeçtiğim, pes ettiğim oldu. Başarısız olurum korkusuyla gerçekleştirmek istemediklerimi düşündüm. Yolculuğa çıkmadan önce annem "Denemeyen ne bilsin, neye değer olduğunu..." demişti. Denemek istemiş ve peşine düşmüştü. İkinci ders öncesinde kendimi derin soruların ortasında bulmuş gibi hissediyordum. Karmakarışıktım. Bir şeyler yapmak istiyor ama ne yapacağımı kestiremiyordum. Ders başladığında bunları eve

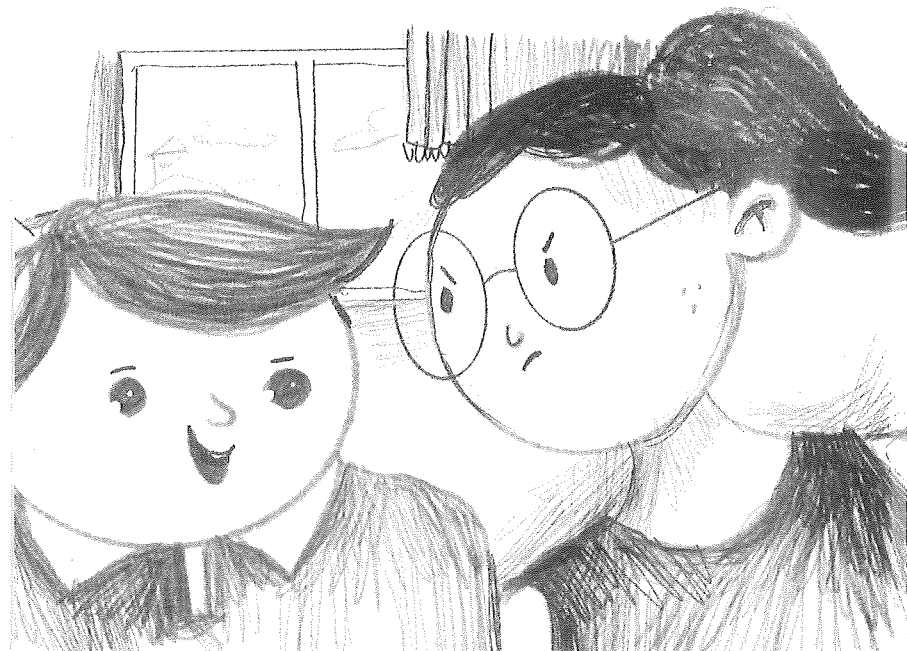
dönerken düşünmek üzere kafamın başka bir tarafına attım. Sunumunu yapmayan bir arkadaşımız kalmıştı. Onu da dinledikten sonra öğretmen hepimize teşekkür etti. Sahiden mi? Bana da mı?

"Şimdi size yeni bir haberim var, güzel bir çalışma yapacağız." diye sürdürdü cümlesini. Gözlerini tüm sınıfta gezdirdi, sanki tepkimizi ölçmek istiyordu. Sınıfta bir uğultu oldu.

"Tek tek sunumlarınızı dinledim. Ve evet, güzel sunumlar vardı. Bu bende farklı bir fikir uyandırdı. Bakalım, toplu olarak nasılsınız? Farklı gruplar kurmanızı ve grup hâlinde bir sosyal sorumluluk projesi yürütmenizi istiyorum. Detayları yarınki dersimizde söyleyeceğim. Şimdi kimlerle grup olacağınıza karar verebilirsiniz."

Şimdi yandım, diye düşündüm. Hangi gruba katılacaktım? Herkes çoktan gruplarını oluşturmaya başlamıştı. Çabuk davranmazsam dışarıda kalabilirdim. Dakikalar içinde yanına gitmeye çalıştığım her kişi bir gruba dahil oldu. Sıra arkadaşım Mete kendi grubunu kurmuş ve sınıfın başarılılarını orada toplamıştı. Ece, kardeşi Mete'yi rakip olarak gördüğü için başka bir grup kurmuştu. Güzel haber ise üç kişi olmalarıydı. Benimle birlikte dört kişi olabilirlerdi. Yanlarına doğru hareket ettim ve sınıfta istenmediğimi o an anladım. Ece resmen "Sırana geri dön!" bakışı attı. Beni grubunda istemiyordu. Bazen dışlandığımı hissederdim ama sınıfta istenmediğimi fark etmemiştim. Öğretmenim hiçbir gruba katılmadığımı öğrenmemeliydi. Benim

istenmeyen biri olduğumu düşünmesini istemiyordum. Bir gruba girmekte bile başarısız olmuştum.

Benim gibi başarısız hisseden, kendini sürekli sorgulayan başkaları da var mıydı? Onlara ulaşabilir miydim? Belki bir araya gelirsek, kimsenin başarısızlığımızı suratımıza vurmadığı bir yerde buluşursak... Birbirimizi dışlamadığımız bir grup kurabilirsek... Ne güzel olurdu. Başarısızlar Kulübü'nü kurmaya işte o ikinci derste, arkadaşlarımın beni gruplarında istemediği gün karar verdim. Onlar beni istemiyorsa ben de kendime bir grup kurarım diye düşündüm.

Kulübün adını çok düşündüm. Abarttım, küçülttüm, çoğalttım, uçtum... Sonra uzaklarda aramama gerek olmadığını anladım. Madem bu kadar başarısızdım, o hâlde kulübün ismi Başarısızlar Kulübü olmalıydı. Fesleğen Ortaokulu'nun sıralarında oturan, kendini yalnız hisseden ya da bir şekilde dışlanan herkes bu kulübe katılabilecekti.

***

O hafta birkaç gün bilgi topladım. "Bir kulüp nasıl kurulur?", "Kulübün kuralları neler olmalı?", "Duyurular nasıl hazırlanmalı?" gibi soruların peşine düştüm. Kulübü kurmak yeterli değildi. Okulun diğer kulüplerini yakından incelemeye çalıştım. Kütüphane Kulübü,

Yapay Zekâ Kulübü, Satranç Kulübü, Kızlar Kulübü, Oğlanlar Kulübü, Mültecilere Yardım Kulübü, Doğa Kulübü, Sinema Kulübü, Robot Kulübü... Ne çok kulüp vardı. Bu kulüplerin duyuruları nasıl yapılmıştı? Okul başladığında her çocuk istediği bir yan kulübe katılma hakkına sahipti. Bu bir haktı. O zaman bu kulübün verdiği ilk hak, başarısızlık hakkı olmalıydı. Üyelerin başarısızlık hakkı olmalı, diye düşündüm. Kulübün duyurusunu okul panosundan yapabilirdim. Tüm öğrenciler bir şekilde o panodaki her şeyden haberdar oluyordu.

Eve döndüğümde okulun panosu için afiş tasarlamayı denedim. Acaba kulübe kimse katılacak mıydı? Ertesi sabah afişleri bastırdıktan sonra okul panosunda bulduğum uygun alanlara iğneledim. Kendimi tanıtan bir yazıyı ve sınıf bilgilerimi de ekledim. Böylece katılmak isteyenler beni kolayca bulabilirdi. Heyecanla başvuruları beklemeye başladım.

— BÖLÜM-4 —

GEREKSİZLER KULÜBÜ

Okula girdiğimde panonun önü kalabalıktı. Neden toplandıklarını merak ettiğim için onlara doğru yürüdüm. Birkaçının arasından görebildiğim şey hiç hoş değildi. Birisi hazırladığım afişin üzerine bıyık çizmişti. Kulübün ismini karalayıp üzerine "Gereksizler Kulübü" yazmıştı. Bıyık yakışmış diyorlardı. Ne düşüneceğimi ya da söyleyeceğimi bilemiyordum. Kime kızmalıydım?

Başarısızlar Kulübü hakkında konuşan iki çocuğu duyduğumda moralim daha da bozuldu. Henüz neden kurulduğunu bile bilmedikleri bu kulüp hakkında atıp tutuyorlardı. Onlar da diğerleri gibi kulübü gereksiz bulmuştu. Biraz olsun destek bulabileceğimi düşünerek ne büyük hata etmiştim.

O gün eve gittim ve başından hiç kalkmadan her şeyi günlüğüme anlattım. Düşünmüyor, sadece yazıyordum. Kendimi öyle kaptırmıştım ki dışarıda yağmurun başladığını bile sonradan fark ettim. Kulübü açmadan kapatmaya karar vermiştim. Daha fazla kişi görmeden afişi panodan kaldırmalıydım.

Ertesi gün okula gelir gelmez hızlı adımlarla giriş kapısına yöneldim. Okul bahçesiyle ilgilenen Deniz Abla'yı son anda fark ettim. Birkaç haftadır okulda değildi ve çiçeklerini özlediği her hâlinden belliydi. Okulun yaşlı ve tonton kedisi Tırmık da yanındaydı. "Kolay gelsin Deniz Abla, nasılsın?" dedim, Tırmık'ın kafasını okşarken.

"Çok iyiyim Çimenciğim, sen nasılsın? Dersler nasıl bakalım?"

Düşündüm ve Deniz Abla'dan saklamak istemedim. Çiçeklerin dilinden anlayan biri benim sorunuma da çözüm bulabilirdi.

"Derslerim iyi ama kendimi hâlâ yalnız hissediyorum. Okula alışamadım ve eski hayatımı çok özlüyorum. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de..."

"Bir de ne?"

"Başarısızlar Kulübü adında bir grup kurmak istedim. Güzel bir afiş hazırladım ve duyuru için okul panosuna astım."

"Ee? Sonra?"

"Afişin üstüne notlar karalamışlar, bıyık çizmişler. Bu kulübe kim katılır diye kendi aralarında gülüşüyorlar. Ben de kulübü açmaktan vazgeçtim."

"Çimenciğim bana sorarsan yanlış düşünüyorsun. Bu kadar erken vazgeçilir mi?"

"Ama Deniz Abla, görmüyor musun? Benimle alay edecekler."

"Başka birinin ne düşündüğü seni bu kadar etkiliyor mu?"

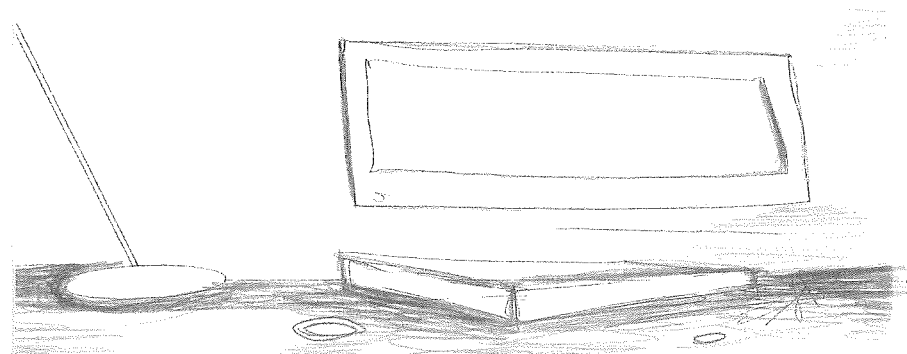
"Evet, sanırım. Yani, cesaretim kırıldı."

"Başarısızlar Kulübü adında bir kulübün var ve sen başarısız olmaktan korkuyorsun, doğru mu anladım?"

Deniz Abla, doğru bir noktadan yakalamıştı beni. Başarısızlar Kulübü başarısız olduğu için kapandı diye bir haber çıksa epey ironik olurdu.

"Haklısın, bunu düşünmemiştim. Teşekkür ederim Deniz Abla."

"Birileri önüne taş koyduğunda takılacağım diye düşünüp korkma, o taşı nasıl kaldırabileceğini düşün. Madem böyle bir işe giriştin, pes etme ve nasıl olacağını gör."

Uzun zaman sonra birinin bana gerçekten inanması, iyi hissettirmişti. Deniz Abla'yla konuşmak önümü biraz daha görmemi sağladı. Afişi kaldırmaktan vazgeçtim. İnsanların düşüncelerinin beni yapmak istediğim bir işten alıkoymasına izin veremezdim.

Eve döner dönmez portakal suyumu kaptığım gibi araştırma yapmaya koyuldum. Kurduğum kulübe kimse inanmıyor olabilirdi ama ben inanıyordum ve en önemlisi buydu.

Başarısız olmamıştım. Ayrıca bu kulüp kesinlikle "Gereksizler" olarak adlandırılamazdı. Yaptığım araştırmalar sonrasında okul panosuna daha dikkat çekici bir afişle döndüm. Gerçekten büyük bir afiş... Üzerinde "Başarısızlar Kulübü Toplanıyor" yazıyordu. Bana pes etmediğimi hatırlatacak olan eski afişi de kaptığım gibi defterimin arasına koydum.

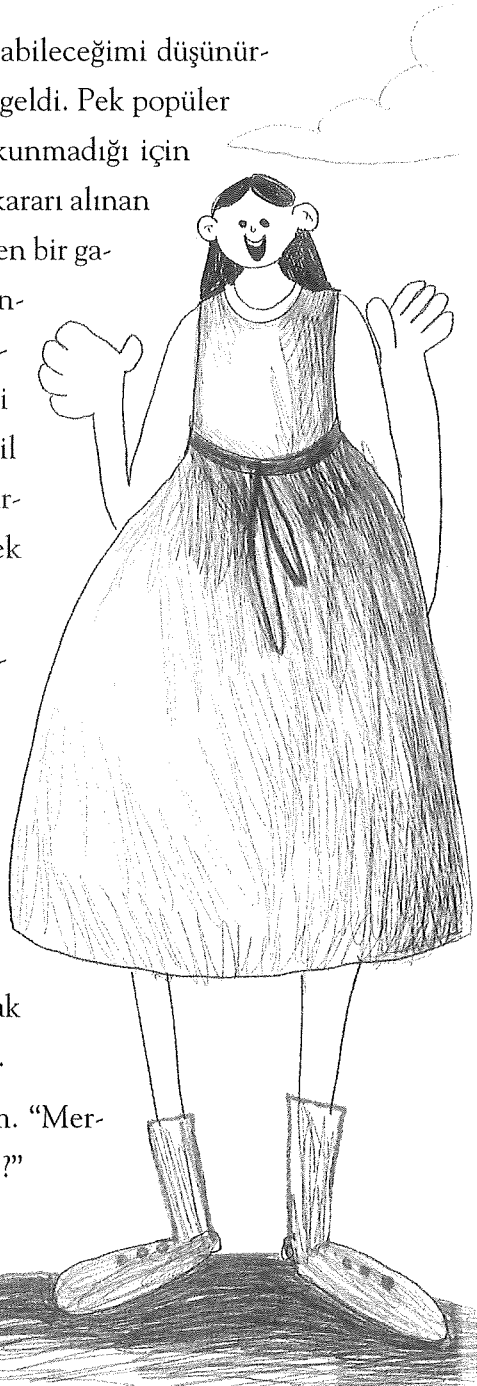
Kulüp Kuralları:

- *Her üyenin başarısızlık hakkı vardır.*
- *Kendisini başarısız hisseden herkes katılabilir.*
- *Gereksiz soru: "Neden başarısız oldun?"*
- *Yaş sınırlaması yoktur.*

Afiş dışında neler yapabileceğimi düşünürken aklıma okul gazetesi geldi. Pek popüler bir gazete sayılmazdı. Okunmadığı için zaman zaman kaldırılma kararı alınan ama bir şekilde devam eden bir gazeteden destek almak mantıklı mıydı? Ders bittiğinde okulun giriş katındaki basın odasına uğradım. Nil oradaydı. Birine kulüp kurma fikrimden bahsetmek kulağa havalı geliyordu.

Okulun en popüler kulübü Parti Kulübü'ydü. Üyeleri okulun en havalı öğrencilerinden oluşuyordu ve birbirinden ilginç partiler düzenliyorlardı. Onlar hakkında bir haber yapmak daha ilgi çekici olabilirdi.

Kapıya hafifçe vurdum. "Merhaba Nil, gelebilir miyim?"

"Merhaba Çimen. Ben de gazete için hazırladığım haberi bitirmek üzereydim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seninle Başarısızlar Kulübü hakkında konuşmak istiyorum." dedim lafı hiç uzatmadan. "Kendini başarısız hisseden herkese açık bir kulüp bu."

Nil'in ilgisini çekmeyi başarmıştım. Meraklı gözlerle anlatacaklarımı bekliyordu.

"Her üyenin başarısızlık hakkı var." diyerek devam ettim. "Neden başarısız oldun diye kimsenin birbirini yargılamadığı bir kulüp!"

Nil'e amaçlarımdan ve bu kulübün benim için ne kadar önemli olduğundan bahsettim. Konuşmamı bitirdiğimde ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Tamam, haydi yapalım!" dedi. Hemen kabul etmişti. Mutluluğumu tarif edemezdim.

"Gerçekten mi!"

"Evet, çok ciddiyim. Şimdiye kadar hiç başarılı bir haber yapamadım. Başarısız bir haber herkesin dikkatini çekebilir."

Anlayamamıştım. Nil benimle dalga mı geçiyordu? Suratımdaki şaşkınlığı görmüş olmalı ki "Şaka yapıyorum." demek zorunda hissetti.

"Birinin başarısızları bir araya toplama fikri çok hoşuma gitti. Başarısızlık bir haktır şeklinde düşünmene bayıldım."

"Şahanesin Nil. Desteğin için çok teşekkür ederim."

"Ben de senden bir şey isteyebilir miyim? Seninle röportaj yapmama ne dersin?"

Benimle röportaj yapmak mı istemişti? Doğru mu duymuştum? Benimle? Nasıl? Neden? Ah, yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum.

"Bunun sana bir faydası olacağını düşünüyor musun? Seni zor durumda bırakmak istemem." dedim çekinerek.

"Bence herkesin seni duyması önemli Çimen. O yüzden soruları hazırladıktan sonra seninle bu röportajı gerçekleştireceğim."

"Teşekkür ederim Nil. Sahici bir teşekkür. Candan bir teşekkür."

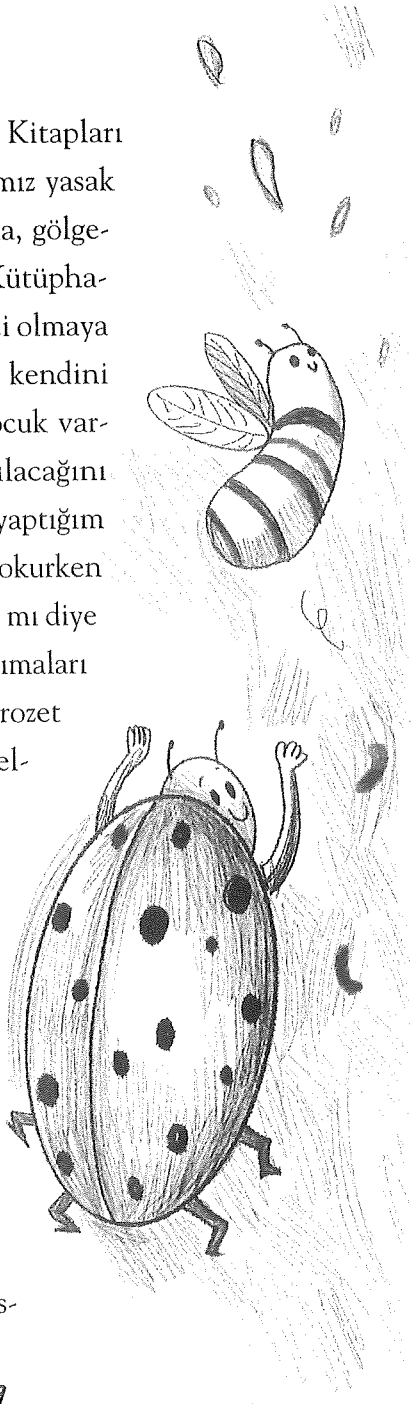
— BÖLÜM-5 —

YENİ BİR ÜYE

Belki de işleri zorlaştıran bendim. Kendime güvenmemekte bu kadar ısrarcı olmasam işleri yoluna koyabilirdim. Tatil zamanı havuzda kurtardığım uğur böceğiyle arıları hatırladım. Onları sudan çıkartmak için dikkatle hareket etmiştim. Güneş gören bir yere koyduğumda hareketlenmişlerdi. Yaşayacaklarını anladığımda mutlu olmuştum. Nil'in röportaj teklifi de işte böyle mutlu etmişti beni. Nil, desteğiyle beni harekete geçirdi. Daha önceden hazırladığım ve içinde kulüp kurallarının da yer aldığı kartları okulun farklı panolarına yerleştirmeye başladım. Derslerim biter bitmez buluşma mekânı olarak seçtiğim kütüphaneye gittim. Okulun kütüphanesi çok güzeldi. Arkasında ağaçların sıra sıra dizildiği, kuşların sessizliği bozduğu bir alanı vardı. Sal-

kımlar yerleri süpürüyordu. Kitapları kütüphane dışına çıkartmamız yasak olduğu için ağaçların altında, gölgelik alanlarda okuyordum. Kütüphaneyi en çok kullanan öğrenci olmaya aday olabilirdim. Kim bilir, kendini başarısız hisseden ne çok çocuk vardı. Bu kulübe kimlerin katılacağını merak ediyordum. Aslında yaptığım şey basitti. Bir yandan kitap okurken diğer yandan gelen giden var mı diye kontrol ediyordum. Beni tanımaları için yakama sarı renkli bir rozet takmıştım. Henüz kimse gelmese de umutla beklemeye devam ettim. Bir haftanın sonunda hevesim kırılmaya başlamıştı. Bu da bir başarısızlık diye düşünerek kulübü yeniden kapatma kararı aldım.

Nil'in harekete geçirdiği o enerjik Çimen bir anda uçmuştu. Kendimi daha ne kadar başarısız his-

sedebilirdim ki? Sanırım başarısızlık derin bir ümitsizlik hissiydi. Günün sonunda, yapabileceğim farklı bir şey kalmamıştı. Çantamı üstünkörü toparladım. Ayaklarım beni kaçırır gibi götürüyordu. Kapıdan çıkarken Yağmur ile karşılaştım. Demek o da kütüphaneye geliyordu. Başımla selamlayıp geçmesi için yol vermek istedim ama geçmedi. Elindeki kaykayını sıkı sıkı tutmuştu. Anlaşılan rozetim ilgisini çekmişti. Bana bakmaya devam etti.

"Merhaba Çimen!" dedi. Sınıfta yüzüme bakmıyordu. Benimle konuşması iyi hissettirmişti.

"Merhaba." diye cevapladım.

"Panodaki afişi gördüm." dediğinde dalga geçeceğini düşündüm.

"Öyle mi?" dedim umursamaz bir tavırla.

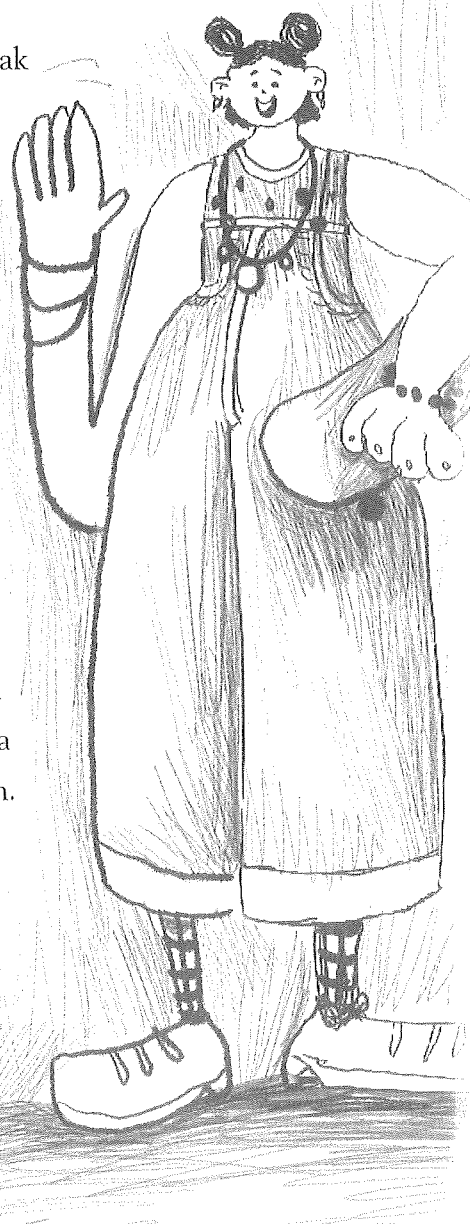
"Başarısızlar Kulübü hakkında bilgi almak istiyorum." diyerek devam etti.

Anlaşılan konuyu uzatacaktı. Cevap vermeden yüzüne bakmaya devam ettim. Fakat alay eder gibi bir hâli yoktu.

"Gerçekten bilgi almak mı istiyorsun?"

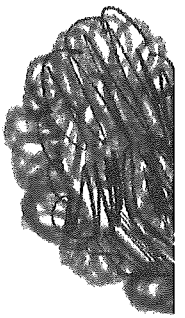
"Sadece bilgi almak değil, üye olmak da istiyorum."

İşte o an, duyduğum bu güzel cümle karşısında "Evet!" diye bağırmak istedim. "Evet! Evet! Tüm bilgiler bende!" Derin bir nefes aldım ve anlatmaya başladım. Kulübün kurucusu olduğumu ve henüz başka üyesi olmadığını söyledim.

"Panoda yer alan bilgileri gördüm. Açıkçası kulüp çok ilgimi çekti. Bir yandan bunun bir şaka olabileceğini de düşündüm. Yine de şansımı denemek istedim."

Yağmur gibi kaykaya binen, herkes tarafından tanınan birinin bu kulüple neden ilgilendiğini çok merak etmiştim.

"Kendine deneme şansı veren herkes bu kulübe katılabilir." dedim gülümseyerek. Şimdi daha iyi hissediyordum.

"Bu kulübü kurmak nereden aklına geldi?" diye sordu heyecanla.

"Sunum yaptığımız günü hatırlıyor musun? Sunumda başarısız olunca hiç kimse beni grubuna almak istemedi. Benim gibi hisseden birileriyle tanışmak iyi olur diye düşündüm." Ardından "Sen neden Başarısızlar Kulübü'ne katılmak istiyorsun?" diye sordum.

"Kaymayı çok seviyorum. Tüm profesyonel kaykaycıların katıldığı turnuvaya hazırlanıyorum. Ama her şeyden çok kendime kanıtlamam gereken bir durum var. Sınıftaki herkes çok iyi kaydığımı düşünüyor.

Ama beni kayarken hiç görmediler. Ne yazık ki iyi olduğumu düşünmüyorum."

"Artık bu kulübün bir üyesisin. Başarısız hissettiğin her an bu kulüpteki herkes senin yanında olacak. Tabii şimdilik sadece ben varım."

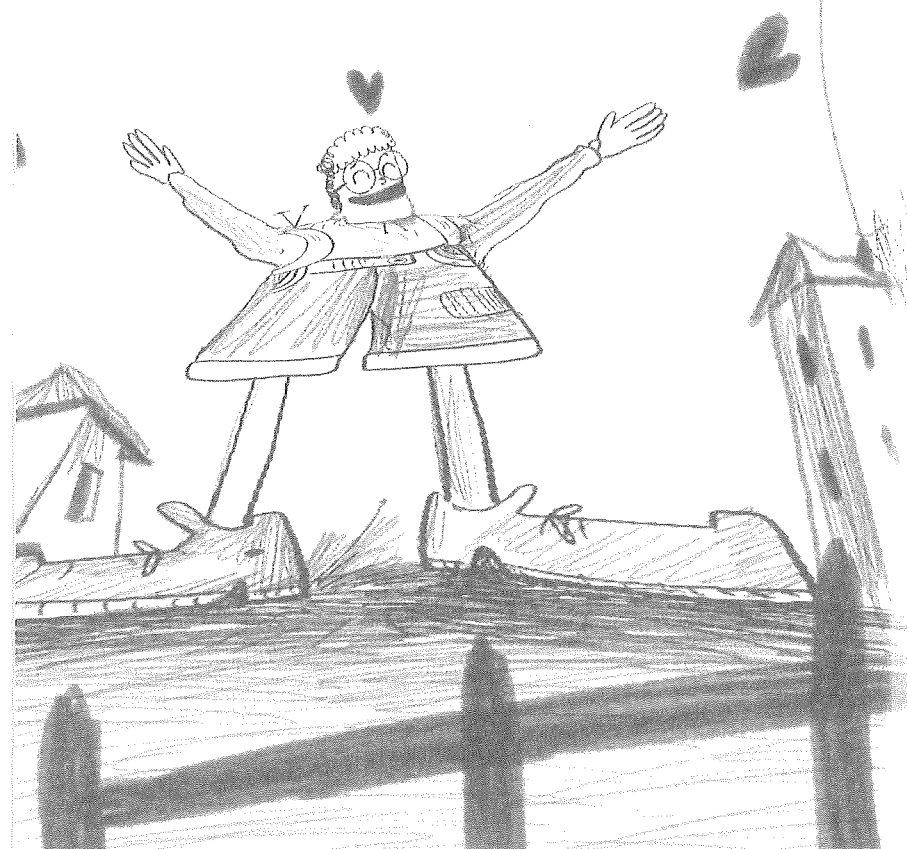

Kulübün ikimizden başka üyesi olmadığını öğrendiğinde Yağmur çok şaşırmıştı. "Kulübün reklamını yapıp bir sürü yeni üye bulmalıyız." dedi neşeyle.

Bir kişi görünmeyendir. Ya iki kişi? Görünen koca bir destektir! Yağmur'un kulübe girişi benim için bir hatırlatma olmuştu. "Vazgeçersen sadece vazgeçersin. Devam edersen deneyimlersin."

Yağmur ile ertesi gün buluşmak için sözleştik. Başarısızlar Kulübü ilk üyesine kavuşmuştu. Kim bilir, belki başka üyelere de kucak açacaktı.

Başarısızsam sadece ben varım. Başaramıyorsak, orada "biz" vardır. Ve biz "Başarısızlar Kulübü" olarak, tüm "başarısızlıklarımızı" kabul etmek için başlıyoruz. Başarılı olmak zorunda değiliz. Bu hayatta başarısızlık da var. Tarih, sadece komşu çocuklarının başarılarını yazmayacak!

— BÖLÜM-6 —

İKİ KİŞİLİK BİR KULÜP

Ertesi sabah Yağmur'la, konuştuğumuz gibi ders öncesinde bir araya geldik. Onu gerçekten tanımak istiyordum. Kaykayla ilgili olan hikâyesini detaylı dinlemeliydim. Daha önce kırtasiyede satılan patenlerden birini alarak kaymayı denemiştim. Çok benlik değildi. Parkta yürürken kaykay ya da patenleriyle süzülerek yanımızdan geçenleri gördükçe bunun bir yetenek olduğunu kabul ettim. Yağmur'un hayatında yapmaktan keyif aldığı bir hobisi vardı. Peki, tam olarak sorun neydi? Belki, onun da kendine ve diğerlerine kanıtlamak istedikleri vardı. En büyük hayalim sahneye çıkıp herkesin önünde etkileyici bir konuşma yapmaktı. Babam da en önde oturup beni seyredecek, belki bir anda ayağa kalkıp alkışlayacaktı. Güzel bir hayaldi. Yağmur

ise farklıydı. Çılgın fikirlerin peşine takılıyordu. Diğer yandan bazen durgunlaşabiliyordu. Sanki kafasında bir düşünce balonuyla geziyordu. Onunla beraber kulüp çalışmaları hız kazanabilirdi.

"Yağmur!" dedim. Döndü ve bana baktı. "İyi ki geldin." diye ekledim. Gözleri sevinçle parladı. "Bu çok duyduğum bir şey değil, sonra alışabilirim."

"Alışmaya başlasan iyi edersin. Çünkü burada çok iyi dostluklar kuracağız. Birbirimizi destekleyeceğiz."

"Orası kesin. Hem unutma, çok da eğleneceğiz!" Kıkırdamaya başladı. Ben de kendimi tutamadım. Aslın-

da tutmak istemedim. Karnıma ağrılar girene kadar güldüm.

"Hey eğlenmeye başladık, değil mi?"

"Evet!"

***

Yağmur çok sıcakkanlı biriydi. Onun arkadaşlığı bana son zamanlardaki yalnızlığımı unutturmuştu. Her gün kütüphanede buluşup Başarısızlar Kulübü için planlar yapmaya başladık. Şimdiden yüzlerce amacımız vardı. Kütüphanede buluştuğumuz günlerden birinde benimle bir şey paylaşmak istediğini söyledi. Çekindiği her hâlinden belli oluyordu. "Bunun aramızda sır olarak kalmasını istiyorum." dedi. Bana güvendiğine o an emin olmuştum.

"Fesleğen Ortaokulu'ndan önce başka bir okuldaydım. Orada yaşadığım bir olaydan sonra buradaki herkesi iyi kaykay kullandığıma inandırmak istedim. Hatta okuldaki farklı öğrenciler üzerinden bunun yayılmasını sağladım. Önceki okulumda, bahçede kaykayla denemeler yaparken çok hoşlanmadığım bir grup benimle

alay etmişti. O gün üzerimde öyle bir baskı kurdular ki kaykayımla yapmamam gereken bir şey yaptım ve okuldan ceza aldım."

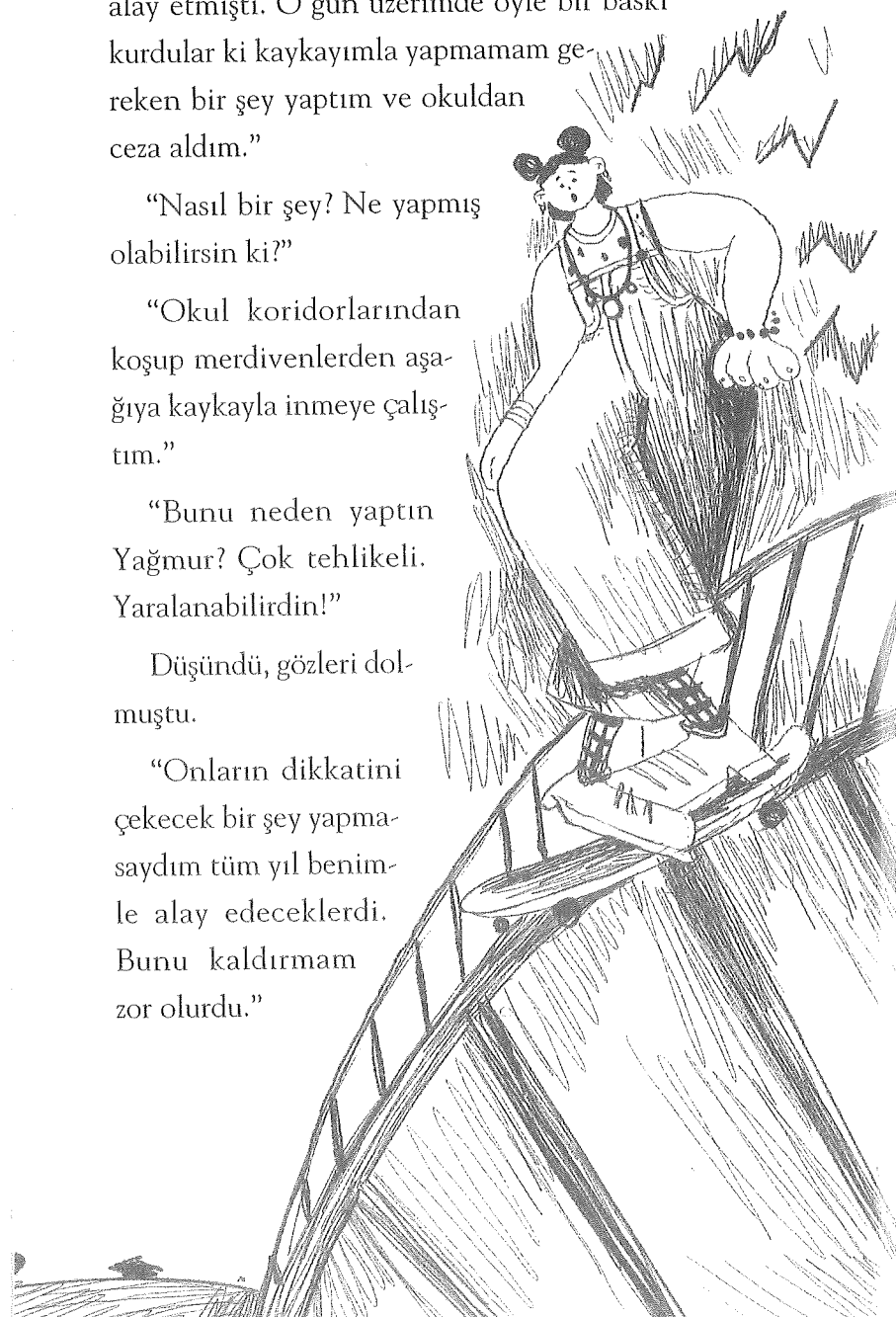
"Nasıl bir şey? Ne yapmış olabilirsin ki?"

"Okul koridorlarından koşup merdivenlerden aşağıya kaykayla inmeye çalıştım."

"Bunu neden yaptın Yağmur? Çok tehlikeli. Yaralanabilirdin!"

Düşündü, gözleri dolmuştu.

"Onların dikkatini çekecek bir şey yapmasaydım tüm yıl benimle alay edeceklerdi. Bunu kaldırmam zor olurdu."

"Sen de kendini tehlikeye attın ve sonunda ceza aldın."

"Ne yazık ki böyle. O yüzden burada böyle saçma bir durumla karşılaşmamak için önden haberleri yaydım. Kurduğum iletişimle de kimse gelip benden bir şeyleri kanıtlamamı beklemedi."

Meğer Yağmur düşündüğümden çok daha zor bir durumla karşılaşmıştı. Kendini başkalarına kanıtlamak için canını tehlikeye atmıştı. Onun için üzülmüştüm. Pişmanlığı her hâlinden belli oluyordu. Başarılı görünmek istemişti ve soluğu Başarısızlar Kulübü'nde almıştı.

"Yağmur, sen daha iyisini yapabilirsin. Biliyorsun, değil mi? Kaykayı ne kadar sevdiğini gözlerinde görebiliyorum. Yalanların arkasına sığınmak zorunda hissetmemelisin." Bu cümle ağzımdan çıktıktan sonra onu kırmış olabileceğimi düşündüm.

"Belki de öyle." dedi. "Muhtemelen seninle aynı durumdayız. Belki küçük bir farkla. Diğerlerini kendinden daha üstün görüyorsun Çimen. Ama hepimiz aynı gökyüzüne bakıyoruz. Yani sen de daha iyisini yapabilirsin."

Yağmur'un cümlesinden sonra söylediklerimin benim için de geçerli olduğunu anladım.

"Turnuvaya katılmayı çok mu istiyorsun?"

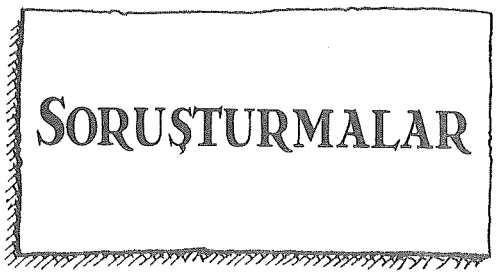
"Evet. Her şeyden çok. Önce kendime, sonra da diğerlerine iyi bir kaykaycı olduğumu kanıtlayacağım."

"Peki, bunun için ne yapman gerekiyor?"

"Çok çalışmalıyım Çimen. Ben burada otururken diğerleri büyük bir ödül verilen kaykay turnuvasına hazırlanıyor. İlk üçe girebilmek için önümde sadece dört ay var."

Dört ay... Dört ayda kim bilir neler değişir!

— BÖLÜM-7 —

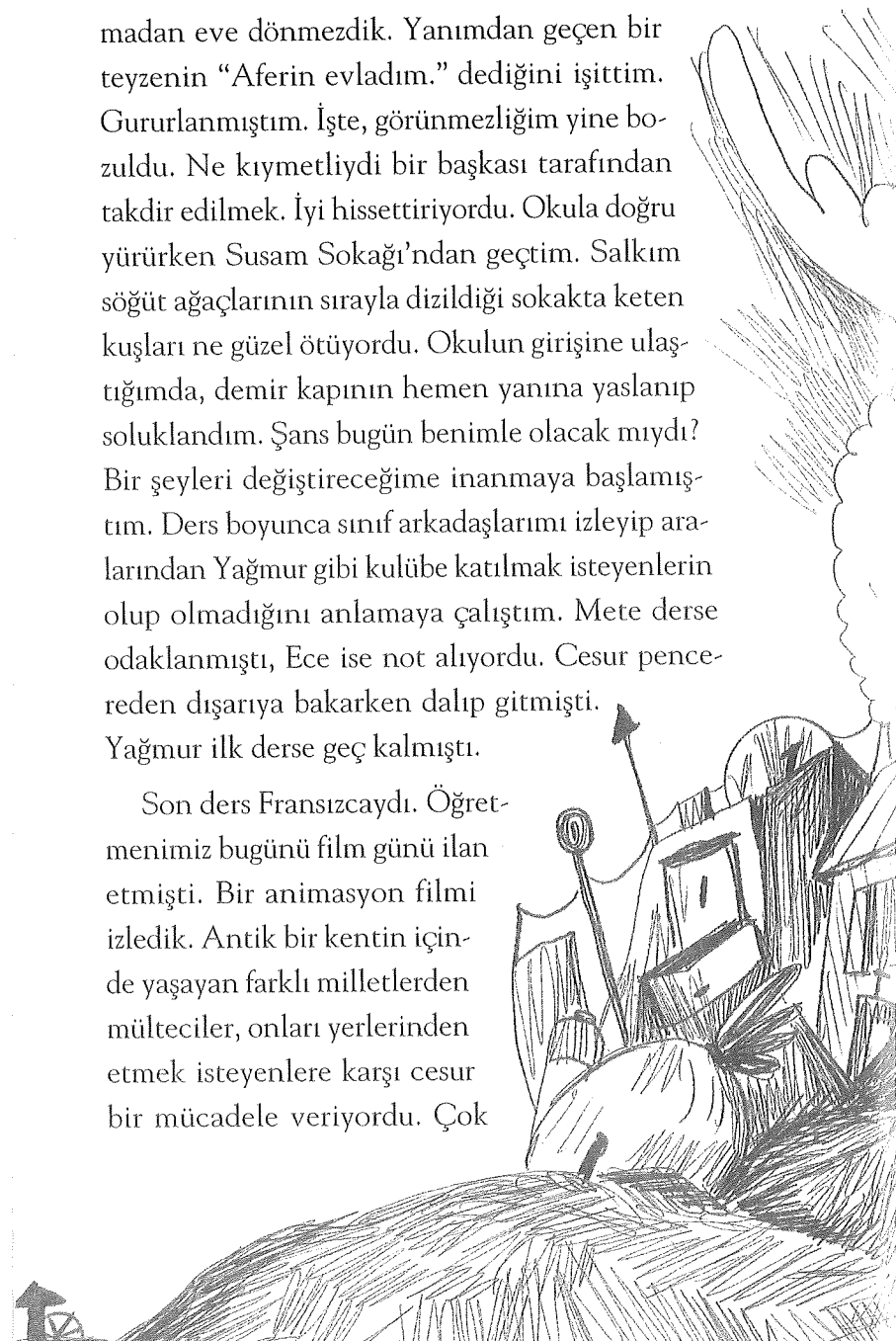

Son günlerde erkenden uyanmaya başlamıştım. Okul kıyafetlerimi giyip kahvaltımı yaptım. Çantamın içine Başarısızlar Kulübü rozetlerini yerleştirip evden çıktım.

Rüzgârda salınan ağaçlar, kedileri besleyen çocuk ve annesi, muhtemelen geç kaldığı için koşturan hasır şapkalı teyze... Sokak çok hareketliydi. O gün okula doğru yürüyen ben değil gibiydim. Önümdeki bir şeye takıldım ve "Ah!" dedim. Yerlere atılmış çöpler vardı. Ne kadar pis bir görüntüydü. Çantamdan çıkarttığım torbayla çürümüş meyveleri topladım. Büyükannemden kalma bir alışkanlıktı. Ne zaman pikniğe gitsek dönmeden önce başkalarının kirlettikleri alanları temizlemek için çabalardık. Dört ya da beş büyük torba çöp topla-

madan eve dönmezdik. Yanımdan geçen bir teyzenin "Aferin evladım." dediğini işittim. Gururlanmıştım. İşte, görünmezliğim yine bozuldu. Ne kıymetliydi bir başkası tarafından takdir edilmek. İyi hissettiriyordu. Okula doğru yürürken Susam Sokağı'ndan geçtim. Salkım söğüt ağaçlarının sırayla dizildiği sokakta keten kuşları ne güzel ötüyordu. Okulun girişine ulaştığımda, demir kapının hemen yanına yaslanıp soluklandım. Şans bugün benimle olacak mıydı? Bir şeyleri değiştireceğime inanmaya başlamıştım. Ders boyunca sınıf arkadaşlarımı izleyip aralarından Yağmur gibi kulübe katılmak isteyenlerin olup olmadığını anlamaya çalıştım. Mete derse odaklanmıştı, Ece ise not alıyordu. Cesur pencereden dışarıya bakarken dalıp gitmişti. Yağmur ilk derse geç kalmıştı.

Son ders Fransızcaydı. Öğretmenimiz bugünü film günü ilan etmişti. Bir animasyon filmi izledik. Antik bir kentin içinde yaşayan farklı milletlerden mülteciler, onları yerlerinden etmek isteyenlere karşı cesur bir mücadele veriyordu. Çok

etkilenmiştim. İnsanların arasındaki bağ ve dayanışma üzerine saatlerce konuşabilirdim. Öğretmenimiz animasyon filminden yola çıkarak bir senaryo hazırlamamızı istedi. Katılımı zorunlu tutmadı. Belki bir gün kulüpteki arkadaşlarımla birlikte film gecesi yapabilir ve bu filmi birlikte izleyebilirdik. Tabii kulübe başka biri daha katılırsa... Dersten sonra Yağmur'la birlikte kütüphane yoluna düştük.

"Bir gün kendi aramızda film gecesi yapsak ne kadar güzel olur Çimen." dedi Yağmur. "Yapılacaklar listesi hazırlamamız lazım. Bu kulübe biraz hareket gerek."

Yağmur gelir gelmez planlamalara başlamıştı.

"Haklısın." dedim. Tüm dişlerimi gösterdiğimden emin olana kadar gülümsedim. Yağmur'la dayanışma içinde olmak, ondan destek almak iyi gelmişti.

"Bugün sana bir sürprizim olacak." dedi.

"Sürpriz mi?" Ona çaktırmamaya çalışsam da meraktan çatlayabilirdim.

"Ne olduğunu öğrenmen için biraz daha sabretmen gerek."

Sürprizlerden hoşlanıp hoşlanmadığımı daha önce hiç düşünmemiştim. O an aklıma babam geldi. Okulda bir kulüp kurmam, isminin Başarısızlar Kulübü olması onu rahatsız eder miydi? Başka birinden duymadan önce belki de ona kendim anlatmalıydım.

"Yağmur, seninkiler bu kulüpte olmandan rahatsız olurlar mı?" diye sordum.

"Ben çoktan söyledim bile. Epey ilginç buldular. Rahatsız olduklarını düşünmüyorum. Neden sordun?"

"Çünkü... Benim babam biraz... Yani, sanki bu kulübü kurduğum için bana kızabilir. Kendisi işkolik ve başarı odaklı biri."

"Peki, ya kulüpte olmanı istemezse o zaman ne yapacaksın?"

Duymaktan ve cevaplamaktan kaçtığım soruyu sormuştu.

"Sanırım önce bunun için babamla konuşmalıyım."

Beklediği cevabın bu olmadığını yüzünden anlamıştım. Eve döndüğümde bu konuyu babama açıp açmama noktasında kararsız kaldım. İyice düşünmem gerekiyordu. Akşam yemeğini fırsat bilip konuşabilirdim.

***

"Baba." dedim. "Ben bir kulüp kurdum." Konuya çok hızlı bir giriş mi yapmıştım?

"Kulüp mü? Nasıl yani?" diyebildi. Anlayamamıştı.

"Okulda bir kulüp kurdum ve üye toplamaya başladım."

"Karşımda girişimci bir Çimen görüyorum. Bu hoşuma gitti." Gülümsedi. "Peki, neymiş bu kulüp, anlat bakalım."

İşte, beklenen soru gelmişti.

"İsmi Başarısızlar Kulübü." dedim bir çırpıda.

Babam öfkeyle sandalyesinden geriye fırladı. "Ne? Başarısızlar Kulübü mü? Kim isminin başarısızlıkla yan yana anılmasını ister ki Çimen? Başarısızlığı öven bir kulüp kurmak da nereden çıktı?"

Babam her şeyi yanlış anlamıştı.

"Hayır, baba. Başarısızlığı övmüyoruz." dedim. Sesimden korktuğum anlaşılıyordu.

"Bu kulübe katılmana asla izin veremem. Okulda onlarca kulüp var. Sen de kendine amacı olan düzgün bir kulüp bulmalısın."

Babamı ikna etmem imkânsızdı. Konuşmama bile izin vermiyordu. Bir süre için kulübe devam ettiğimi ona söylemesem daha iyi olacaktı. Belki amaçlarımı anlaması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

— BÖLÜM-8 —

POO'NUN HİKÂYESİ

Yağmur'un sürprizini çok merak ediyordum. Onunla birlikte kütüphanede beklemeye başladık.

"İşte!" diye bağırdı. Kütüphanenin ortasında bağırmak doğru bir hareket değildi. Kütüphane İşleri'nden kesinlikle azar yiyecektik. Neden bu kadar tepki verdiğini anlamak için arkama baktım. Kapıda, elinde renkli hulahoplar tutan birinin durduğunu gördüm. Ona okulun koridorunda birkaç kere denk gelmiştim. Ama hiç konuşmamıştık.

"Haydi, Poo."

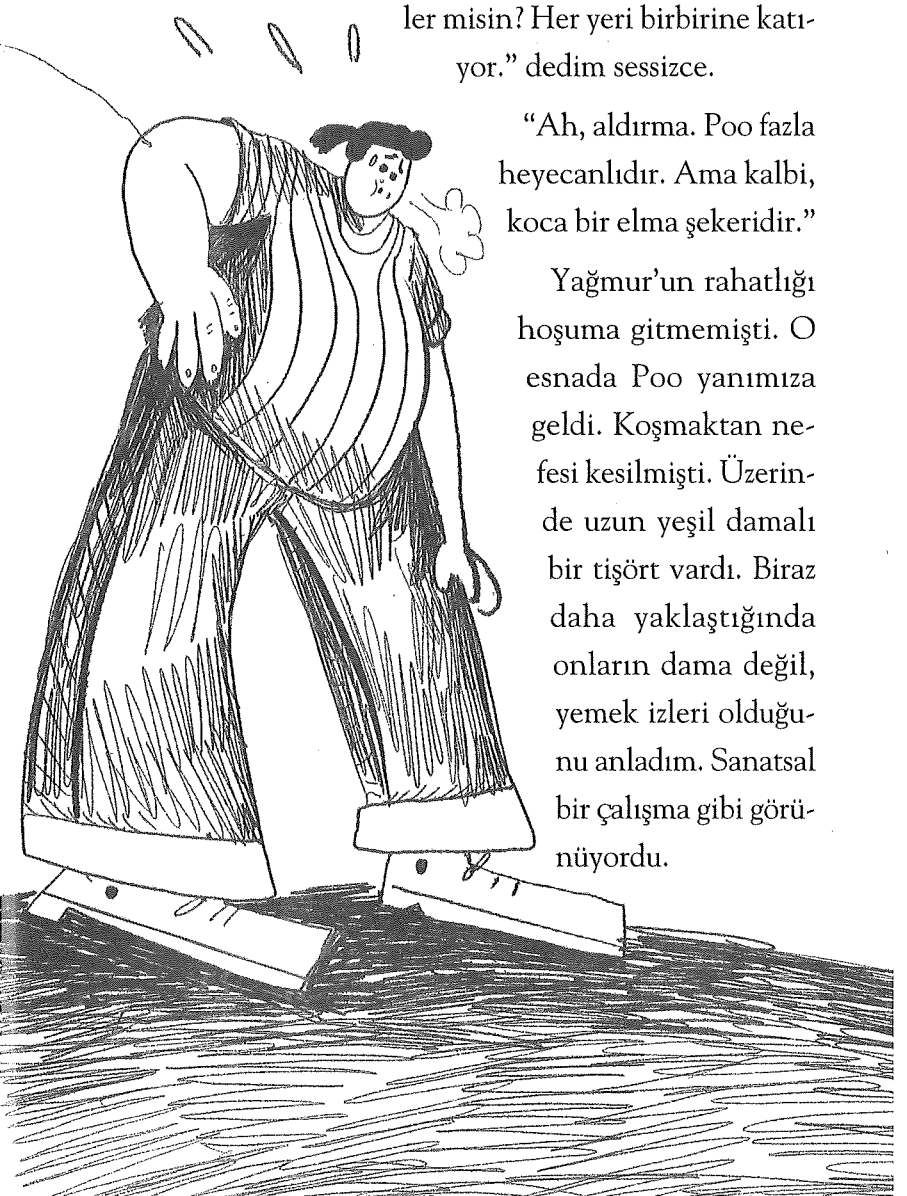
İsmi Poo muydu? Birden koşmaya başladı. Çantasının askısı epey genişti. O koştukça havalanan çantası raflara çarpıp kitapları yere düşürüyordu. Pat, küt, pata

pat pat! Muhtemelen kovulacaktık. Belki de kütüphaneye bir daha alınmayacaktık. Bu korkunç olurdu.

"Yağmur, arkadaşına sakin olmasını söyler misin? Her yeri birbirine katıyor." dedim sessizce.

"Ah, aldırma. Poo fazla heyecanlıdır. Ama kalbi, koca bir elma şekeridir."

Yağmur'un rahatlığı hoşuma gitmemişti. O esnada Poo yanımıza geldi. Koşmaktan nefesi kesilmişti. Üzerinde uzun yeşil damalı bir tişört vardı. Biraz daha yaklaştığında onların dama değil, yemek izleri olduğunu anladım. Sanatsal bir çalışma gibi görünüyordu.

"Merhaba Poo." dedim. Cevap vermedi.

Yağmur araya girdi. "Ona biraz zaman ver. Konuşması için kendini iyi hissetmesi gerekiyor."

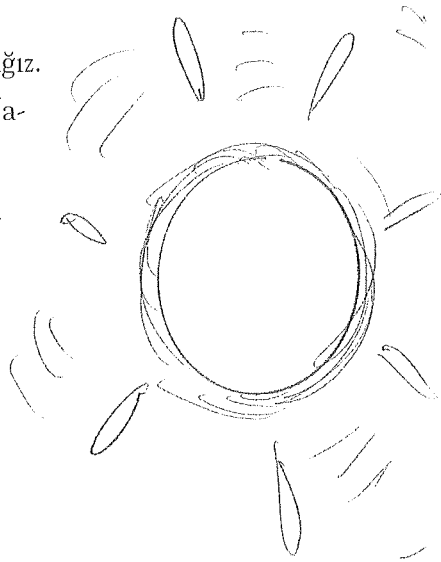
Poo da benim gibi hemen iletişim kuramıyor diye düşündüm. Yağmur'u dürterek "Utangaç mı?" diye sordum.

"Bekle ve gör."

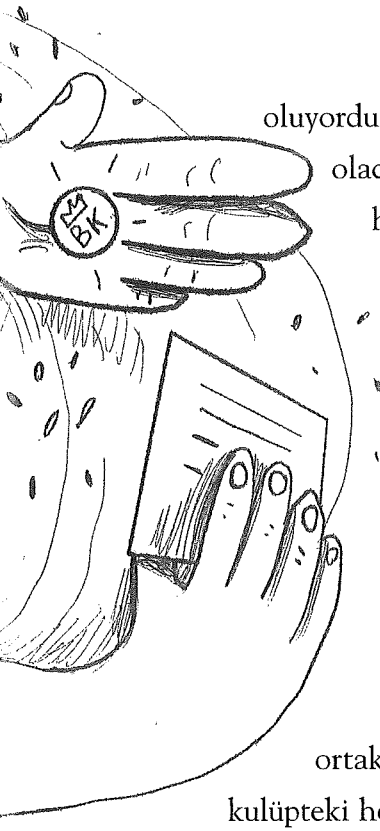
Poo derin bir nefes aldı, çantasından çıkarttığı limonatayı içti. Elleriyle ağzını sildi. Sonra hareketlendi. O kadar hızlı konuşuyordu ki ne söylediğini anlamıyordum.

"Muhteşem bir ekip olacağız. Tüm başarısızlar bir yerde. Yaşasın!"

Zıplayıp duruyordu. Kendisinin dediğine göre bu modern danstı. Aslında ismi Polen'di. Adını sevmediği için insanların ona Poo diye seslenmesinden mutlu

oluyordu. Yaklaşık yüz hulahopla müthiş olacağına inandığı bir dans gösterisi hazırladığını söylediğinde çok şaşırdım. Şu an sadece üç tanesini dengeli bir şekilde döndürebiliyordu ama başlamak yolun yarısı demişler.

"Üzülme Poo, burası Başarısızlar Kulübü. Doğru yerdesin, arkana yaslan ve keyfini çıkar!"

Poo hızını alamayıp "Tamam ortak!" diyerek omzuma vurduğunda kulüpteki her üyenin bir şekilde hayat sigortası olması gerektiğine karar verdim.

Poo'yu tanıdığım kısa süre içinde onun ne kadar hayat dolu olduğunu düşündüm. Neşeli, enerjik ve güçlü biriydi.

"Poo, al bakalım." diyerek rozetini ve kulüp üye kartını uzattım.

Yağmur "Aramıza hoş geldin." diyerek Poo'ya sarıldı. Ben de onlara katıldım. Aramızda oluşan güçlü bağ sayesinde birlikte başaramayacağımız hiçbir şey

çoktu. Evet, çoktu. "O zaman planlamalara başlayalım!" dedim.

"Hemen!" diye cevapladı Yağmur. Kafamızı Poo'ya çevirdik. Ses yoktu. Sadece bir dakika içinde uyumaya başlamıştı. Uyumak ne kelime, horluyordu. Kütüphanede horlamak yasak mıydı? Eğer onu uyandıramazsak beş dakikaya kalmaz kütüphaneden kovulurduk. Biz daha ne yapacağımıza karar veremeden Poo'nun sesi kesilmişti. Bize bakıyordu.

"Biraz içim geçmiş." dedi durgun bir hâlde.

Şaşkınlığımı belli ederek "Poo, ne olduğunu anlamadım. Bir anda uyuyakaldın. Bu normal mi?" diye sordum.

"Sadece gözlerimi dinlendirdim, uyumadım ki. Nerede kalmıştık?" diye cevap verdi.

"Daha başlayamadık." diye düzelttim. Poo'nun salyaları mı vardı? Muhtemelen yanlış görmüştüm.

"Ah, çok güzel. Öyleyse size hemen bir gösteri yapacağım." dedi.

Şaka yapıyor olmalıydı. Yağmur'a döndüm. Onu engellemesi gerektiğini bakışlarımla anlatmaya çalıştım. Yağmur ise hiç oralı değildi.

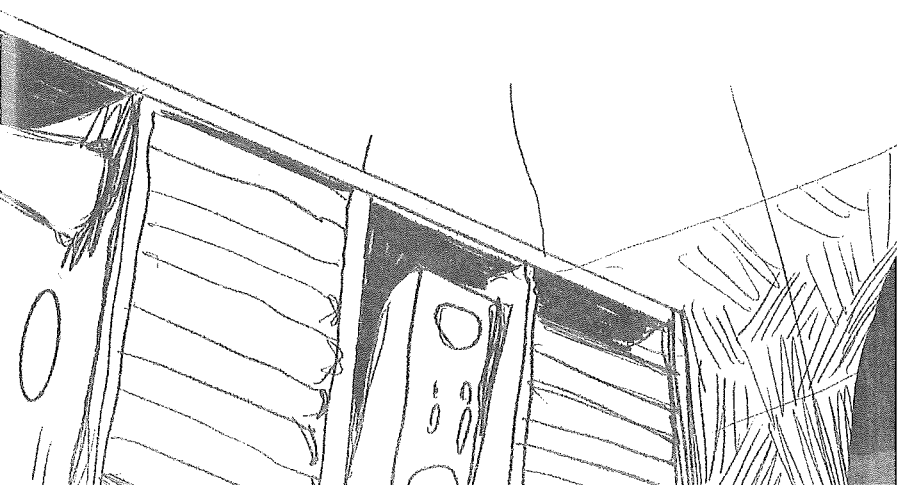
"Poo, sence gösteri için uygun bir yerde miyiz?" diye sordum. Bir yandan etrafımıza bakınıyordum. Kütüphanede sadece üçümüz vardık ama ileride görevlilerin olduğu bir ofis vardı.

Düşündü, düşündü, düşündü. Uzun süre düşündü. Sonra, "Evet, haydi yapalım!" diye bağırdı. Kütüphanenin ortasına geçip hulahoplarını bir koluna sıraladı. Telefonundan bir müzik açtı ve...

***

"İyi misin Poo? Poo! Cevap ver lütfen." Yağmur onu kaldırmaya çabalıyordu. Olduğum yerde donup kalmıştım. Ne yapacaktık? Kendine zarar vermesinden korktum.

"Poo, kendine gel! Çimen, yardım eder misin?"

Yardım mı? Ne yapabilirdim ki? Yağmur ile birlikte onu kaldırmaya çalıştık. Birkaç saniye içinde kendine geldi. Fakat çıkardığımız sese dayanamayan Mercan Hanım da yanımızda bitmişti.

"Neler oluyor böyle? Bu ne ses? Çocuklar, kütüphanede olduğunuzu unutmayın."

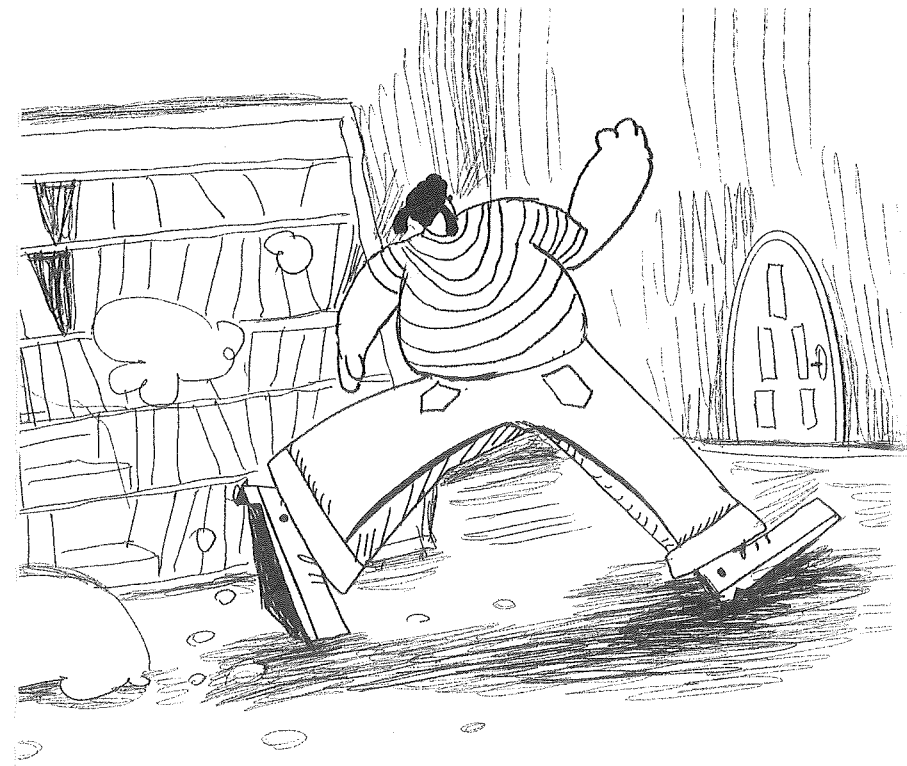

Çok kızmıştı. Poo'yu yerde yatarken görünce panikledi. Poo'nun başını bir sağa bir sola dairesel olarak çeviriyordu. Yaptığı şey epey anlamsız görünüyordu.

Zavallı Poo, başının dönmesine dayanamadığı için uzaya fırlatılan bir roket gibi zeminden fırladı. O kadar hızlı koştu ki arkasında toz bulutu bıraktı. Ortalığı birbirine katıp kaçmıştı. Yağmur, Mercan Hanım'dan özür diledi ve koşarak Poo'yu takip ettik.

Neredeyse okulun her köşesine baktık ama hiçbir yerde onu bulamadık. Geriye sadece tek bir yer kalmıştı.

Yağmur "Okul sahnesine bakalım mı?" diye sormasa muhtemelen düşünce bulutunun içinde çırpınmaya devam edecektim.

"Şahane fikir!" dedim.

Okulun farklı gösterilere ev sahipliği yapan küçük ve tatlı bir sahnesi vardı. Sene başında bir tiyatro ekibi gelmişti. Oldukça düşündüren bir oyun izlemiştik. Tek bir bavul etrafında dönen, geçmişi ve geleceği sorgulayan, kitapların yakıldığı karanlık dönemleri anlatan bir oyundu. Tahmin ettiğimiz gibi Poo oradaydı. İçeriyi inleten sesi bizi karşıladı. Sahnenin ortasına yüzüstü

uzanmıştı. Merdivenlerden inip Poo'nun yanına vardık. Yağmur, Polen'in saçlarını avucunda toplayıp arkaya doğru attı. Elleriyle gözyaşlarını sildi. Bunu sadece gerçekten sahiplenen bir dostun elleri yapabilirdi. Birbirlerine kenetlenmişlerdi.

"Poo..." dedim. Sesimden ne kadar üzgün olduğum belli oluyordu.

Biraz daha toparlandı ve "Olmadı." dedi. "Yine olmadı."

"Aslında çok iyi başlamıştın, beni bile heyecanlandırdın."

"Evet." diye araya girdi Yağmur.

Sonra Poo gülmeye başladı. "Nasıl düştüm ama değil mi?"

"Sağlam düştün." dedim.

"Çok sağlam düştün Poo. Bu işte ustasın!" Kahkahalarımız sahnede yankılanıyordu.

"Hele kafanın üstünde dönmeye çalışman? Finale yakışır bir hareketti."

"Finallerim iyidir bilirsin."

Poo'nun duygu geçişlerini kafamda oturtamıyordum. Tepkilerini tahmin etmek çok zordu. Ben bunları düşünürken o çoktan sahnenin ortasında yerini almıştı. Boynu dik, gövdesi geriye yatık bir şekilde sahnenin önüne

ilerleyip hızla konuşmaya başladı. Ağzından dökülen cümleleri yakalamak zordu.

"Ben Poo. Bugünkü kısa gösterimde size hikâyemin tam ortasından sesleniyorum."

Neye uğradığımızı şaşırmıştık. Bu bir monolog muydu?

"Kimse bana güvenmiyor. Daha kötüsü, ben bile kendime güvenmiyorum. Bulutlara bakıp onları bir hayvana benzetme yaşım çoktan geçti. Ve ben hâlâ kendimi bir şeyde başarılı hissedemiyorum. Hayatım başaramayıp yarıda bıraktıklarımla dolu. Üstelik tüm okulun gördüğü kişi değilim. İçimde daha fazlası olduğunu biliyorum.

Gerçek beni tanımak yerine benimle alay edip bana gülüyorlar."

Ve sahne! Oyun biter. Poo'nun etkileyici bir ses tonu vardı. Sahnede olmak için doğmuştu. Bu kadar yetenekli olduğunu nasıl fark edemiyordu? Tekrar yanımıza döndüğünde yüzünde bir tebessüm vardı.

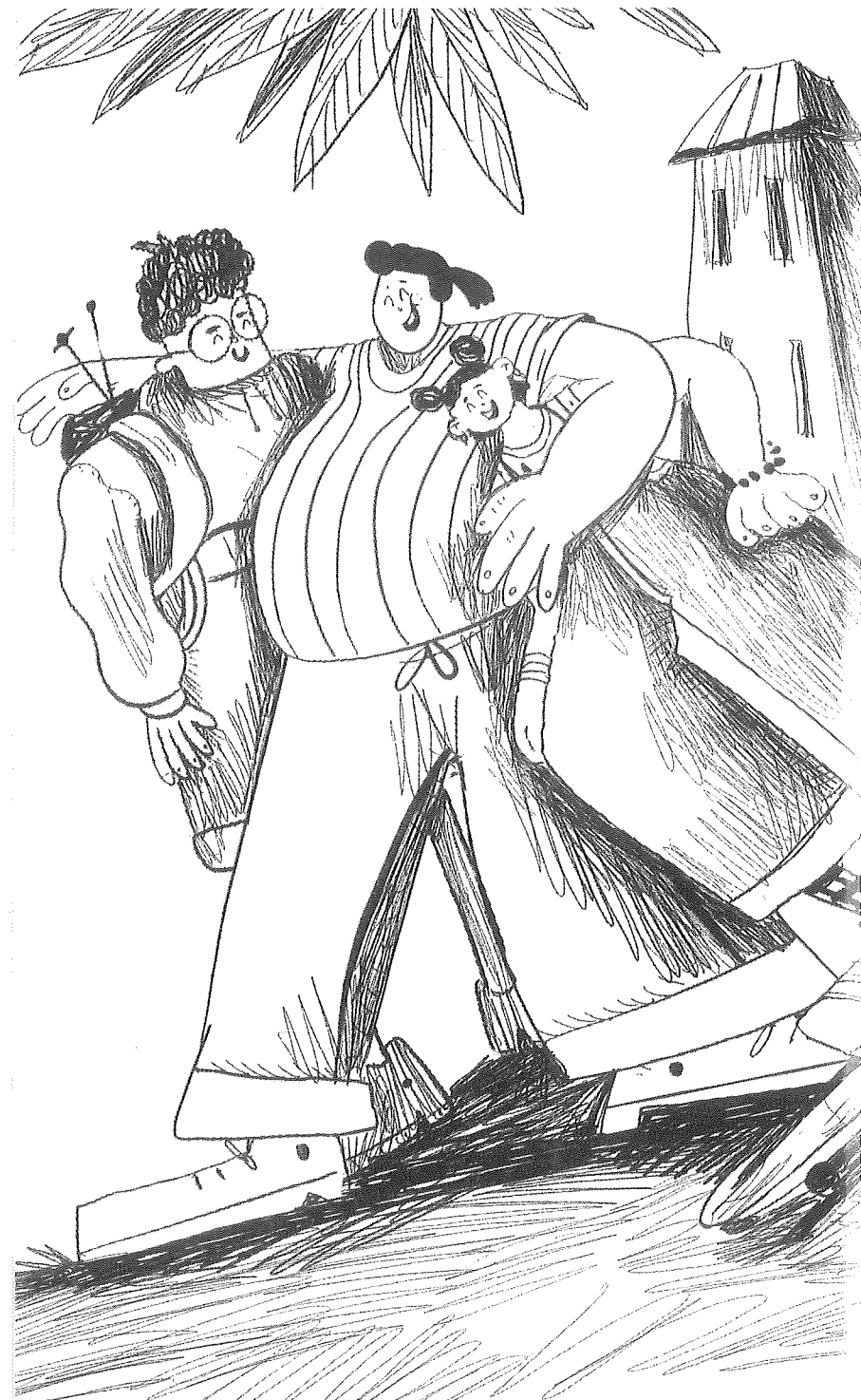
"İyi ki varsınız." dedi.

"Biz bir aileyiz." diye ekledi Yağmur. Şakacı Poo, "Hani benim limonatam?" dediğinde hepimiz gülmeye başladık.

"Çimen seni sevdim. Gerçekten, bu okulda benimle en uzun süre konuşanlardan biri olabilirsin."

"Ben de seni sevdim Poo!"

Tam o an, birbirine sarılan ve dostluğu hissedenlerle hayatın çok daha güzel olduğunu düşündüm. Polen'in hissettikleri bana tanıdık geliyordu. Konuşan oydu ama biz de onunla birlikte sahnede gibiydik. Üçümüz iyi bir ekip olacaktık. Nereden mi biliyordum? Hissetmiştim. Poo'nun kendini mutlu hissetmesi ve olduğu gibi davranması için elimizden geleni yapacaktık.

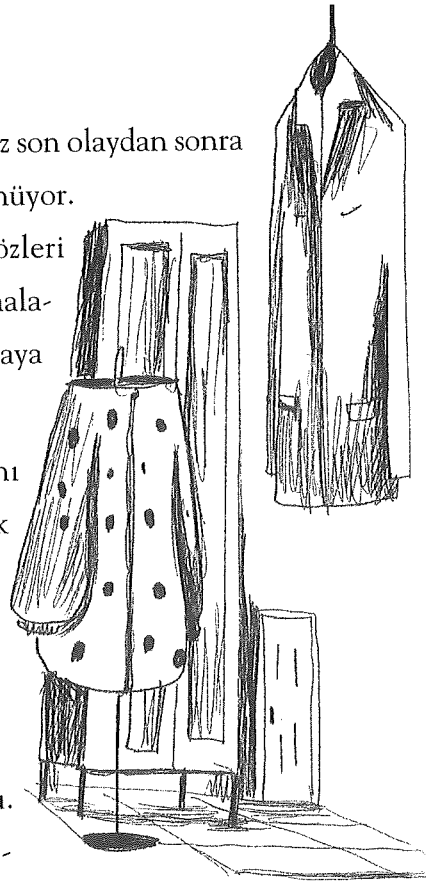
— BÖLÜM-9 —

Poo'nun da kulübümüze katılmasından sonra amaçlarımız yavaş yavaş şekillenmeye başlamıştı. Dünyanın en eğlenceli insanlarından biri olabilirdi. Teneffüslerde ve okul çıkışlarına buluşup birlikte vakit geçiriyorduk. Poo, bizi motive etmek için araştırıp bulduğu ilginç yazıları okuyordu. Başarısızlar Kulübü'nü geliştirmek için neler yapabileceğimizi düşünürken Yağmur okulun en popüler kulübü hakkında bir araştırma yapma önerisiyle geldi. Kulübümüzü daha görünür kılarsak başarısız damgası yiyenler gizlendikleri yerden çıkıp bize katılabilirdi.

Öğleden sonraki ilk teneffüste Yağmur ve Polen'den bir konuda fikir almak istedim.

"Kütüphanede yaşadığımız son olaydan sonra orada buluşmamız zor görünüyor. Hem Mercan Hanım'ın gözleri de üzerimizde. Kulüp çalışmalarımız için farklı bir yer bulmaya ne dersiniz?"

Yağmur da benimle aynı fikirdeydi. "Daha kalabalık bir gruba dönüştüğümüzde kütüphane yeterli gelmeyecektir." dedi kaykayının tekerlekleriyle oynarken.

Poo sesli düşünüyordu. "Neresi olabilir, neresi, neresi?" Ardından "Buldum!" diyerek oturduğu yerden bir anda fırladı.

"Sahneye ne dersiniz? Etkinlik olmadığı sürece kimse oraya uğramıyor. Buluşmalarımız için de uygun bir yer."

"Doğrusu hiç aklıma gelmemişti." dedim. "Hem oranın anlamı bizim için büyük. Sen ne dersin Yağmur?"

"Müthiş bir fikir. Daha güzeli olamazdı."

Poo, "Haydi sahneye çıkalım!" dediğinde kafamda bir ışık çaktı.

"Az önce ne dedin Poo?"

"Ne dedim ki?" diyerek güldü.

"Sahneye çıkalım!" dedim. "Bu bizim gizli cümlemiz olsun. Ne zaman kulüp hakkında konuşmamız gerekirse bu cümleyi söyleyelim." diye açıkladım.

"Şahane!"

"Hem sanki ünlü bir müzik grubuymuş gibi hissettiriyor. Çok havalı." dedi Yağmur. Kaykayını kucakladıktan sonra "Ne duruyorsunuz o zaman, haydi sahneye çıkalım!" diyerek koşmaya başladı.

"Arkada kalan sahnenin tozunu yutar!"

Poo'nun tozunu yutmaya niyetim yoktu. Yağmur en önde koşuyordu. Poo ve ben onu takip ediyorduk. Yanımızdan geçenler bize şaşkınlıkla bakıyorlardı. Muhtemelen neden koştuğumuzu merak ediyorlardı.

"Koş Poo, koş! Yağmur'u geçmemiz lazım."

***

Sahneye ulaştığımızda nefesimiz kesilmişti. Kendimizi yere bıraktık.

"Bu sahne..." dedi Poo. "Gerçekten büyüleyici!"

Poo haklıydı. Buranın gerçekten farklı bir havası vardı. Tozlu perdeleri ve çiziklerle dolu ahşap zemini şimdiye kadar onlarca oyuna ev sahipliği yapmıştı. Bir etkinlik olmadığı zamanlarda okulun en sessiz yeriydi. Şimdi ise tamamen bize aitti.

Yağmur ayağa kalktı, nefesi normale dönmüştü. Elinden bırakmadığı kaykayının ilk defa üzerine çıktı. Minik adımlarla ilerleyen bir bebek gibi temkinli hareket ediyordu. Etrafında daireler çizmeye başladı. Sahnenin önüne geldiğinde durdu.

Karşısında onu dinleyen bir kalabalığa seslenir gibi "Ben Yağmur." dedi. "Bu konuşmayı yapmak için uzun zamandır bekliyorum. Size neden kaykaya başladığımı

anlatacağım. Küçükken bir televizyon programında gördüğüm kaykaycı kızdan çok etkilenmiştim. Kaykayın üstünde kendini özgür hissettiğini ve onu eleştirenlere neden kaykayı çok sevdiğini anlatıyordu. İlgimi fark eden anne ve babam yaş günümde bana kaykay hediye ettiler. O günden beri kaykayımı elimden hiç bırakmadım. Okulun otoparkında kaymayı denedim önce. Fakat o kadar çok düşüyordum ki dizlerim yaradan görünmüyordu. Yine de kaykayın üzerinde olmak bana iyi hissettiriyordu. Bir zaman sonra arkadaşlarım benimle alay etmeye başladılar. Hiç kimse günün birinde iyi bir kaykaycı olacağıma inanmıyordu."

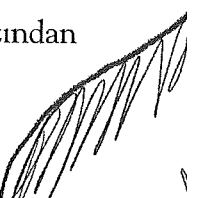
Yağmur da Poo'nun yaptığı gibi kendiyle yüzleşiyordu. Sığınağımız ona da iyi gelmişti. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

"Ve ben de onlara inandım. Kaykayımı yanımdan hiç ayırmasam da ona tekrar binme cesaretini gösteremedim."

Poo gözlerindeki yaşları sildikten sonra Yağmur'a sarıldı. Burnunu çekerek "Sıra sende Çimen." dedi.

"Evet Çimen, seni dinleyelim!" diyerek Yağmur da onu destekledi.

Ne konuşacağımı bilmediğim için şaşırmıştım. Belki doğaçlama yapabilirim diye düşündüm. En azından

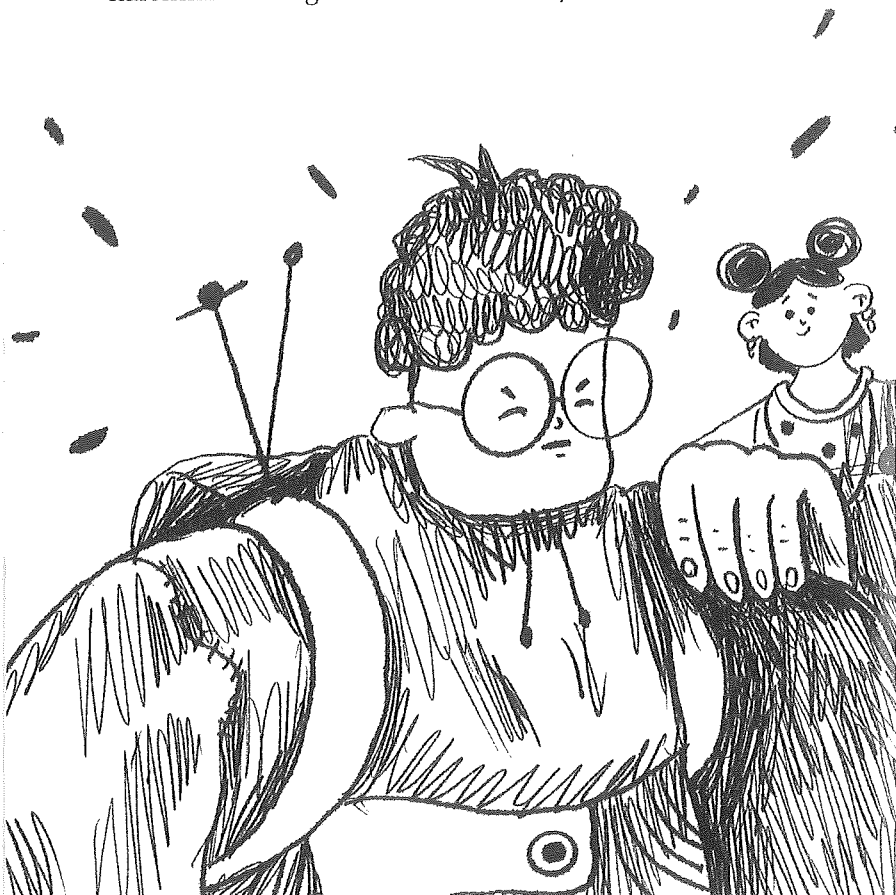

denememem gerekiyordu. Onlar kendileri hakkında bu kadar rahatlıkla konuşabiliyorsa ben de başarabilirdim.

Ayağa kalktığımda "Ne konuşacağımı bilmiyorum." dedim.

Yağmur elini omzuma atarak "Kendini sahneye bırak, ona güven." dedi.

Birkaç dakika sessizlikten sonra günlüğüme yazdığımı düşünerek sözlerime başladım. Bu kez sözcükler kalemimden değil dilimden dökülüyordu.

"Ben Çimen. Bazılarının seslendiği şekilde Çimen Hood. Bu şehre bir yıl önce taşındım ve Fesleğen Ortaokulu'nda okuyorum. Arkadaşlarımı ve öğretmenlerimi geride bıraktım. Annem ise şimdi başka bir kıtada hayalinin peşinden koşuyor. Babama gelirsek... Onun da benden farklı bir dünyada yaşadığını söyleyebilirim. Konuşmakta zorlanan, çekingen, kolayca utanıp kızaran Çimen'in ağırlığından yoruldum. Babamı mutlu etmek için onun gibi olmak istemiyorum. Sunum yapmaktan ve herkesin önünde konuşmaktan korkuyorum. Boğaza kadar iliklenen gömlekleri sevmiyorum. Başkalarıyla yarışa girmek istemiyorum. Onları desteklemek, yanlarında yürümek istiyorum."

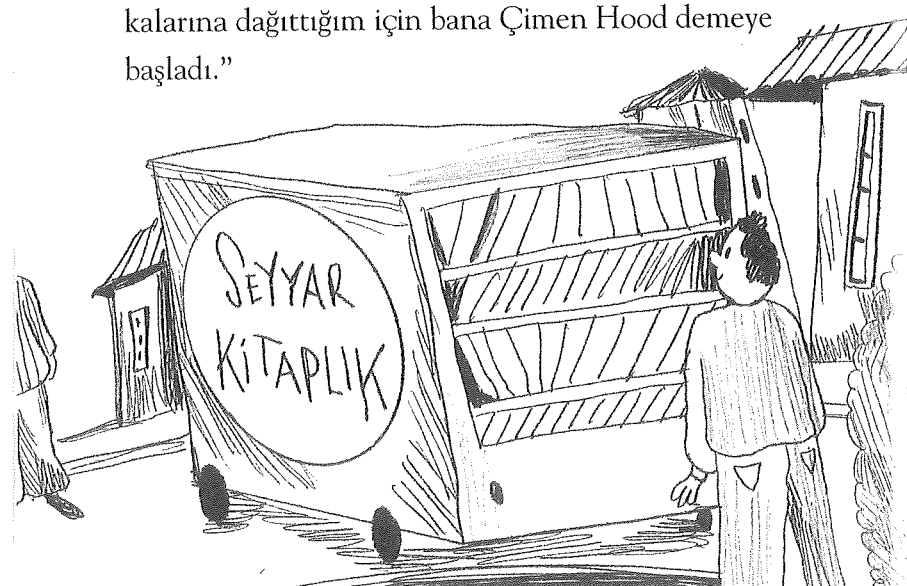
Sözcüklerin düşüncelerimden kaçıp kurtulmasına, etrafa dağılmasına izin verdim. İçim adını koyamadığım bir hisle doldu. Sanki büyük bir kuş boğazımdan uçup gitmişti. Artık ağırlığını hissetmiyordum.

"Demek Çimen Hood." dedi Poo. "Neymiş peki bu Hood'un hikâyesi?"

"Ah, Poo. Muhtemelen komik bulacaksın."

"Öğrenmeye hakkımız var ama, değil mi?"

"Eski arkadaşlarımın bana taktığı bir lakap aslında. Çok fazla kitap okuyordum ve bu kitapları ne yapacağımı bilmiyordum. Aklıma mahallede seyyar bir kitaplık kurma fikri geldi. Okuduğum kitapları oraya bırakmaya başladım. Sonra okumayı çok seven ama imkânı olmayan çocukların benim kitaplarımdan yararlandığını öğrendik. Bunu duyan arkadaşlarım kitaplarımı başkalarına dağıttığım için bana Çimen Hood demeye başladı."

Yağmur "Yaa Çimen, ne iyi kalplisin." dedi gururla.

"Biz de sana artık Çimen Hood diyelim o hâlde. Bu ismi çok sevdim."

"Nasıl isterseniz, benim için fark etmez." dedim gülümseyerek.

Poo yine cümleleriyle bizi etkileyeceğinden emin bir şekilde "O hâlde sıra bende!" dedikten sonra sahnenin ortasında yerini aldı.

Ne söyleyeceğini merak ediyorduk. Onu daha iyi duyabilmek için birkaç adım önünde yerimizi aldık. Poo, sahneyle bütünleşmişti. Bir adım öne çıktıktan sonra zıplamaya başladı. Durmadan zıplıyor, yuvarlanıyor ve aniden oturuyordu. Vücudu âdeta zihnindeki hareketli ritme ayak uydurmaya çalışıyordu. Fakat bizim gördüğümüz amaçsızca tekrarlanan hareketlerdi. Biz şaşkınlıkla onu izlerken Polen aniden dengesini kaybetti. Korkuyla Polen'in yanına koştuk.

Poo kendine geldiğinde hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Sanırım yine başaramadım. Oysa dedem iyi bir dansçı olmamı istiyordu."

"Hayır!" dedim. "Kendine haksızlık etme, belki de daha zamanı vardır."

Poo doğru söyleyip söylemediğini anlamak istercesine yüzüme baktı. Ardından Yağmur'a dönerek "Sen

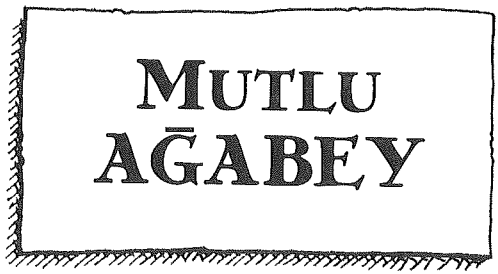
de mi öyle düşünüyorsun? Kendimi hazır hissetmiyor olabilir miyim?" diye sordu.

Yağmur cebinden çıkarttığı peçeteyi ona uzatırken "Geçen sefer ağladığında ben de hazır değildim ama bak şimdi senin için peçete taşıyorum." dedi. "Yani evet, henüz zamanı olmayabilir." diye ekledi, Poo'yu ayağa kaldırmaya çalışırken.

"Buranın ismi Dostluk Sahnesi olmalı." dedim.

Bana bakıp gülümsediler. Can dostlarım karşımda duruyordu. Onların yanında kendimi iyi hissediyordum. Eve dönüş yolunda sadece bunu düşündüm.

—BÖLÜM-10—

Dostluk Sahnesi, Yağmur ve Polen ile buluşma yerimiz olmuştu. Son ders zili çalar çalmaz okulun arka bahçesine koşuyorduk. Burada yemekhaneye çıkan ayrı bir yol vardı. Okul koridorlarını dolanmak yerine yemekhanenin çıkışındaki merdivenleri kullanarak sahneye kolayca ulaşıyorduk. O gün Fransızca dersinden sonra toplanmak üzere sözleşmiştik. Poo da resim atölyesinden çıkıp bize katılacaktı. Yemekhanenin kapısında buluştuğumuzda Poo şakalarıyla bizi güldürdü. Daha içeri girer girmez masaya çarptı. Masanın üstündekileri devirmediği için şanslıydık. Yürürken bir ses dikkatimizi çekti.

"Duydunuz mu?" diye sordu Poo.

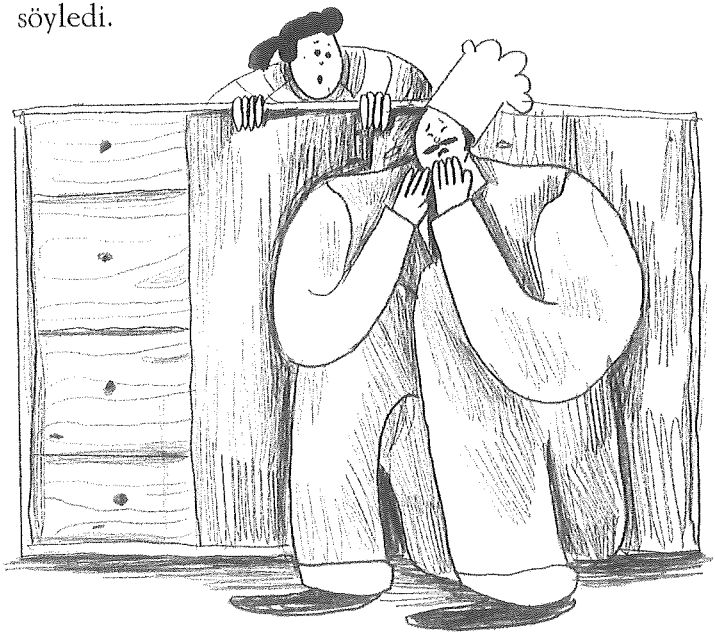
Sesin geldiği yöne döndük. Biri ağlıyordu. Masaların arasından tabldotların yer aldığı yemek servis alanına doğru ilerledik. Kimse yoktu fakat ses yakından geliyordu. Biz etrafa doğru bakınırken Poo biraz daha ilerledi. Servis alanına gövdesini yasladı ve arkasına eğildi. Hemen sonra parmak uçlarında yürüyerek geri döndü.

"Şişşt! Sessiz olun." dedi. "Mutlu Ağabey ağlıyor."

Okulun aşçısı neden ağlıyordu ki, diye düşündüm.

Yağmur "Ne yapacağız?" diye sordu.

Ağlayan birini görmezden gelmek doğru olmazdı. Fakat yanına gidip ne olduğunu sormaya cesaret edebilir miydik? Poo, onunla konuşmamız gerektiğini söyledi.

Yağmur ise "Ağlayan biriyle konuşmakta zorlanabilirim." dedi.

Ondan aldığım cesaretle "Ben baskı anında konuşamıyorum. Çok faydamın olacağını düşünmüyorum." diyebildim. "Muhtemelen her şeyi daha da zorlaştırırım."

"Hayır." dedi Poo. "Önemli olan onun yanında olduğumuzu ona hissettirebilmek. Bunu hiç konuşmadan da yapabiliriz." Poo tahmin etmesi zor biriydi. Şu ana kadar kimseyi kırdığını görmemiştim. Oysa onu kırmaya çalışanları düşününce... Mutlu Ağabey'le konuşmaya karar verdik. Onu rahatsız etmeden yanına yaklaştık. Olduğumuz yerde çömeldik. Ağlarken görünmek istemeyen herkes gibi bizi görünce yüzünü saklamaya çalıştı. Cebinden kareli peçetesini çıkarıp gözlerinin etrafında gezdirdi. Ardından burnundan akan sümükleri temizledi. Ağladığını görmüştük, saklamaya çalışmasına gerek yoktu.

"Kusura bakmayın çocuklar. Burada olacağınızı tahmin etmedim. Şimdi toparlanırım."

Polen "Mutlu Ağabey..." dedi gülümseyerek. "Ne kadar güzel ağlıyorsun."

Nasıl yani? Poo az önce Mutlu Ağabey'e ne kadar güzel ağladığını mı söylemişti? Dalga mı geçiyordu? Dalga geçiyorsa hiç hoş değildi.

"Ağlama, yeter!" veya "Erkekler ağlamaz!" gibi cümleleri çok duymuştum. Oysa Poo, ağlayan birine ne kadar güzel ağladığını söylemişti. Mutlu Ağabey de böyle bir cümle duymayı beklemiyor olacak ki kocaman açtığı gözleriyle ona baktı.

"Güzel mi ağlıyorum?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet, hem de çok! Seni ağlatan neydi bilmiyorum ama sonuna kadar ağla Mutlu Ağabey. Tadını çıkar!"

Mutlu Ağabey'in üzgün hâlinden eser kalmamıştı.

"Ağlamak güzeldir." derken Poo'nun gözleri parıldıyordu.

Yağmur, Poo, Mutlu Ağabey ve ben bir çember oluşturduk. Olduğumuz yere çöktük ve Mutlu Ağabey'in onu üzüp ağlamasına neden olan şeyi anlatmasını bekledik.

"Çocukluğumdan beri en büyük hayalim iyi bir aşçı olmak. Bunu söylediğimde kimse beni desteklememişti. Herkesin kafasında bana dair bir plan vardı. Ama o planların içinde kendimi hiç göremedim."

Nefesimizi tutmuş onu dinliyorduk.

"Sonra işler istediğim gibi yolunda gitmedi. İyi bir aşçı olmak için çıktığım bu yolculukta hayallerimi batırdım."

"Öyle düşünmemelisin." diyerek araya giren Yağmur oldu.

"Tam olarak öyle Yağmur. Ben işe yaramaz, hayallerinden

vazgeçmiş bir yetişkinim işte. Ötesi yok. Yemek tarifleri paylaştığım bir video kanalım var. İnsanlarla güzel tarifler paylaşmak istiyorum. Takipçim çok az. Geçen paylaştığım videoya öyle yorumlar yapmışlar ki... 'Berbat!', 'Korkunç!', 'Senin mutfağa girmen yasaklanmalı...', 'İnsanların sağlığı için kendine başka bir meslek bul!' Moralim öyle bozuk ki çocuklar... İyi yemek yapamadığımı kabul etmeliyim. Fesleğen Ortaokulu'nun çocuklarını bile doyuramıyorum. Bulaşıkhane yaktığım tavalarla dolu. Bu iş için aklım bir karış havada."

Sonra telefonunu bize uzatıp o korkunç mesajları gösterdi.

"Şu yoruma bir bakın..."

Bana böyle bir yorum gelse hissedeceklerimi düşündüm. Mutlu Ağabey'in bize ihtiyacı vardı. Yağmur ve Poo ile göz göze geldik.

"Ne dersiniz?" diye sordum. Beni anladıklarına emindim. Sonuçta kulübün kuralları açıktı. Bir yetişkin de kabul ettiği sürece Başarısızlar Kulübü'ne katılabilirdi. Ama önemli olan bunu gerçekten istemesiydi.

"Mutlu Ağabey, sana bir teklifimiz var."

"Teklif mi?" Kafasını kaşıdı.

"Bizim bir kulübümüz var. Çok kalabalık değiliz. Aslında hiç kalabalık değiliz. Topu topu üç kişiyiz. Bu-

gün anlattıklarından sonra belki Başarısızlar Kulübü'ne üye olmak istersin, diye düşündük. Bu kulüp bize iyi geldiyse sana da iyi gelebilir."

"Peki, ne yapıyor bu kulüp?" diye sordu.

"Başarısızları topluyor." diye atıldı Poo. Böyle söylenince kulağa pek hoş gelmiyordu.

Düşündü, düşündü, düşündü. "Ne kaybederim ki? Tabii olur." dedi.

"Bu üye kartın ve bu da rozetin. Sarı rozet senin bu kulüpten olduğunu belli edecek."

"Ve..." diye cümleye girdi Yağmur. "Haydi, sahneye çıkalım!" diye bağırırsak hemen okulun sahnesine doğru koşuyoruz."

"Neden okulun sahnesi peki?"

"Mutlu Ağabey, bunu zamanla anlayacaksın. Şimdi hepimizin evine dönmesi gerekiyor."

"Peki, öyle diyorsanız... O zaman yarın görüşürüz çocuklar. Gitmeden önce şunlardan alın." diyerek elindeki kurabiye dolu tabağı bize uzattı.

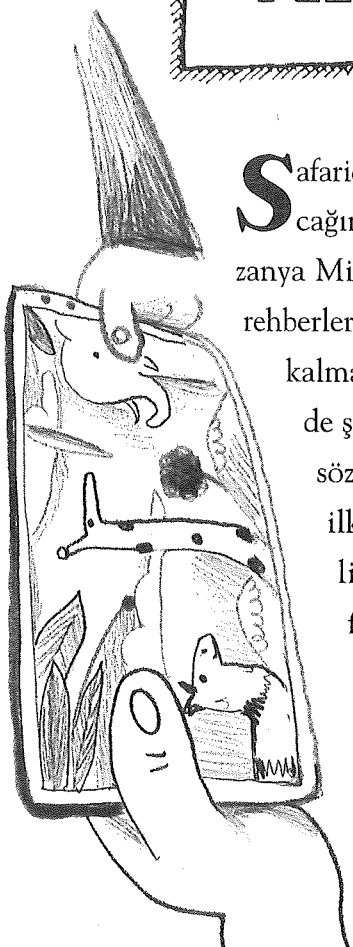
Poo, "Kurabiyelere bayılırım." diye sevinçle bağırdı. Avuçladığı kurabiyeyi ağzına attıktan sonra suratı ekşidi. Neyse ki Mutlu Ağabey onu görmemişti.

Yemekhaneden çıkarken "Gerçekten berbatmış." diyerek güldü. Onunla aynı fikirdeydik. Belki yeni bir tarif hazırlamasına yardım edebilirdik. Eve gitmeden önce Deniz Abla'nın yanına uğramaya karar verdim. Beni destekleyen ve vazgeçmememi sağlayan kişiye tüm gelişmeleri anlatmak istiyordum.

—BÖLÜM-11—

BEKLENMEDİK MİSAFİR

Safariden döndüğünde anneme anlatacağım bir sürü konu birikmişti. Tanzanya Millî Parkı'nın davetiyle çağrılan rehberlerden biri olduğu için bir süre daha kalması gerekecekti. Geri döndüğünde şapkasını bana hediye edeceğine söz vermişti. Birlikte yapacağımız ilk safarimiz için heyecanla bekliyordum. Şimdilik gönderdiği fotoğraflardaki fil sürülerine, zebralara, çitalara, bufalolara ve zürafalara bakmakla yetiniyordum. Annem, Manyara

Millî Parkı'nda yer alan gölün çevresinde farklı kuş türlerini gözlemliyordu. Ondan öğreneceğim çok şey vardı. Hayvan sesleriyle güne başlamak kim bilir nasıl bir duyguydu.

Son görüntülü konuşmamızda kaldığı bölgede yaşayan çocuklardan da bahsetmişti. Doğayla iç içe yaşamak fikri güzel olsa da bizim sahip olduğumuz birçok imkândan onlar yararlanamıyordu. Kütüphaneleri ya da laboratuvarları yoktu. Kırtasiye malzemelerine rahatça ulaşamıyorlardı. Birçoğunun okul kıyafeti eksikti. Başarısızlar Kulübü olarak bu konuda bir şeyler yapabiliriz, diye düşündüm. Bu fikrimi kulübün diğer üyelerine anlatmak için heyecanlıydım.

Babam henüz uyanmamıştı. Uzun zamandır birlikte kahvaltı yapmıyorduk. Ona küçük bir sürpriz yapmak istedim. Hem böylece kulüp hakkındaki son konuşmamızdan sonra fikrini değiştirebilirdim.

Babam rafadan yumurtaya bayılırdı. Sessizce mutfağa girdim ve buzdolabından yumurta kutusunu çıkardım. Daha önce annemi birçok kez izlemiştim ama kendim hiç yumurta haşlamamıştım. Babam yumurta konusunda da mükemmeliyetçiydi. Cıvık ya da kayısı kıvamında olmamalıydı. Su fokurdamaya başladığında yerimden ayrılmadan saniyeleri kovalamaya başladım.

Yirmi, on dokuz, on sekiz, on yedi... Konuşamadığım zamanlarda olduğu gibi geriye sayıyordum. İşte, hazırdı. Yumurtalarımızı penguen şeklindeki yumurtalığın içine koyup masanın üzerine bıraktım. Ardından peynirleri, domates ve biberleri de hazırladım. Geriye ekmek kızartmak kalmıştı. Çocuk oyuncağıydı! Keten kuşlarının ötüşünü duyduğumdan mı bilinmez, bugün içimde güzel bir his vardı. Tabii kahvaltının da bununla ilgisi olabilirdi. Ekmekleri de hazırladıktan sonra sıra en büyük göreve gelmişti. Babamı uyandırıp kahvaltıya çağırmalıydım. Yatak odasının kapısını hafifçe araladım. Muhtemelen alarmını kurmuştu. Sessizce yanına yaklaştım. Onu uzun zamandır uyurken görmemiştim. Tam uyandırmak için elimi uzatmıştım ki alarm gürültüyle çalmaya başladı. "Daaaaaaaaaan daaaaaaan!" Alarm o kötü sesiyle benden önce davranıp babamı uyandırdı. Alarmı durdurmaya çalışırken babamın uykulu gözleriyle karşılaştım.

"Günaydın baba." dedim.

"Günaydın Çimen." dedi. Ardından doğrulup saatine baktı.

Şu alarm... Ah, bir dakika sonra çalsaydı ne olurdu sanki! Bir adım geriye çekilip "Seni uyandırmak istedim." dedim. "Yani, birlikte kahvaltı edebiliriz belki diye düşündüm."

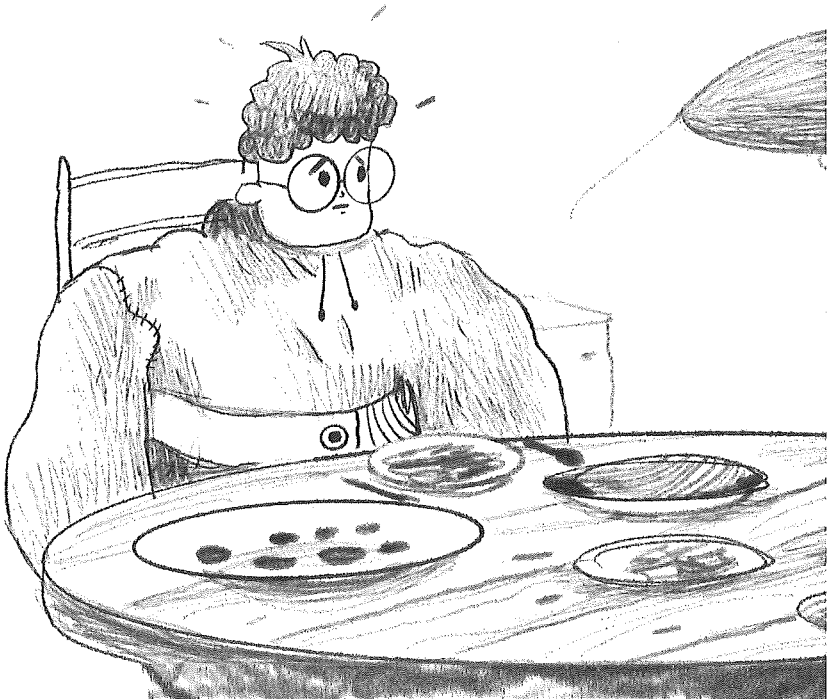
"Kahvaltı için vaktin var mı? Hemen hazırlamaya başlarsam okula yetişebilir misin?"

"Kahvaltı hazır, masada bizi bekliyor. Yumurta da yaptım."

"Ah, harika!" dedi. "Öyleyse yüzümü yıkayıp geliyorum."

Babam geldiğinde çaktırmadan yumurtaya o ilk dokunuşu yapmasını bekledim. Kaşığı eline aldı ve sessizliği bozacak bir vuruşla yumurtanın kabuğunu çatlattı. Yumurtanın sarısı aktığında gururla arkama yaslandım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu, bir yandan yumurtasının dibini kaşıklıyordu.

"Çok iyi, her şey yolunda. Senin işlerin nasıl gidiyor baba?" diye sordum. Son zamanlarda hayatım gerçekten iyi gidiyordu. Yalan söylememiştim.

Yumurtanın kabuklarını kenara kaldırıp peçeteyle ağzını sildikten sonra devam etti. "Yoğun ama güzel. Biraz fazla koşturuyorum bu ara. Seyahatler de başlayacak. Malum söyleşi programları."

"Biliyorum baba. Umarım hepsi güzel geçer."

"Okulda ne var ne yok?"

Vereceği tepkiyi tahmin etsem de babama Başarısızlar Kulübü'ne devam ettiğimi söylemek istiyordum.

"Pek eğlenceli sayılmaz. Sınav haftam yaklaştı. Epey çalışmam gerekiyor." diyerek sözlerime başladım. Kızmamasını ümit ederek "Baba, sana bir şey söylemek istiyorum." dedim.

Babam önemli bir konu hakkında konuşacağımız zamanlarda yaptığı gibi sandalyesini öne doğru çekip sırtını geriye yasladı. Ellerini kafasının arkasında birleştirdikten sonra "Dinliyorum, söyle bakalım." dedi.

"Kızacağını biliyorum ama ben kulübümü değiştirmedim. Başarısızlar Kulübü'ne devam ediyorum. Artık dört kişiyiz."

"Nasıl yani? Bu konuyu hallettiğimizi düşünüyordum Çimen." Babamın yüz ifadesi ciddileşmişti.

Kesinlikle beni anlamayacaktı.

"Evet ama..."

"Koskoca okulda sadece üç kişi mi kurduğun kulübe katıldı? Yani bu sizin, okulun başarısızları olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Babam, Başarısızlar Kulübü'nün amacını yanlış anlamıştı. "Hayır baba." diyerek itiraz ettim. "Başarısızlık derken kastettiğim derslerimiz değil. Hayatta hepimizi

rahatsız eden durumlar farklı. İşte, bu farklılıklarımız bizi bir araya getirdi."

"Peki." dedi ve "Okula geç kalıyorsun." diyerek masadan kalktı. Birkaç adım attıktan sonra dönüp "Başarısız çocuklar okula geç kalmamalı, öyle değil mi?" diye sordu.

Annemin sesini duymaya ihtiyaç duyduğum anlardan biriydi. İnterneti çekmediği için sadece ondan gelecek çağrıyı beklemek zorundaydım. Keşke safariye beni de götürseydi. Doğayla iç içe olmak bana çok iyi gelebilirdi. Deniz Abla'yla konuşursam o beni anlardı.

***

Okul kapısından girdiğimde Poo'nun önüme atlamasıyla kendime geldim.

"Neyin var senin? Gemilerin karaya oturmuş sanki."

"Bir şeyim yok Poo. Her zamanki şeyler işte."

Poo, ellerini omuzlarıma koyup beni sallamaya başladı.

"Ne yapıyorsun Poo?"

"Seni kendine getirmeye çalışıyorum." diye kıkırdadı. "Ağırlık yapanları düşürüyorum."

Poo'nun sarsması bile kalbimdeki ağırlığı düşürmeye yetmemişti.

"Teneffüste görüşürüz." diyerek Poo'nun yanından ayrıldım. Gözlerim Deniz Abla'yı arıyordu. Okul bahçesindeki küçük kulübenin yanındaki bankta oturduğunu görünce yanına gittim.

"Günaydın Deniz Abla. Nasılsın?"

"Günaydın Çimenciğim. İyiyim, sen nasılsın?" dedi. beni gördüğüne sevinerek.

"Pek iyi sayılmaz. Babama kulüpten bahsettim." dedim gözlerimi kaçırarak. Sanırım babam hakkında konuşurken başka birinin gözlerinin içine bakmaktan utanıyordum. Her an ağlayabilirdim. Okuldaki diğer öğrencilerin beni ağlarken görmesini istemiyordum.

"Ve..." diye ekledim. "Saçma buldu."

"Saçma bulduğunu mu söyledi?"

"Yani tam olarak öyle sayılmaz. Başarısızlığımı kaldıramamış olabilir. Yalnızca dört üyenin olması onu rahatsız etti. Başta derslerimizde başarısız olduğumuz

için bu kulübü kurduğumuzu düşündü. Sonra ona böyle olmadığını söyledim. Ama..."

"Ama..." diye araya girdi.

"Anlayıp anlamadığından emin değilim."

"Yetişkinler her zaman çocukları için neyin iyi ve doğru olduğunu bildiklerini düşünürler. Babana biraz zaman ver. Eminim biraz düşününce seni anlayacaktır. Her şey güzel olacak, inan bana. Kafana takma, olur mu?"

Deniz Abla söylediklerinde haklıydı. Onunla konuşmak iyi hissettirmişti. Onu çiçekleriyle baş başa bırakıp sınıfıma doğru yürümeye başladım. Koridorda yeniden Poo ile karşılaştım. Yağmur'u arıyordu. Okula çoktan gelmesi gerekirdi. Etrafa bakınmaya karar verdik.

Yemekhaneye yaklaşırken elinde yuvarlanmış bir kumaş parçası tutan Yağmur'u gördük.

"Hey çocuklar, ben de sizi arıyordum." diye seslendi. "Bir misafirimiz var."

Poo telaşlı bir hâlde "Yağmur nerede kaldın? Seni merak ettik." dedi.

"Okula gelirken yoluma çıkana inanamayacaksınız. Bakın!" Yavru bir kedi kafasını çıkarmış bize bakıyordu.

"Uzun süre bekledim ama annesi gelmedi. Onu orada bırakmak istemedim."

Kedicik Yağmur'un kucağında oldukça huzurlu görünüyordu. İkisi iyi anlaşmıştı.

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun? Evdekiler onu sahiplenmene izin verirler mi?" diye sordum.

"Onu sokağa geri bırakamam. Keşke annem ve babam onu sahiplenmeme izin verse... Onları ikna edebilirsem hep benimle kalır. Minik dostum olur."

"Ya izin vermezlerse?" Her ihtimali düşünmeliydik. "Belki sahiplendirme ilanı verebiliriz, ne dersiniz?" dedim.

Poo "Bence de. Onu sahiplenmene izin vermezlerse iyi bir yuva buluruz. Yuva bulmadan onu bırakmayız." diyerek kısa zamanda yavru kediyle bağ kuran Yağmur'u teselli etti.

"Ya babam onu bir gecelik dahi eve götürmeme izin vermezse?"

"O zaman bizim eve götürürüz!" Bir anda ağzımdan çıkmıştı. Babam bu fikre asla sıcak bakmazdı. Alerjisi olduğu için yıllardır evcil hayvan bakmama izin vermiyordu. İşler daha da kötüleşecekti...

"Sahiden mi?" Yağmur rahatlamış gibiydi.

"Yaa! Çimen Hood. Sen gerçek bir kahramansın!" Poo beni nasıl gaza getireceğini biliyordu.

"Evet, bizim evde bakabiliriz." dedim sonunda.

Madem bizimle birlikte olacaktı, en küçük üyemizin bir ismi olmalıydı. Hem Başarısızlar Kulübü'ne uğradıysa yolunda gitmeyen bir şeyler olmuş demektir.

"Yumuş olsun mu?"

"Zeki?"

"Süslü?"

"Tarçın?"

"Üzüm'e ne dersiniz?"

Üzüm kulağa hoş geliyordu. Minik ve tatlı bir

üzüm. "Üzüm olsun." dedim. Diğerleri de benimle aynı fikirdeydi.

"Ve karşınızda kulübün en yeni üyesi Üzüm!" dedi Poo, onu tutup havaya kaldırırken. Sonra yavaşça yere indirdi. Ayaklanmıştı. Paytak paytak yürümeye başladı. İlk dersin başlamasına çok az kalmıştı. Okul çıkışına kadar Üzüm'ü emanet edeceğimiz birini bulmalıydık. Mutlu Ağabey olmazdı. Okul yönetimi yemekhanede bir kediye izin vermeyebilirdi. Deniz Abla'ya sorabilirdik. Hem okulun kedisi Tırmık'la en çok o ilgileniyordu. Üzüm'e biz dönene kadar çok iyi bakardı.

***

Üzüm'ü eve götürecek olmam arkadaşlarımı çok mutlu etmişti. Deniz Abla'nın yanına uğrayıp tüylü dostumuzu aldıktan sonra ilk iş Yonca Abla'nın veteriner kliniğine uğradık. Yonca Abla annemin arkadaşıydı. Üzüm'ün sağlık kontrollerini yaptı. Hiçbir sorun görünmüyordu. Üzüm henüz iki aylıkmış. Kuru mama yiyebilir ve tuvaletini kuma yapmayı öğrenebilirmiş.

"Çimenciğim, babanın Üzüm'den haberi var mı?" diye sordu yavru kediler için olan mamayı uzatırken.

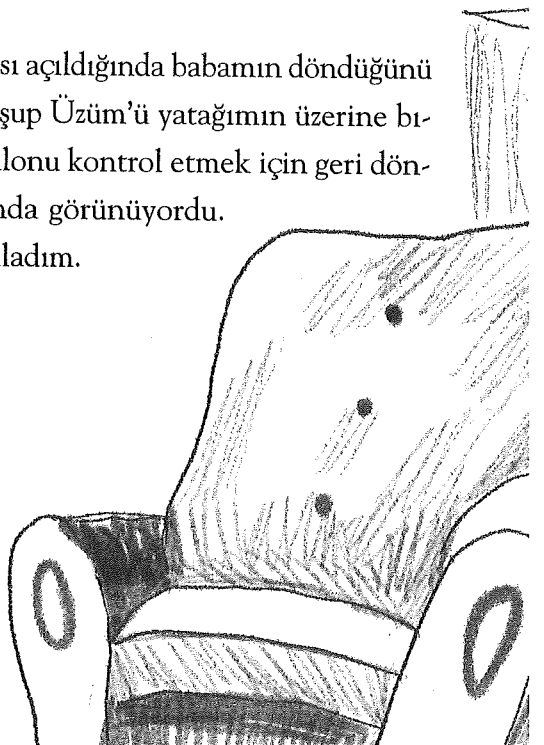
"Üzüm bizim evde kalacak." diye atıldı Yağmur. Poo da başını sallayarak onu destekledi.

"Ah, öyle mi? Çok sevindim." dedi Yonca Abla. Ucuz atlatmıştık.

Mamasını, kumunu, gerekli kedi eşyalarını ve Yonca Abla'nın hediye ettiği oyuncağı alarak klinikten çıktık. Bir sokak hayvanına evimizi açmamız onu çok sevindirmişti. Babamın da böyle hissetmesini umdum. Fakat yaşadığımız olaylardan sonra onu daha fazla kızdıracağına emindim. Babama çaktırmadan Üzüm'ü saklamalıydım.

Eve döndüğümde babam henüz gelmemişti. Üzüm önce çekingen davransa da tüm salonu koklayarak tanımaya çalıştı. Oyuncağıyla biraz oynayıp mamasını yedikten sonra günün yorgunluğuyla kucağımda uyuyakaldı.

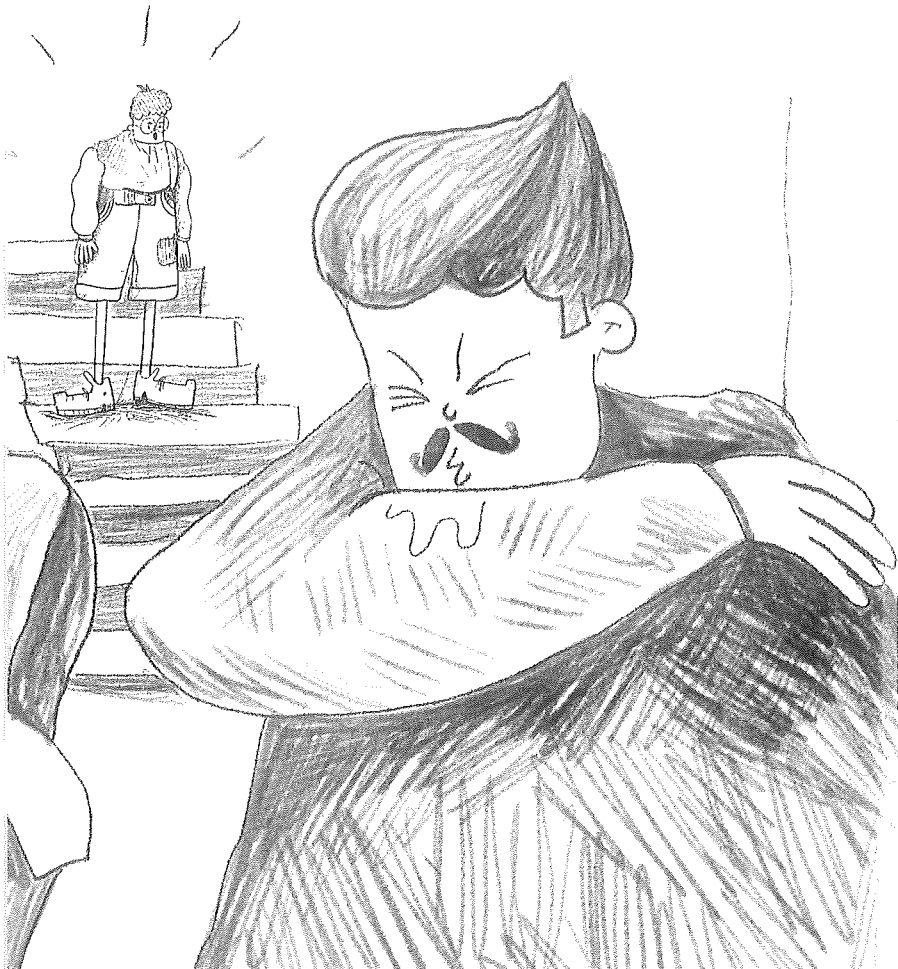
Apartmanın kapısı açıldığında babamın döndüğünü anladım. Odama koşup Üzüm'ü yatağımın üzerine bıraktım. Ardından salonu kontrol etmek için geri döndüm. Her şey yolunda görünüyordu.
Babamı kapıda karşıladım.

"Hoş geldin baba."

"Hoş buldum Çimen. Hapşuuuuu!"

Babam eve girdiği gibi hapşırmaya başlamıştı. Sesi evde yankılanıyordu. "Eyvah!" dedim. Üzüm'ü sardığımız kumaşı koltuğun üzerinde unutmuştum. Babam hapşırmaya devam ederken kumaşı kaptığım gibi odama koştum ve yemeğe kadar çıkmadım.

— BÖLÜM-12 —

SOSYAL SORUMLULUK PROJESİ

Üzüm'ü babamdan nasıl saklayacağımı düşünürken asıl odaklanmam gereken konuyu unutmuştum. Haftalar önce verilen proje ödevine dair hiçbir şey yapmamıştım. Evdeki kitaplarımı karıştırdım. Biraz da internette araştırma yaptım. Aklıma fikir gelmiyordu. Artık bir kulübüm vardı ve onlardan destek alabilirdim. Yağmur farklı bir gruptaydı ama Poo yardımcı olabilirdi. Öğretmenimize sorarsak Yağmur'un bizim grubumuzla da çalışmasına izin verebilirdi.

Ertesi sabah uyandığımda hava kapalıydı. Üzüm ayak ucumda miskin miskin uyukluyordu. Mamasını ve suyunu tazeledikten sonra küçük dostumun tüylerini okşadım. Mırıldanarak uyandı. Keyifliydi. Babam

uyanmadan evden çıkmalıydım. Odama girip Üzüm'ü fark etmemesi için dua ettim.

Okul bahçesine vardığımda az ilerisindeki sohbet eden kızları izleyen Poo'yu fark ettim. O an aklından neler geçtiğini merak ettim. Belki de onların grubuna girmek istiyordu. Okulun popüler kızlarından biri olmak istiyor olabilir miydi?

"Selam Poo."

"Selam ÇiHood."

"Artık ismimi kısaltmaya mı başladın? Güzelmiş."

"Hey millet selam, nasılsınız?" diye arkamızdan atıldı Yağmur. Bugün oldukça enerjikti.

"Üzüm'ü saklamak beni biraz yorsa da iyiyim." dedim.

"Çimenciğim onu sahiplenerek ne güzel yaptın." dedi. "Kime niyet kime kısmet vallahi."

Yağmur söyleyene kadar bir kediyi sahiplendiğimi düşünmemiştim. Artık gizli de olsa bir kedi dostum vardı.

"Babamın onu fark etmemesini umalım." dedim.

Poo, "Haydi gidip Mutlu Ağabey'e bakalım." diyerek konuyu değiştirdi.

Yemekhaneye vardığımızda mutfaktan nefis kokular geliyordu. Anlaşılan Mutlu Ağabey harıl harıl çalışıyordu.

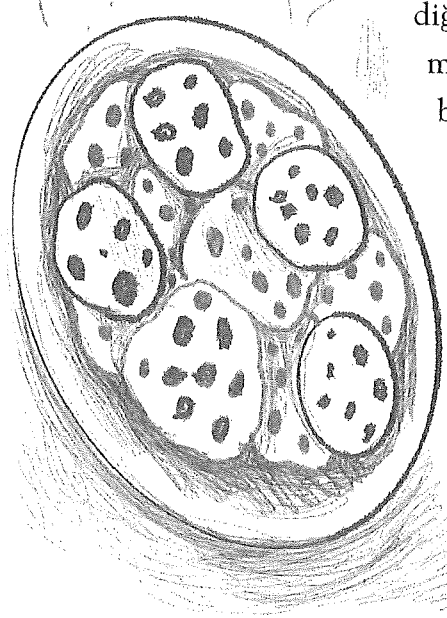
"Mutlu Abi bize ne pişiriyorsun?" diye sordu Poo.

"Ah, çocuklar, hoş geldiniz. Denemeye devam ediyorum. Sanırım biraz inat ettim."

Tatları konusunda şüphelerimiz olsa da "Tatmak için sabırsızlanıyoruz." dedik hep bir ağızdan.

Mutlu Ağabey pişirmeye devam ederken masaya geçip sohbetimize başladık.

"Arkadaşlar, size söylemem gereken bir şey var." Dikkatlerini çekmiştim. "Yağmur, öğretmenimizin verdiği proje ödevini hatırlıyor musun? Benim hâlâ bir grubum yok ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Yağmur "Aa, ben sana hiç sormadım tabii." dedi panikle. "Grubumuzla sokak hayvanları üzerine bir proje yapıp teslim ettik. Sen aklımdan tamamen çıktın."

Yüzümün asıldığını gören Poo hızlıca lafa girdi.

"Birlikte bir şeyler yapamaz mıyız? Belki Yağmur da katılır."

Yağmur hiç düşünmeden "Olur." dedi. "Hatta öğretmenimizle de konuşur, durumu ona anlatırız."

Öyle mutlu olmuştum ki... "O zaman hemen projemiz üzerinde düşünmeye başlayalım." dedim.

Mutlu Ağabey "Öyle kukumav kuşu gibi ne düşünüyorsunuz çocuklar?" diyerek elindeki bir tabak dolusu kurabiyeyi bize uzattı.

"Bir proje ödevi için sosyal sorumluluk projesi fikrine ihtiyacımız var." diye açıkladı Yağmur.

"Tabii ya!" dedim. "Biliyorsunuz, annem uzun süredir Tanzanya'da. En son konuşmamızda orada yaşayan çocukların bazı sıkıntılarından bahsetmişti." dedim büyük bir heyecanla.

"Nasıl sıkıntılar?" diye araya girdi Polen.

"Okullarda kütüphaneleri, laboratuvarları ve bilgisayarları yokmuş. Birçoğu yeni okul kıyafeti alamıyormuş. Kırtasiye gereçlerinde de büyük eksiklikler varmış."

"Bu çok önemli bir konu. İyi bir araştırma yapıp kimlerden destek alabileceğimizi öğrenmeliyiz." Mutlu Ağabey'e kulak kesilmiştik. "Öyle her istediğimizde yardım gönderemeyiz. Bunun için gerekli izinleri almalıyız."

Haklıydı. Bir bağlantı bulmadan farklı bir ülkeye yardım etmeye çalışmamız sonuçsuz kalabilirdi. Her aşamasını iyi bir şekilde planlamalıydık.

Yağmur'un aklına güzel bir fikir gelmişti. "Projemizi okula yayalım. Öğretmenlerimiz ve aileler kimlerden destek alacağımız konusunda bize yol gösterebilir. Belki kermes düzenleyerek yardım toplayabiliriz."

Kermes fikrinden emin değildim. Okulda yapılan önceki kermeslere katılım azdı.

"Bireysel ya da kulüp olarak katılmak serbest olabilir. Bu kermesi çevremize duyurabiliriz. Girişler biletli olur ve bu bir yardım kampanyasına dönüşürse etkisi çabuk yayılabilir." Poo'dan gelen fikir içime sinmişti.

"Sen ne düşünüyorsun Mutlu Ağabey?" diye sordum. Bir yetişkin olarak onun fikrini merak ediyordum.

Mutlu Ağabey çenesini avuç içlerine yerleştirerek "Mükemmel" dedi. "Diğer kulüpleri dâhil edebilirsek katılım artabilir. Sadece okulumuzu düşünmeyin, çevreden katılan başka öğrencilere de açık hâle getirilebilir. Böylece çocuklar için çok amaçlı bir alanın kurulmasına destek olabiliriz. Kermes fikrinden yola çıkarak büyük bir yarışma yapılabilir. İlk üçe ödül verilebilir."

Projemiz şekillenmeye balşamıştı. Detayları belirledikten sonra öğretmenimizle ve okul müdürüyle konuşmaya karar verdik. Öncelikle onları ikna etmeliydik.

"Öyleyse bu planımızı anneme anlatıp yardımını isteyeceğim." dedim. "Sadece birkaç gün izin istiyorum. Bu ara internet yüzünden ona ulaşmak epey zor."

"Anlaştık." diyen Poo'ydu. "Ben de diğer kulüplerin bir listesini çıkartıp kulüp başkanlarını öğreneceğim. İletişim kurmamız kolaylaşır, ne dersiniz?"

"İyi fikir! Çok iyi fikir! Yaşasın Başarısızlar Kulübü! Yaşasın Üzüm!"

—BÖLÜM-13—

YENİ BİR BAŞLANGIÇ

Anneme projemizin amacını ve kermesi anlattığımda çok mutlu oldu. Elinden gelen her türlü desteği bize vereceğini söyledi. Açıkçası bu beni çok rahatlattı. Tam tur öncesi onu yakaladığım için konuşmamızı kısa kesmemiz gerekti. Müsait olduğu ilk an beni arayacağına söz verdi. Hafta sonumun çoğunu kermes fikrini müdüre ve öğretmenlerimize kabul ettirmek için ikna edici bir proje hazırlamakla geçirdim. Hızlıca sunumumuzun çatısını hazırlayıp kulüp üyelerine hangi görevlerin düştüğünü not aldım.

ÇİMEN'İN GÖREVLERİ

Okul müdürüyle gerekli konuşmayı yapmak.
Yurt dışına yönelik sosyal sorumluluk projesi için gerekli izinleri araştırmak.
Grup üyeleri arasında görev paylaşımını sağlamak.
Üzüm'ün bakımını eksiksiz yerine getirmek.

POO'NUN GÖREVLERİ

Okuldaki diğer kulüplerin bir listesini hazırlanmak.
Kulüp başkanları ile iletişime geçmek.
Projenin detaylandırılmasını sağlamak.

YAĞMUR'UN GÖREVLERİ

Proje afiş ve tasarımını yapmak.
Afişleri etrafa dağıtmak. (Kaykayından yardım alabilir.)
Kulübün motivasyonunu yükseltmek.

MUTLU AĞABEY'İN GÖREVLERİ

En iyisine ulaşana kadar durmadan kurabiye pişirmek.
Gerekli yetişkin izinlerini almak ve iletişim kurmak.

ÜZÜM'ÜN GÖREVLERİ

Düzenli olarak mama yemek.

Ev sahiplerine görünmemek.

Okul çıkışında bizim evde toplanıp planlarımızın üzerinden geçmek için Yağmur ve Poo ile sözleştik. Mutlu Ağabey tüm zamanını tariflerine ayırmıştı. Kermes için şimdiden çalışmaya başlamıştı. Her şey planladığımız gibi gider ve projemiz kabul görürse kulübümüz için güzel bir başlangıç olabilirdi.

***

Arkadaşlarım ilk defa evime geleceği için heyecanlıydım.

"İşte, bizim ev. Dün ortalığı biraz dağıttım. Aldırmayın lütfen."

"Ne güzel bir ev, vay canına tablolara bakın." dedi Poo.

Yağmur "Çok sıcak bir ortamı var." diye ekledi.

Evimize daha önce hiç bu gözle bakmamıştım. Sanki kısa süreli konaklamak için burada gibiydik.

"Haydi odama geçelim, Üzüm'ü özlemediniz mi?" diye sordum.

Üzüm yaptığımız gürültüden korkup saklanmış olmalıydı. Bazen babamdan saklanması gerektiğini biliyor gibi hissediyordum. Odamda onu aramaya başlamıştık ki telefon çaldı. Arayan annemdi.

"Merhaba anneciğim."

"Çimenciğim, sonunda seni yakaladım."

"Zamanlaman süper! Yağmur ve Polen de yanımda. Seni hoparlöre alıyorum."

"Merhaba çocuklar. Umarım hepiniz iyisinizdir."

Poo ve Yağmur annemle tanıştıktan sonra sıra aklımıza takılanları sormaya gelmişti. Annem bizi pürdikkat dinledi ve "Harikasınız çocuklar." dedi. "Ben on bir yaşındayken sosyal sorumluluğun ne olduğunu bile bilmiyordum. Böyle şahane bir grup kurduğunuz için sizinle gurur duyuyorum. Elimden gelen tüm desteği vermeye hazırım. Projeyi başlatabilirseniz gerekli yerlere tüm bilgilendirmeyi yapabilirim. Siz sadece projenizin detaylarını ve sunumunu hazırlayın."

Annemin desteğini almıştık. Poo ve Yağmur'la birbirimize sarıldık. Anneme teşekkür ettikten sonra vedalaştık. Yeniden baş başa kalmıştık.

Tehlike olmadığını anlayan Üzüm saklandığı yerden çıkıp Poo'nun kucağına atlamıştı. Kendini sevdirmek için çok çaba sarf etmesine gerek yoktu. Bize göre dünyanın en tatlı kedisiydi.

Poo, "Onu özlüyor musun?" diye sordu.

Kendime annemi özlediğimi defalarca söylemiştim ama bir başkası bunu hiç sormamıştı.

"Çok." dedim. "Sanki yıllardır görüşmüyormuş gibi hissediyorum."

"Seni anlıyorum." dedi Poo tüm içtenliğiyle.

Yağmur "Yakında dönecek nasılsa, değil mi? O zamana kadar haydi şu projemizi hayata geçirelim." diyerek hüzünlü havayı dağıttı.

Yağmur'un çıkardığı notları gözden geçirmek için bilgisayarın başına geçtik. Gerçekten iyi çalışmıştı ama üzerinde kafa yormamız gereken hâlâ çok şey vardı.

Sunumu hazırlamaya başlarken babamın eve geldiğini duyduk.

"Üzüm'ü ne yapacağız?" dedi Poo telaşla.

Babam odama nadiren girerdi ve mutlaka kapıyı tıklatırdı.

"Üzüm'ü görürse benim kedim olduğunu söyleriz, ne dersiniz?" diye önerdi Yağmur.

Biz ne yapacağımıza karar verirken babam kapıyı çaldı. Muhtemelen ayakkabıları görmüş ve meraklanmıştı.

"Çimenciğim, girebilir miyim?" diye sordu.

"Girebilirsin baba."

Babam kapıdan girer girmez hepimize göz gezdirdi. Poo'nun son anda yastığına koyduğu Üzüm'ü fark etmedi.

"Merhaba çocuklar, sizi görmek ne hoş."

Poo ve Yağmur'u tanıtıp kısa bir sohbet etmelerini bekledim.

Poo, "Çimen sizden çok bahsetmişti." derken babamın gözlerinin içine baktım. Bunu duymak babamı mutlu etmişti. Aslında ondan bahsederken pek duymak isteyeceği şeyler söylememiştim.

"Annenle konuştum. Proje için çalışıyormuşsunuz. Eğer bir şeye ihtiyacınız varsa diye sormak iste... Hapşuuu... Ha... ha... Haaaaapşu!"

İşte, yine başlıyorduk. "Pardon çocuklar, eve girer girmez bir süredir alerjim tetikleniyor. Neyin dokunduğunu anlayamadım da. Siz çalışmanıza bakın. Ben size yemeniz için bir şeyler hazırlarım."

Babam kapıyı kapattığında derin bir "Oh!" çektim. "Ucuz yırttık."

"Yırttın mı sence? Çok imalı konuştu." dedi Poo.

Yağmur "Üzüm'ü bir gün fark edecek. Ne zamana kadar saklayabilirsin ki?" diyerek onu destekledi.

Belki de Yağmur haklıydı. Bir şekilde yakalanacaktım. Poo'nun söylediği de kafamı karıştırmıştı.

— BÖLÜM-14 —

YETENEĞİNİN FARKINA VARMAK

Birkaç gün aralıksız yağan yağmurdan sonra güneş yüzünü gösterdi. Üzüm geceleri üzerimde uyuyordu. Sabah dikkatli bir şekilde onu yuvasına yerleştirerek güne başlıyordum. Bir kedi sahiplenmek iyi gelmişti sanki. Eve ilk getirdiğimde ona bakamayacağımı düşünmüştüm. Oysa şimdi kendime biraz daha güveniyordum.

Bugün büyük gündü. Sosyal sorumluluk projemizden müdüre bahsedecektik. Her zamanki gibi kıyafetlerimi giyip bir şeyler atıştırdıktan sonra okula gitmek üzere yola çıktım. Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Her şey güzel olacaktı. Başarısızlar Kulübü olarak çok çalışmıştık. İlk ders bitene kadar Yağmur'la göz göze gelip durduk. O da benim kadar heyecanlıydı anlaşılan.

Müdür Bey'in odası madalyalarla doluydu. Gözümü altın, gümüş ve bronz madalyalardan alamıyordum. Bu kadar madalyaya sahip olmak için mutlaka başarılı olmak gerekirdi. Tam karşımda oturan Yağmur'un konuşmam için verdiği işaretle kendime geldim.

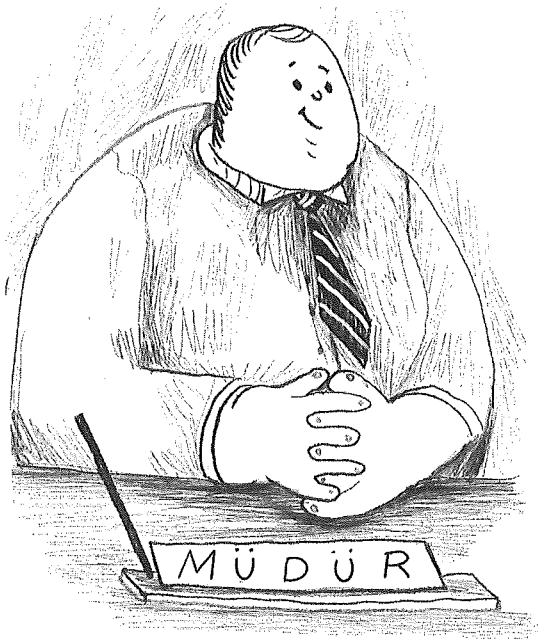
Müdür Bey, "Nasıl yardımcı olabilirim çocuklar?" diye soruyordu. "Bir problem mi var?"

"Ha... Hayır, hayır. Şey... Nasıl söylesem, sizinle bir proje hakkında konuşmak istiyoruz." diye söze başladım. Arkadaşlarım yanımda olduğu için kendimi rahat hissediyordum. Konuşurken takılmadığımı fark ettim.

"Annem bir süredir Tanzanya'da rehberlik çalışmaları yapıyor. Oradaki çocukların kütüphane, laboratuvar ve bilgisayar odası gibi alanlara ihtiyaçları varmış. Biz de arkadaşlarımızla birlikte bir proje başlatmak istiyoruz. Fesleğen Ortaokulu olarak onlar için yardım toplayabiliriz, ne dersiniz?"

Müdür Bey sandalyesine iyice yaslandıktan sonra, "Aslında çok güzel bir fikir. Peki, bunun için nasıl bir planınız var? İnsanları nasıl ikna edeceksiniz?" diye sordu.

"Aslında kafamızda okul sınırlarının dışına da çıkabileceğimizi düşündüğümüz bir kermes fikri var. Bu kermes için de özel bir yarışma düzenleyebiliriz."

"Bu projeye inandığınızı gözlerinizde görebiliyorum. Anladığım kadarıyla aşamalarını planladınız. Öğretmen arkadaşlarımızla konuşacağım. Destek verecekleri düşünüyorum."

Müdür Bey'den onay aldığımız an birbirimize baktık. Havalara uçmak istedim. Diğer arkadaşlarımın da benimle aynı duyguları paylaştığına emindim.

"Çok teşekkür ederiz." dedim. "Bize güvendiğiniz ve desteklediğiniz için."

Geriye öğretmenlerden destek almak kalmıştı.

***

Poo, tüm kulüpleri dolaştı. Üyelerine dağıtmaları için broşürler bıraktı. Yağmur okul ve çevresine afişleri yapıştırdı. Mutlu Ağabey kurabiye denemeleri için yemekhaneye döndü. Öğretmenlerimiz de bizi destekliyordu. Müzik öğretmenimiz yarışma için bir slogan bulmamızı önerince kafa kafaya verip sloganımızın "Yeteneğinin farkındaysan, sahne senin!" olmasına karar verdik. Hoşlarına gitti. Öğleden sonra diğer öğrencilerle birlikte konferans salonuna çağrıldık.

Müdür Bey kürsüye çıktı.

"Arkadaşlar, sessizlik lütfen!" diye seslendi.

Herkes susmuştu.

"Bir sosyal sorumluluk projesi duyurusu için buradayız. Başarısızlar Kulübü üyelerinin bize ulaştırdıkları bir proje var. Tanzanya'daki çocuklara yardım toplamak amacıyla bir kermes düzenleyeceğiz. Katılımı artırmak için yarışmamız da olacak. Ödüllü olduğunun altını çizmek isterim. O yüzden hepinizin katılımını rica ediyorum."

Başarısızlar Kulübü olarak görünür olmuştuk. Kendimizle gurur duyuyorduk.

Konferans salonundan çıktıktan sonra bizimkilere dönüp "Peki, biz bu yarışmaya nasıl katılacağız?" diye sordum.

Poo sahnede dans edebilir, Yağmur kaykayıyla gösteri yapabilir, Mutlu Ağabey ise pişirdiği kurabiyelerle insanları doyurabilirdi. Ama ben onlara nasıl destek olacağımı bilmiyordum.

Mutlu Ağabey, "Öncelikle bana yardım ederek başlayabilirsiniz. Kurabiyeler tam bir ekip işi olmalı. Tariflerimizi birleştirerek daha lezzetli kurabiyeler yapabiliriz." dedi.

"Yaşasın! Bu fikre bayıldım Mutlu Ağabey. Karnım acıkmaya başlamıştı." diyen Poo yemekhaneye doğru koşmaya başladı.

Poo'nun peşinden yemekhaneye vardık. Mutlu Ağabey, önceki denemelerinde tarifi neden tutturamadığını anlamaya çalışıyordu. Elmalı, vişneli, çikolatalı, hurmalı bir sürü kurabiye denemesi yapmıştı. Vişneliyi tadar tatmaz çok sevdim.

"Bu son zamanlarda yediğim en güzel kurabiye!"

"Hangisi o?" diye öne atıldı Yağmur. Vişneliyi deneyince gözlerinin içi parıldadı.

"Mutlu Ağabey, bunun içine ne koydun? Şahane olmuş."

Poo ise ağzına üç taneyi aynı anda atarak kurabiyelerin gerçekten lezzetli olduğunu kanıtlamış oldu.

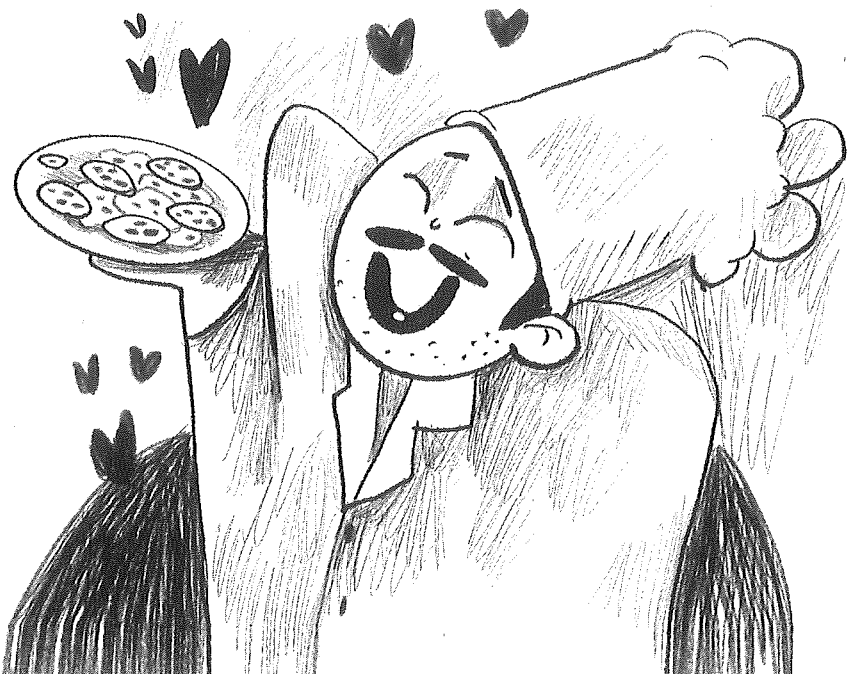
"Kesinlikle kermes için de pişirmelisin!"

Mutlu Ağabey'in gözleri doldu. Günlerdir onlarca farklı tarif pişirmiş, başarısız olsa da tekrar denemekten vazgeçmemişti. Şu an bizden duyduklarıyla dünyanın en mutlu aşçısı olmuştu.

"İyi ki varsınız çocuklar. Uzun zaman sonra biri yaptığım kurabiyeyi sonuna kadar yedi. Hatta üçünü birden..."

"Bizim de Mutlu Ağabey gibi çalışmamız lazım. Okul çıkışında bize mi gitsek? Hem Üzüm'ü de görürsünüz."

Poo ve Yağmur bu fikri sevmişti. Üzüm'ü görmeyi kim reddedebilirdi ki?

Mutlu Ağabey kurabiye denemelerine devam ederken sınıflara doğru ilerledik. Son dersin bitişini sabırsızlıkla bekledik.

Eve dönerken hepimiz çok keyifliydik.

"Kim derdi ki Başarısızlar Kulübü bir kermes ve yarışma planlayacak? Ve bunu kabul ettirmekte başarılı olacak."

Yağmur haklıydı. Başarısızlar Kulübü başarmıştı.Başarı ve başarısızlık aynı cümlede bizim sayemizde yan yana gelmişti. Belki de değiştiremeyeceğimiz başarısızlıklarımız yoktu.

"Sen ne düşünüyorsun Poo?" diye sordum.

"Kütüphanedeki dansımdan bugüne kadar neler değişmiş olabilir? Bir düşüneyim. Sanki artık daha sert düşüyorum."

Şaka mı yapmıştı?

Gülümsedi. "Şaka şaka. Başarısızlar Kulübü'nün bizi bir araya getirmesinin bir nedeni vardı. Bence burada olan herkes bunun farkında. Bu kulüp hepimize farklı sebeplerden iyi geliyor."

"Biliyor musunuz, bu kulübü gerçekten kurabileceğime hiç inanmamıştım. Beni sahiplenecek bir grup

bulamadım ve şimdi geldiğimiz noktaya bakın. Birbirimize arka çıkıyoruz!"

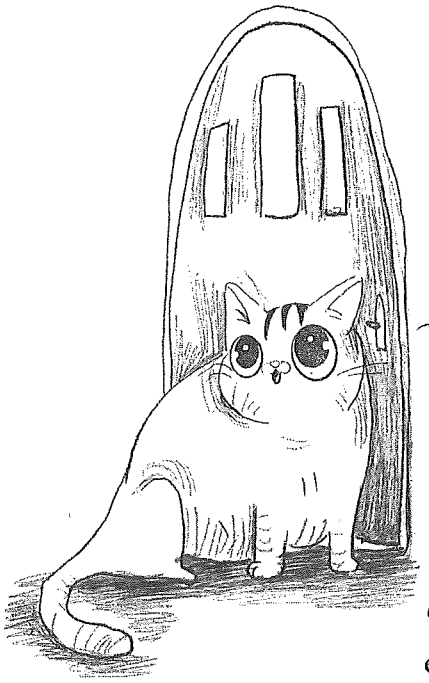
Ağaçların altından yürürken Poo bir anda dans etmeye başladı. Onun dans etmesi için müziğe ihtiyacı yoktu. Kendi ritmini buluyordu. Eskiye göre hareketleri daha kontrollüydü. Yağmur da Poo'nun ritmine kaykayıyla ayak uydurdu. Elinden bıraktığı kaykayının üzerine çıktı ve dikkatlice hızlandı. Büyülenmiştik.

"Vay canına, bu kız kaykayda gerçekten iyi."

Poo haklıydı. Yağmur tam bir kaykaycıydı. Yüzündeki mutluluğu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum. Gözlerinin içi gülüyordu.

Poo, Yağmur ve Mutlu Ağabey'in kendilerine duydukları güven artmıştı. Peki, ya ben? Onlar gibi yetenekli olduğum bir alan yoktu. Yarışma için ortaya koyabileceğim bir yönüm de... Onlara ayak bağı olmak istemiyordum.

Eve ulaştığımızda, Üzüm bizi odamın kapısında bekliyordu. Kapıyı çıkarken kapattığıma emindim. Yoksa unutmuş muydum? Başına kötü bir şey gelmediği için şanslıydım. Yağmur'u görünce koşuşturdu. Bacaklarına dolanmaya başladı. "Beni kucağına al." der gibi bakıyordu.

"Ah, sen ne kadar da büyümüşsün böyle. Çimen sana iyi bakıyor anlaşılan." diyerek Yağmur onu kucağına aldı.

Söyledikleri hoşuma gitmişti. Bir sorumluluğum vardı ve bunu sonuna kadar yerine getirecektim. Babam fark edene dek... Ama bir dakika. Belki de çoktan fark etmişti.

"Selam çocuklar, ben de sizi bekliyordum."

Babamı görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. Bizimkilerle göz göze geldim. Babam bizi tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

"Baba?"

"Çimenciğim..."

"Sen... Eve erken dönmüşsün."

"İyi de olmuş, değil mi?"

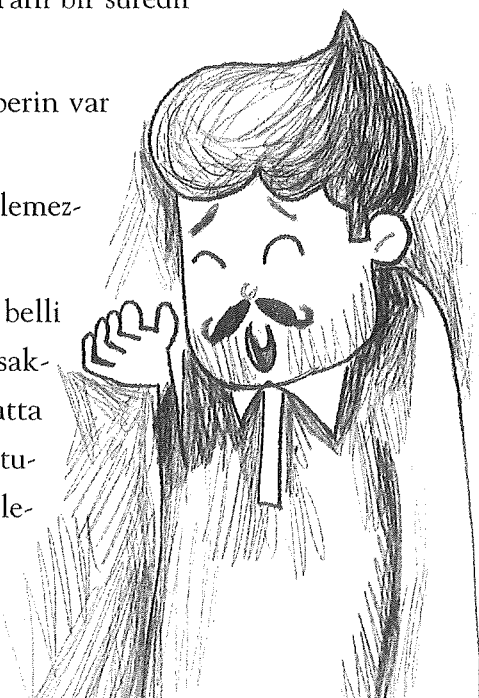
Lafı dolandıracağımı tahmin eden Poo babamla konuşmaya başladı.

"Aslında kediye bakması için Çimen'e ısrar eden bizdik. Sonra [illegible] bulmuştuk ve bir şekilde yardım etmek istedik."

"Evet, evet. Üzüm'ü ben buldum. Çimen de ona yardım etmek istedi. Bunun için ona kızmazsınız umarım." diyerek Yağmur da onu destekledi.

Babam şaşırmıştı. Belki de arkadaşlarımın bana destek olması kafasını karıştırmıştı. Hep yalnız bir Çimen görmüştü. Arkadaşlarıyla arası iyi olmayan, odasından çıkmayan, işleri bozan, iyi sunum yapamayan... Belki de çarkın kırıldığını düşünüyordu.

"Hiç kızmadım." dedi. "Alerjim tetiklenince evde bunu etkileyen bir neden aradım. Bu aramanın sonunda Üzüm'e ulaştım. Yani bir süredir haberim vardı."

"Nasıl yani baba? Haberin var mıydı?"

"Elbette. Aksi düşünülemezdi, değil mi?"

"Peki, neden bana hiç belli etmedin? Kızarsın diye saklamaya devam ettim. Hatta sana söylemesinden korktuğum için anneme bile söylememiştim."

"Bu ara sıkı çalıştığının farkındayım. Geçenlerde gelen bilgilendirme mesajıyla okulda bir proje yürüttüğünüzü öğrendim. Bakın şu Başarısızlar Kulübü'ne dedim. Ne işlere kalkışmışlar. Tabii ki gururlandım."

Bu cümleyi duymayı ne zamandır beklediğimi bilmiyordum. Babam, Başarısızlar Kulübü'yle gururlanmıştı.

Birbirimize baktık. Babam tek tek elimizi sıkıp bizi tebrik etti.

"Oldu bu iş!" dedi Poo.

"Şişşt..." diyerek Yağmur onu susturdu.

"Baba, çok teşekkür ederim. Üzüm'ün bizimle kalmasına izin verdiğin ve söylediklerin için..."

***

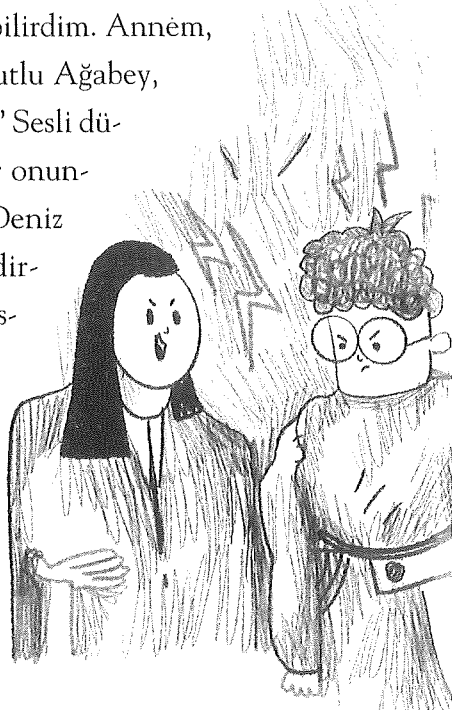
Gece günlüğümün başına oturduğumda haftalar öncesine gittim ve o günden itibaren yaşadıklarımı not almaya çalıştım. O günkü Çimen'den eser yoktu. Hatırladıkça değiştiğimi gördüm. Değiştikçe de nasıl bir yolculuğa çıktığımı...

Sevgili günlük,
Daha yeni başlıyoruz.

— BÖLÜM-15 —

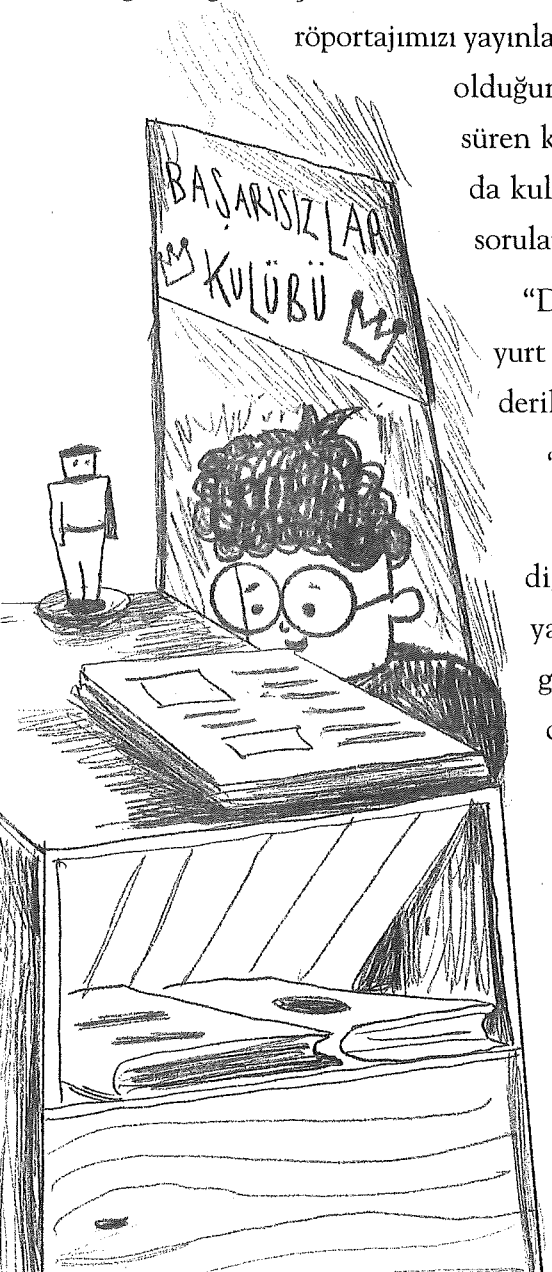
NİL'İN PLANLARI

Eskiden kendimi sıklıkla yalnız hissederdim. Problemleri çözemediğim için içimde biriktiklerini hatta çoğaldıklarını bilirdim. Annem, babam, Yağmur, Polen, Mutlu Ağabey, Deniz Abla... "Deniz Abla?" Sesli düşünmüştüm. Birkaç gündür onunla konuşmak istiyordum. Deniz Abla'nın beni cesaretlendirmesi ve önerileriyle yol göstermesi sayesinde bu kadar mutluydum belki de.

Sınıfa çıkarken Nil'i gördüm. Bir süredir onunla karşılaşmıyordum. Ya-

rışma fikrinin arkasında Başarısızlar Kulübü'nün olduğunu öğrenmişti. Gazetedeki birkaç problemden dolayı röportajımızı yayınlayamadığı için üzgün olduğunu söyledi. Kısacık süren konuşmamız sırasında kulüp hakkında ilginç sorular sordu.

"Demek bu projeyle yurt dışına yardım gönderilecek. İyi hayalmiş."

"Hayal mi?"

"Gerçeğe dönmediği sürece bunu hayali bir proje olarak görmek daha doğru, değil mi?"

"Nil, okul geneline yayılan bir fikirden bahsediyoruz. Birkaç gün sonra kermes ve yarışma olacak. Farkında mısın?"

"Her zaman iptal seçeneği de vardır ama."

Ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordum. Birkaç cümlesiyle moralimi bozduğu kesindi.

"Kulüpteki üyeler senin bu kulübü arkadaş bulamadığın için kurduğunu biliyor mu? Yani bir arkadaş toplama mekanizması gibi. Muhtemelen onlarla işin bittiğinde kulübü de bitireceksindir."

"Nil neler söylüyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"Sadece fikrimi söylüyorum. Bence bunu duymak diğerlerinin hakkı."

Söylediklerinden rahatsız olmuştum. Sohbeti sonlandırmak için bir bahane bulup yanından ayrılmaya çalıştım.

"Derse geç kalıyorum Nil. Gitmem gerek, sonra görüşürüz."

"Kaç bakalım Çimen, kaç..."

Nil benimle neden böyle bir konuşma yapmıştı ki? Kendimi sıkıştırılmış ve sorguya çekilmiş hissediyordum.

— BÖLÜM-16 —

YETENEK YARIŞMASI

Fesleğen Ortaokulu kermesine bir gün kalmıştı. Neredeyse her gün annemi arayıp onunla konuşuyordum. Bendeki değişimi görmesini istiyordum. Anlattıklarım onu çok mutlu ediyordu. Her şeyin yolunda gideceğini söyleyerek beni sakinleştiriyordu. Anneme göre Başarısızlar Kulübü çoktan başarmıştı.

Son gün, planlarımızın üzerinden geçtik. Mutlu Ağabey, tüm okula yetecek kadar lezzetli kurabiyeler pişirmişti. Geri kalanımız ise evlerimizden ikinci el olarak satmak üzere kitaplarımızı, posterlerimizi, kıyafetlerimizi ve bazı süs eşyalarımızı getirmiştik. Başarısızlar Kulübü için ayrılan standa hepsini yerleştirdik.

Okul bahçesine tüm grupların yeteneklerini sergileyecekleri küçük bir sahne kurulmuştu. Dereceye giren ilk üç gruba sürpriz hediyeler verilmesi planlanmıştı. Yarışmaya on altı kulüp kayıt yaptırmıştı. Biz on birinci sıradaydık. Yarışma komitesi stant açan her grubun yarışmaya katılmasını zorunlu tutmuştu. Bizim kulübümüzü Yağmur ve Poo temsil edecekti. Poo dans edecek, Yağmur ise kaykayıyla küçük bir gösteri yapacaktı. Ben de onları destekleme kararı aldım.

Poo her defasında "Birinci belli, bakalım ikinci kim olacak?" diye espri yapıyordu.

Okuldan sonra konuşmak için Deniz Abla'nın yanına gittim. Çiçeklerin arasında büyüyen yabani otları temizliyordu. Üstü başı çamur olmuştu ama çok keyifli görünüyordu. Tüm gelişmeleri anlatmaya başladım.

"Biliyordum." dedi gururla. "Senin bu işi başaracağını biliyordum." Eldivenlerini çıkarttı.

"Ama nasıl Deniz Abla? Vazgeçmek üzereydim."

"Gözlerinde bunu ne kadar istediğini gördüm Çimenciğim. Ben sadece sana bir şeyleri hatırlattım. Sen zaten buna hazırdın. Şöyle bir etrafına bak, şu kısacık zamanda kurduğun kulüple neleri başardınız. Başarısızlıklarla harekete geçtin ve sonunda başardın. Kendine deneme şansı verdin."

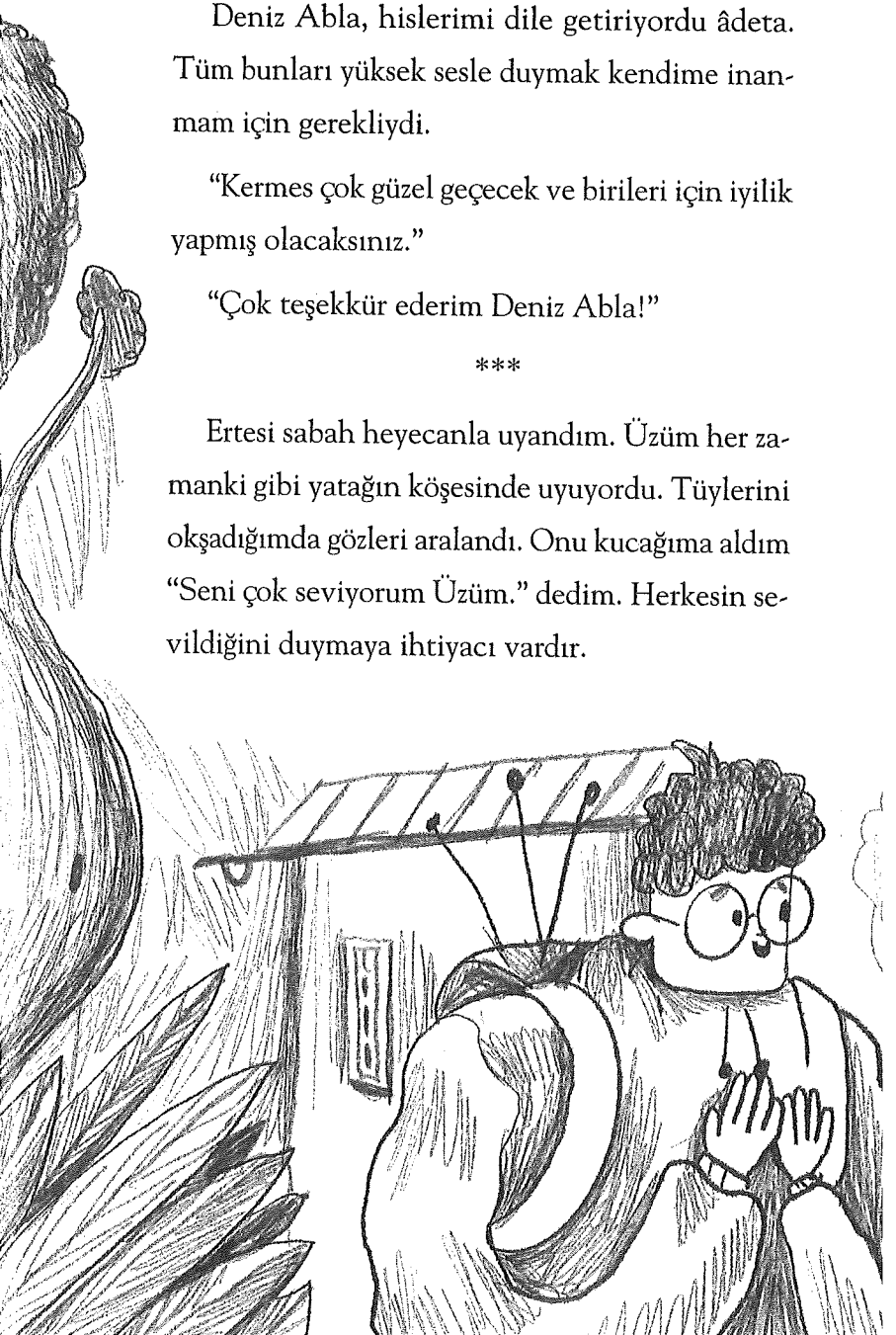
Deniz Abla, hislerimi dile getiriyordu âdeta. Tüm bunları yüksek sesle duymak kendime inanmam için gerekliydi.

"Kermes çok güzel geçecek ve birileri için iyilik yapmış olacaksınız."

"Çok teşekkür ederim Deniz Abla!"

***

Ertesi sabah heyecanla uyandım. Üzüm her zamanki gibi yatağın köşesinde uyuyordu. Tüylerini okşadığımda gözleri aralandı. Onu kucağıma aldım "Seni çok seviyorum Üzüm." dedim. Herkesin sevildiğini duymaya ihtiyacı vardır.

Beklediğim gün gelmişti. Hemen hazırlanmaya başladım. Babam evde değildi. Son zamanlarda çok yoğundu. Uzun saatler mesaiye kalıyordu ve eve döndüğünde ben çoktan uyumuş oluyordum. Hiç konuşamamıştık fakat kermese babamın gelmesini istiyordum.

Bizimkilerle buluşmak için sabırsızlıkla evden ayrıldım. Okula vardığımda öğretmenler kontrolleri yapıyorlardı. Kermesin kahramanları onlardı. Bizi desteklemişlerdi. Müdür Bey, elindeki mikrofonla deneme yapıyordu. Başarısızlar Kulübü'nün standına doğru ilerlemeye çalıştım. Standa yaklaşmak neredeyse imkânsızdı. Çılgın bir kalabalık Mutlu Ağabey'in kurabiyelerinden satın almak için bekliyordu. Yağmur ve Poo kalabalığa yetişmeye çalışıyordu. Üçünün şaşkın

bakışlarından böyle bir ilgiyi beklemedikleri anlaşılıyordu. Kalabalığı aşarak standa ulaştım. Birbirimize sarıldık.

"Helal olsun sana Mutlu Ağabey. Lezzet patlaması kurabiyelerin herkesin dilinde!"

"İnanamıyorum gerçekten. Bu tarifi birlikte ortaya çıkarttık. Her şey sizin sayenizde!"

Poo ve Yağmur bir yandan sahneye çıkma sıralarını tartışıyorlardı. İkisi de sahneye önce çıkmamak için topu birbirlerine atıyorlardı.

"Poocuğum al bir kurabiye ye istersen. Enerji verir." dedi Mutlu Ağabey.

"Mutlu Ağabey, iki tane satıyorsam üç tane yiyorum zaten. Umarım enerjiden sahneyi devirmem." dedi Poo gülümseyerek.

Gülüşüyorduk. Eskiden olsa Poo'nun bu söylediği beni tedirgin edebilirdi. Ama şimdi ona çok güveniyordum. Her şey güzel olacaktı.

Müdür Bey'in sesi geliyordu. Müzik durdu. Misafirlerden yerlerine geçmeleri istendi. Neredeyse tüm sandalyeler dolmuştu.

"Değerli misafirlerimiz, kıymetli öğretmenlerimiz ve sevgili öğrencilerimiz... Bugün çok önemli bir amaç için

bir aradayız. Değerli katkılarınız için hepinize minnettarız. Sahneye çıkacak arkadaşlarım için sizden kocaman bir alkış istiyorum."

Alkış sesleri okulun bahçesinde yankılanıyordu.

"Öncelikle bu fikirle bize gelen ve böyle bir yardıma destek olmamızı sağlayan Başarısızlar Kulübü üyelerine teşekkür ederiz. Bakmayın kulüp isminin başarısızlar olduğuna, pırıl pırıl, başarılı çocuklar onlar..."

Başarılı mı? Velilere yönelik konuşmada Müdürümüz onları nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Müdür Bey'in konuşması bittiğinde gruplar sahneye çıkmaya başlamıştı. Yan yana dizilmiş, sıranın bize gelmesini bekliyorduk. Dans grubu sahneye siyah kostümler içinde çıkmıştı. Kendi aralarında güzel bir plan yaptıkları belliydi. Kesinlikle etkileyici bir danstı. Tiyatro Kulübü sahneye bir bavul koymuştu. Tüm oyun o bavulun etrafında döndü. Ülkesinden göçmek zorunda kalan bir yazarın hayatını sahnelemişlerdi. Büyüleyiciydi! Poo, herkesi alkışlıyordu. Hemen yanımda oturan Yağmur ara ara bana dönerek gruplar hakkında yorum yapıyordu. Resim Kulübü renkli deniz kumları ve tutkalla bir portre çalıştı. Gerçekten çok yeteneklilerdi.

İşte, o an gelmişti. Sıra Başarısızlar Kulübü'ndeydi. Bizimkileri sahneye çıkmadan önce sakinleştirmeye

çalışıyordum. Sonra bunun bir işe yaramayacağını anladım.

"O zaman nasıl hissediyorsanız öyle davranın. Sahne sizin!" dedim.

Poo döndü ve "Bir şey söyleyeceğim." dedi. "Anı yaşamaya ne dersiniz?"

Şimdi mi söylenirdi bu?

Yağmur ona dönerek "Kafanda ne var?" diye sordu.

"Hep birlikte oraya çıkalım ve ne yapmak istiyorsak onu yapalım. Konuşalım, kaykaya binelim, hiçbir şey yapmadan oturalım."

Gerilmiştim. Bu fikrin ucu bana da dokunuyordu. Mutlu Ağabey zaten kabul etmez diye düşünürken onun "Olur." cevabıyla sarsıldım.

"Nasıl yani?"

"Bu fırsat bir daha elime geçmez, ben varım." dedi Mutlu Ağabey.

"Yaşasın. Peki ya sen Çimen?" dedi üçü bir anda.

Müdür Bey on birinci grubu anons ediyordu. Vaktimiz kalmamıştı.

"Tamam." dedim sessizce.

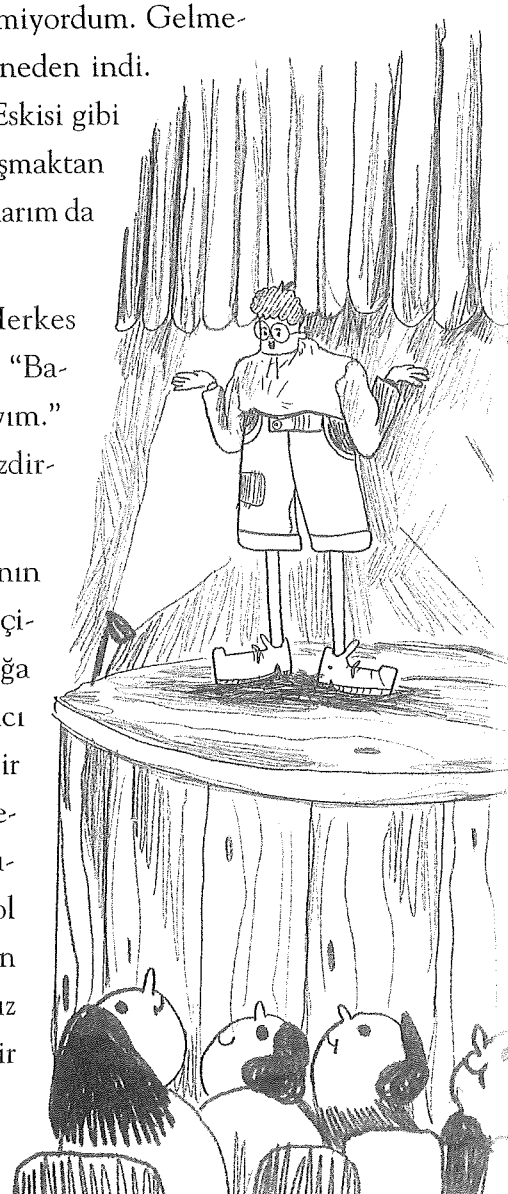
"Duyamadık?"

"Ben de varım!" dedim tüm gücümle.

Başarısızlar Kulübü sonunda sahnedeydi. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bizi izlemeye gelenler arasında babamı göremiyordum. Gelmemişti. Müdür Bey sahneden indi. Bir adım öne çıktım. Eskisi gibi hissetmemiştim. Konuşmaktan çekinmiyordum. Ayaklarım da titremiyordu.

"Ben..." dedim. Herkes pürdikkat dinliyordu. "Başarısız bir konuşmacıyım." Gözlerimi salonda gezdirmeye başlamıştım.

"Hayatım başkalarının yanında susmakla geçiyor. Babam topluluğa karşı iyi bir konuşmacı olmamı istiyor. O, iyi bir konuşmacı ama ben değilim. Konuşurken kızarmam, sesimi kontrol edememem, kalabalığın içinde kendimi yalnız hissetmem... Bunlar bir

süre önce beni rahatsız eden şeylerdi. Başarısız hissettiğim her an kendimi suçlamaya devam ettim. Ama şimdi kendime deneme şansı vermenin ne kadar önemli olduğunu anladım. Arkadaşlarım, ailem, çevremdeki insanlardan gördüğüm destekle yaptım bunu. Her zaman başarılı olamam. Başarısız olacağım zamanlar da gelecek. Ama vazgeçmeden devam edeceğim."

Benden sonra sırayı Poo aldı.

"Küçüklüğümden beri hulahopları çevirebilmek en büyük hayalim. Üst üste ne kadar dizersem işte, o kadar çevirmek... Fakat şu an o günlere baktığımda bu yaptığımın ne kadar saçma olduğunu anlıyorum. Amacım hulahopları çevirmek değilmiş meğer, kendime bunu yapabildiğimi kanıtlayabilmekmiş."

Durdu ve soluklandı.

"Başarısızlar Kulübü sayesinde sahneye karşı ilgimin olduğunu fark ettim. Ve başarısızlığın hiçbir şeye engel olamayacağını..."

İşte bizim Polen'imiz. Ne güzel konuşmuştu. Sırada Mutlu Ağabey vardı.

"Çocukluğumdan beri en büyük hayalim aşçı olmaktı. Hiçbir zaman tam destek göremedim. Ne zaman kendi başıma adım atmaya çalışsam bir bataklığın içine uzanmış gibi hissediyordum. Hareket ettikçe daha da

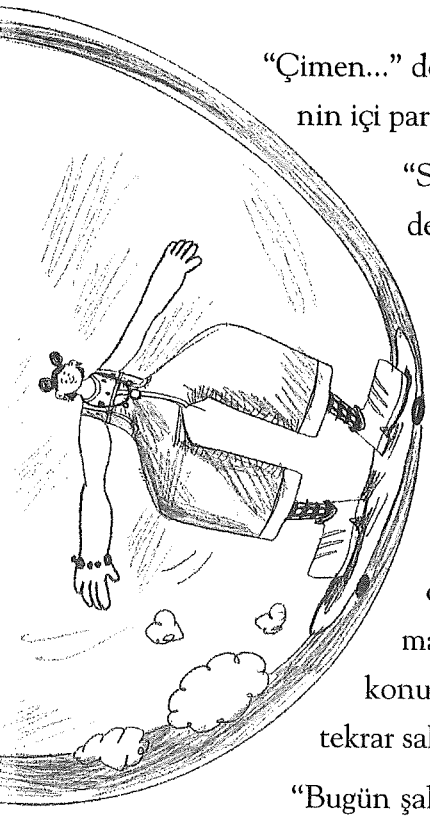
içine batıyor gibiydim. Büyüdükçe hayallerimin yaşlandığına inandım. Bugün burada konuşan bir yetişkin olarak söylemeliyim ki Başarısızlar Kulübü bana denemeye dair önemli bir detayı hatırlattı: Dene, yine dene, yenil ama yine dene, dene ama yine yenilenerek dene, dene..."

Sonunda sıra Yağmur'a geçti. Sıkıca sarıldığı kaykayını yere bıraktı ve kaymaya hazır bir şekilde sol ayağını üstüne koydu.

"Geldiğim yerde..." dedi. "Şartlarımız epey zordu. Yaşadığımız yeri terk etmekten başka çaremiz kalmamıştı. Burada yaşamaya başladığımda kendimi hep diğerlerinden farklı ya da uyumsuz gördüm. Onlarla iletişim kurmakta başarısızdım, kendi isteklerimi gerçekleştirmekte başarısızdım. Ben de kaykayıma tutundum."

Kaymaya başlamıştı. Yağmur'un nasıl kaydığını görmek için hepimiz ona dönmüştük. Kalabalıktan Yağmur'un gerçekten kayabildiğine dair konuşmalar yükseliyordu. Bu bir şehir efsanesi değildi.

Yağmur konuşmasını bitirdiğinde güzel bir alkış aldık. İçten konuşmuştuk. Sahneden inip oturma alanına yürürken babamı gördüm. Beni dinlemeye gelmişti. Üstelik kucağında Üzüm'ü tutuyordu. Kulübün en tatlı üyesini!

"Çimen..." dedi. Gülümsüyordu. Gözlerinin içi parlıyordu.

"Seninle gurur duyuyorum." dedi.

"İyi ki benim oğlumsun." Babamın sarıldığını hissediyordum ama orada değil gibiydim. İşte buna ihtiyacım vardı!

Son grup sahneden inince jüri oylama için biraz zaman istedi. Kendi aralarındaki konuşmadan sonra tüm grupları tekrar sahneye davet ettiler.

"Bugün şahane bir gün oldu. Herkese çok teşekkür ederiz. İşte bugünün birincisi... Robot Kulübü, bugünün birincisi sizsiniz!"

Babam hepimize sarılıp "Olsun!" dedi. "Siz şahane bir iş çıkardınız. Kendinizi paylaşmak, içinizi dökmek en güzel başarılardan biri."

Desteğini hissetmek iyi gelmişti.

"Ve..." diye devam etti Müdür Bey.

"Bir ödülümüz daha var. Bu ödülü değerli katkılarından dolayı vermek istiyoruz. Yarışmanın Onur Ödülü Başarısızlar Kulübü'nün!"

Poo, Yağmur, Mutlu Ağabey, Üzüm, babam, Deniz Abla ve ben... Hepimiz birbirimize bakıyorduk. Şaşkınlıktan dilimiz tutulmuştu sanki. Hayatımda ilk defa ödül alıyordum. Üstelik kısmen de olsa bir konuşma yaptığım içindi. Sahneye doğru ilerlerken beklemediğimiz bir anda hepimiz kendimizi yerde bulduk.

Poo'nun ayağı takılmıştı. Bu kez dans etmemişti. Dikkatsizliğinden ötürü ayağı takılmıştı ve hepimizi yuvarlamıştı. O talihsiz anda Nil'in fotoğrafımızı çekmek için beklediğini kim bilebilirdi? Ayağa kalkma fırsatı bulamadan fotoğrafımızı çekti. Bana tuhaf bir bakış attı. Kazandığı bir oyun var gibiydi. El ele verip ayağa kalktık ve sahnede tekrar sıralandık. Kalabalığın bize düştüğümüz için gülüp gülmediği çok da önemli değildi.

— BÖLÜM-17 —

BAŞARISIZLAR KULÜBÜ YERE ÇAKILDI!

Nil'in penceresinden yazılarımı Fesleğen Ortaokulu okurlarıyla buluşturmaya devam ediyorum. Size çok önemli bir açıklamayla geldim. Kurulduğu günden beri başarısızlıklarıyla gündemde olan Başarısızlar Kulübü dün gerçekleşen yarışmada tam anlamıyla tökezledi!

Kulüp üyelerinin sahneye hazırlıksız çıkmaları gözümden kaçmadı. Başarısızlığı öven bu grup hakkında öğretmenlerimizin de kendi aralarında rahatsızlıklarını dile getirdiklerini duydum. Kurabiyeleri de bir yerden satın alıp getirdikleri çok belliydi! Üstelik kulübün kurucusu Çimen'in bu grubu sadece arkadaş edinmek için kurduğunu kendisinden dinlemiştim. Yani tek derdi bir

gruba giremediği için kendi grubunu kurmaktı. Acaba kulübün üyelerinin bundan haberi var mı? Kurduğu gruba da bakın, kimler var kimler... Okulun kötü yemeklerinin ardındaki aşçısı Mutlu Usta'dan iri kızı Polen'e... Ha bir de herkesi iyi kaydığına inandıran sahte kaykaycı Yağmur. Bu grup tam bir fiyasko. Başarısızlar Kulübü'nün hakkını verecek üyelere ve kurucuya kavuşmasını sabırla bekleyeceğim.

Nil Tükenmez

Fesleğen Gazetesi Muhabiri

— BÖLÜM-18 —

SAHNE BAŞARISIZLAR KULÜBÜ'NÜN

Güne Nil'in gazete yazısıyla başlamıştık. Bu kadar karalayıcı bir yazıyı hak edecek ne yapmıştık? Okuldakiler bizi gördüğünde suratlarını çeviriyordu. Sıra arkadaşım Mete yanımdan kalkıp kardeşi Ece'nin yanına oturmuştu. Yağmur da yalnız oturuyordu. Mutlu Ağabey'in yemeklerini çocuklar yememeye başlamıştı. Her şey başa sarıyordu. Daha ileri gidenler okul panosuna fotoğrafımızı asıp bir yazı eklemişti. Bizi okulun başarısız çocukları ve şişirilmiş hayalleri olarak etiketlemişlerdi. Yağmur ve Poo bana kırılmış gibiydi. Benimle daha az zaman geçiriyorlardı. Onları sırf arkadaş edinmek için kullandığımı düşünmüş olabilirlerdi. Nil, grubumuzu bozmak için ortaya güçlü bir yazı atmıştı.

Maalesef bu kötülük grubun içinde kök salmaya başlamıştı.

Teneffüste nöbetçi öğrenci yanıma gelip Müdür Bey'in beni çağırdığını söyledi. Umarım gazeteyle ilgili değildir diye dua ettim. Kapısını çaldım, beni görünce içeri davet etti.

"Gel Çimenciğim." dedi. "Kermes sonrasında elde ettiğimiz miktarı netleştirdik. Senden annenle iletişim kurmak için gerekli bilgileri istiyoruz. Yardım için hazırız."

"Tabii ki hemen vereyim."

Cebimden çıkardığım not defterine annemin bilgilerini yazıp kendisine verdim. Sonunda istediğimiz yardımı toplamıştık ve göndermeye hazırdık. Oradaki çocuklar heyecanlanacak mıydı, merak ediyordum. Annem bize belki bir fotoğraf gönderirdi. Yağmur, Polen, Mutlu Ağabey hatta Üzüm bile küsmüştü bana. Geceleri yanımda uyumuyordu artık. Grubumuz dağılmış gibi görünüyordu. Tekrar kütüphanede takılmaya başlamıştım. Kendimi kitaplara veriyordum. Bu arada annemle her konuşmamda ulaşan yardımların durumunu soruyordum. Tüm aşamaları fotoğraflamasını istedim. Son hâline ulaşana kadar bekledim. Bir yandan da arkadaşlarımı geri kazanmak için ne yapmam

MÜDÜR

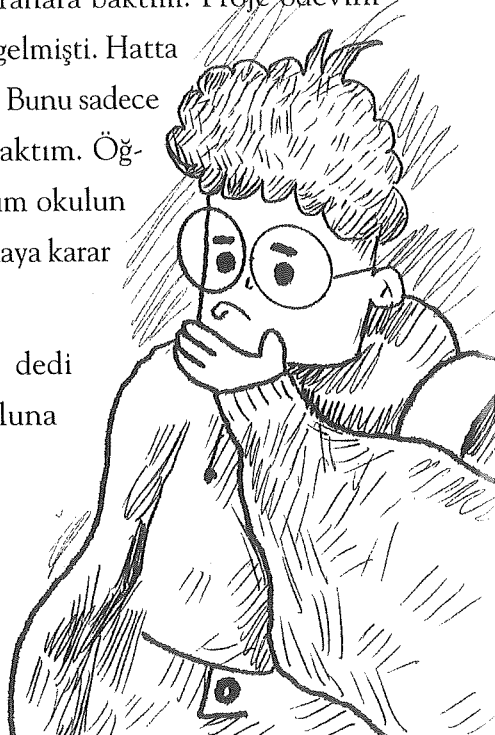
gerektiğini düşünüyordum. Hafta sonu annemden gelen e-postanın içeriğini görünce mutluluktan havalara uçtum. Hemen babama göstermek için yanına gittim. Çocukların mutluluklarını görebiliyordum.

"Baba." dedim. "Nil'in hazırladığı gazete yazısından sonra grup arkadaşlarım ve okuldakiler benimle konuşmuyor. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

"Ah, Çimenciğim... Bazen böyle problemlerle karşılaşırız. Önemli olan, bu iletişimi tekrar nasıl kurabileceğin üzerine düşünmen. Sanki elinde bunun için bir şeyler var."

Bilgisayardaki fotoğraflara baktım. Proje ödevini tamamlamanın zamanı gelmişti. Hatta daha iyi bir fikrim vardı. Bunu sadece yazılı olarak sunmayacaktım. Öğretmenimle konuşup tüm okulun önünde bir sunum yapmaya karar verdim.

"Şahane bir fikir!" dedi babam. "Bu, işleri yoluna koyacaktır."

"Kesinlikle!" Kendime hiç böyle güvenmemiştim.

Öğretmenimden sunum için izini koparmıştım. Hatta çok hoşuna gitmişti. "Belki diğerlerine de örnek olabilir." diye eklemişti. Ertesi gün için elimde sunum dosyalarım ve görsellerimle hazırdım. Hepimiz sahnede toplanmıştık. Poo ve Yağmur da oradaydı. Mutlu Ağabey'i ise özel olarak çağırmıştım. Beni kırmayıp gelmişti. Öğretmen sahnede yaptığı kısa konuşmasından sonra sunumum için beni davet etti. Merdivenden çıkarken Poo ve Yağmur'un yanından geçtim, bana merakla bakıyorlardı. Sahneye ulaştığımda ise Nil'i gördüm. Yirmiden geriye saymaya başladım...

"Merhaba..." dedim. "Beni çoğunuz Nil'in gazete yazısından tanıyorsunuz. Bugün burada o yazıdaki tanıdığınız kişi olarak değil, Başarısızlar Kulübü'nün Çimen'i olarak duruyorum."

Nil'in gözlerinin içine bakarak konuşmayı sürdürürken sahnede uğultular yükseliyordu.

"Size Tanzanya'dan fotoğraflar getirdim. Öncelikle hepinize teşekkür ediyorum. Bu fikri birlikte hayata geçirdik."

Ardından sunuma başladığımda herkes bir anda sessizleşmişti.

"Tüm bunları Fesleğen Ortaokulu olarak yaptık. Çocukların ne kadar mutlu olduğunu görüyor musunuz?"

Alkışlar duydum. Yüzümü Poo, Yağmur ve Mutlu Ağabey'e çevirdim.

"Biliyorum, bana kırgınsınız. Bu grubu ilk başlarda arkadaş bulmak için kurmuş olabilirim. Ama sonrasında siz bana ekip olmayı öğrettiniz. Siz benim sadece arkadaşım değilsiniz, ailemden bir parçasınız."

Nil'e döndüm. "Nil'in çektiği bir fotoğraf karesi ya da yazdığı bir yazı bunu değiştiremez, değiştirmemeli de. Başarısızlar Kulübü'ndeki hiçbir arkadaşımın başa-

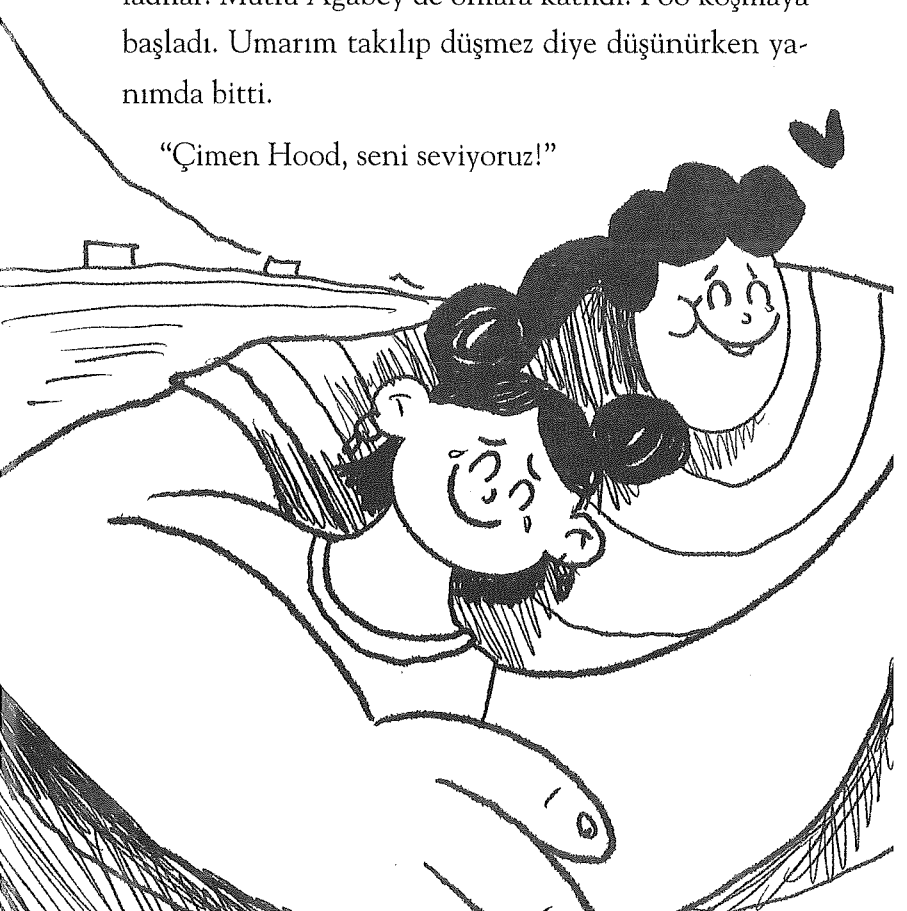

rısız olmadığını arkamda yer alan fotoğraflar kanıtlıyor. Başarılı olmak zorunda olmadığımızı da zaten biliyorsunuz."

İçimde biriktirdiğim her şeyi döküyordum. Sanki son bir yılda kurmadığım tüm cümleler ağzımdan fırlayarak etrafa dağılıyordu.

Poo'nun ayağa kalktığı gördüm. Onun ardından Yağmur da ayaklanmıştı. Sahneye doğru gelmeye başladılar. Mutlu Ağabey de onlara katıldı. Poo koşmaya başladı. Umarım takılıp düşmez diye düşünürken yanımda bitti.

"Çimen Hood, seni seviyoruz!"

"Hem de çok!"

"İyi ki varsın!"

Başarısızlar Kulübü olarak her şeyin başladığı bu sahnede tekrar bir aradaydık. Birbirimize sarılıyorduk.

Kalabalıktan biri, "Birbirini böyle sahiplenen bir grup görmemiştim!" diye bağırdı.

"Ben de katılmak istiyorum."

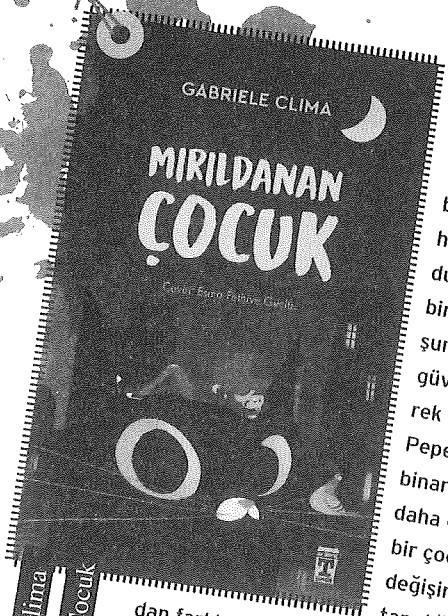
"Ben de, ben de..."

"Yaşasın Başarısızlar Kulübü!"

Popüler bir grup olma yolunda ilk adımı atmıştık. Ve tekrar bir aradaydık!

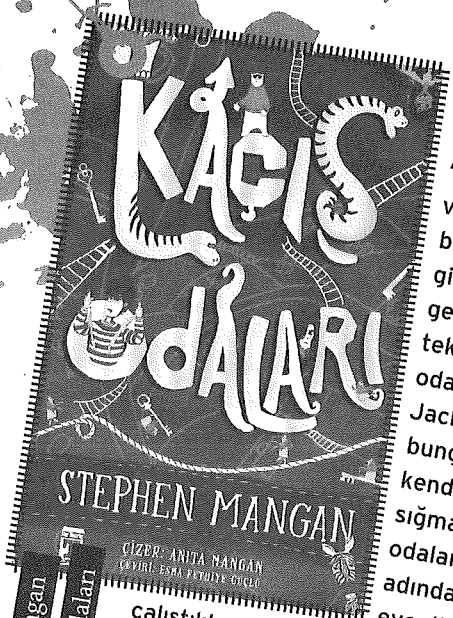

Yeni kitap önerimiz
için karekodu
telefon kameranıza
okutunuz.
Aynı karekod ile her hafta başka bir kitap

Gabriele Clima
Mırıldanan Çocuk

Ev kedisi Pepe, insanları Anne, Baba ve Tato ile birlikte sıradan bir kedi hayatı yaşamaktadır. Oldukça meraklı ve hareketli bir kedidir. Günleri komşunun köpeğiyle atışarak, güvercinlere söylenerek ve uyuyarak geçer. Pepe'nin hayatı, yaşadığı binanın dördüncü katına daha önce hiç görmediği bir çocuğun taşınmasıyla değişir. Bu çocuk onun tanıdığı diğer çocuklardan farklıdır. Hiçbir zaman evden dışarı çıkmaz. Penceresinde kilit olduğu için camdan dışarı bile bakamaz ve zamanının çoğunu resim çizerek geçirir. Pepe, onun eve hapsedildiğini düşünür ve çok tuhaf bulduğu küçük çocuğu yakından tanımayı ister. Fakat o bir kedidir ve insanlarla nasıl iletişim kuracağını bilmez. Yine de yeni arkadaşını güldürmenin ve her şeyden önce onun kalbini ısıtmanın bir yolunu bulmalıdır.

İlk Genç Tmas
İyi ki kitaplarım var...
ilkgenctimas.com
timasilkgenc

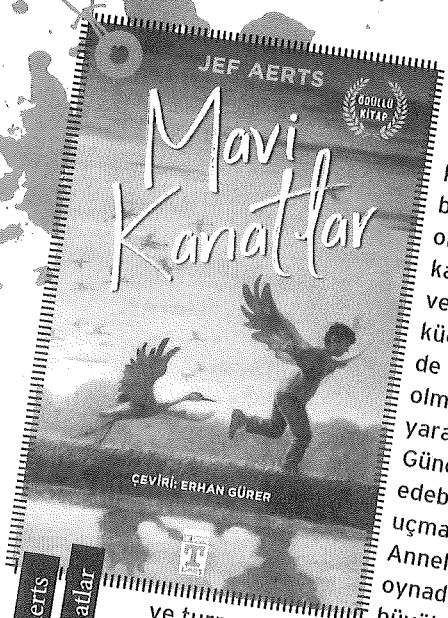
"Odalar sizin için burada ve siz de odalar için buradasınız. Olmanız yere gitmek için odalardan geçmeniz gerekiyor. Tek tek... Her defasında bir oda."

Jack, panayır alanında bungee-jumping yaptığında kendini akla hayale sığmayacak tuhaflıktaki odalarda bulur. Cally adındaki gizemli bir kız, eve dönüş yolunu bulmaya çalıştıkları bu macerada ona eşlik etmektedir. Jack ve Cally, girdikleri odalarda yüzleşmek kaçtıkları korkularıyla karşılaşırlar. Odalardan kaçmak için talimatları izlemeli, soruları yanıtlamalı, zorlukları aşmalı ve bilmeceleri çözüp anahtarları bulmalıdırlar.

Birbirlerine zıt karakterler olan Jack ve Cally'nin, sevdikleri birinin kaybıyla başa çıkmayı öğrendikleri komik ve ürkütücü bir maceraya hazır olun!

Stephen Mangan
Kaçış Odaları

İlk Genç T timaş
iyi ki kitaplarım var...
ilkgenctimas.com
timasilkgenc

Jef Aerts
Mavi Kanatlar

Sevgi ve sorumlulukla birbirine bağlanmış iki kardeş...

Kardeşi Josh'tan beş yaş büyük olan Jadran, fiziki olarak Dev lakaplı olacak kadar iridir fakat kardeşinden ve diğer çocuklardan daha küçük bir kalbe sahiptir. Yine de bu durum onlara engel olmaz. İki kardeş, buldukları yaralı turna kuşuna, ailesini Güney'e kadar takip edebilmesi için, yeniden uçmayı öğretmek isterler. Annelerinin müzikallerde oynadığı zamanlardan kalan büyük mavi kanatları takarlar ve turnaya nasıl uçacağını göstermek için yükseğe tırmanırlar. Josh, ısrarcı kardeşi yüzünden talihsiz bir kaza geçirdiğinde her şey değişir. Jadran, birlikte yaşamaya devam edemeyecek kadar tehlikeli görünürken ailesiyle kalabilir mi? İki kardeş, Jadran'ın bir bakım evine taşınması gerektiğini öğrenince kaçmaya karar verir ve turna kuşunu da yanlarında götürür. Bu, bir ailenin sıcaklığını arayan cesur ve dokunaklı bir yolculuktur. Mavi Kanatlar, tüm zorluklara rağmen kırılganlık, güç ve kardeşlik hakkında sıcak, sevgi dolu bir hikâye.

Alis hapşırdığında basit bir soğuk algınlığı geçirdiğini düşünür. Bunun hayatını altüst edecek olayların başlangıcı olduğundan habersizdir. Bu virüsün Alis'i durmadan hapşırtmasının dışında bazı tuhaf semptomları vardır: Sonsuz bir gülme arzusu, iyi bir ruh hâli ve bolca neşe!

Alis, "Her Şeyin Mükemmel Şekilde Düzenli Olmasından Sorumlu En İyi Bakan" tarafından fark edildiğinde kendini mikropları azaltmak için yiyeceklerin dondurulmuş hâlde servis edildiği, kıkırdamanın yasak ve hastalanmanın çok büyük bir suç olduğu bir okulda bulur. Alis, bu okulun şimdinin aksine geçmişte çok eğlenceli olduğunu fark eder. Bir zamanlar okulu yöneten iyi kalpli müdüre ne olduğunu öğrenmeli, mutluluğu dünyadan silmeye kesinlikle kararlı olan bakanın planlarını bozmalıdır. Alis, onu durmadan kıkırdatan virüsüne rağmen başarılı olabilecek midir?

Gwen Lowe
Alis ve Mutluluk Virüsü